Hezeyan

LAURA RESTREPO

İspanyolca'dan Çeviren: Zeynep Öztekin Yıldırım

AYRINTI

LAURA RESTREPO

Laura Restrepo 1950 yılında Kolombiya'nın Bogota kentinde doğdu. Dedesi hiç okula gitmemesine rağmen altı dil biliyordu Babası ise 13 yaşındayken okuldan ayrımasına rağmen eğitime inanan bir insandı. Ancak işi gereği kent kent, hatta ülke ülke dolaşırken ailesini de yanında götürmesi, Restrepo'nun okula gitmesini engelledi. Öyle ki 10 yaşına geldiğinde gördüğü tek eğitim Danimarka'da bir gece okulunda aldığı seramik kursuydu Madrit'e geldiklerinde yetersiz alt yapısı nedeniyle hiçbir okula kabul edilmedi. O da flamenko kursu aldı, müzeleri, tiyatroları, dağları, tepeleri dolaştı. 14 yaşına geldiğinde pek çok kitap okumuş ama çarpım tablosunu ezberleyememişti. Laura 15 yaşındayken Kolombiya'ya döndü ve lise diploması almak için yeterlilik sınavlarına çalıştı. Dört hafta sonra aldığı diploma, aile tarihinin ilk diplomasıdır. Ardından Kolombiya Andes Üniversitesi ni dereceyle bitirdi, siyaset biliminde mastır yaptı. Siyasetle tanışmıştı. Madrit'e dönüp Sosyalist İşçi Partisi'ne katılan Restrepo, diktatörlüğe karşı mücadele eden direniş örgütlerine yardım etti. Üç yıl sonra Kolombiya'ya döndü. *Semana* dergisinde gazeteciliğe başladı. *Semana*'daki yazıları sayesinde Gabriel Garicia Marquez'le tanışma fırsatı bulmuştu. Marquez'le yaptığı konuşmalar yazarlık hayatına attığı ilk adımdır. Ülkesi Kolombiya'da hükümetle gerillar arasındaki barış görüşmelerine katılıp ölüm tehditleri alması üzerine Kolombiya'dan ayrılarak Meksika'ya yerleşti. İlk romanını Meksika'da tamamladı. Çok sayıda ödül kazanan ve yazmayı sürdüren Laura Restrepo, Sevilla Üniversitesi'nde yılda bir dönem ders veriyor.

Başlıca eseleri; *Story of a Fascination* (1986), *Isle of Passion* (1989), *Leopard in the Sun* (1993), *The Angel of Galilea* (1995), *The Dark Bride* (1999), *A Tale of the Dispossessed* (2001), *The Scent of Invisible Roses* (2002), *Delirium* (*Hezeyan*, 2004), *Too Many Heroes* (2009), *No Place For Heroes* (2010)

Ayrıntı: 705
Edebiyat Dizisi: 195

Hezeyan
Laura Restrepo

Kitabın Özgün Adı
Delirio

İspanyolca'dan Çeviren
Zeynep Öztekin Yıldırım

Son Okuma
Tayfun Koç

© 2004 by Laura Restrepo

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları na aittir

Kapak İllüstrasyonu
Elena Kulikova / Flickr / Getty Images Turkey

Kapak Tasarımı
Arslan Kahraman

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 244 Topkapı/İst.
Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2013
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-737-5
Sertifika No: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu – İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Laura Restrepo

Hezeyan

Oğlum Pedro'ya,
bu kitap benim olduğu
kadar onundur da

Bir delinin yaptığı herhangi bir şeyde ahlaki hiçbir sorumluluğu olmadığından ve o zaman da ortada anlatacak gerçek hikâye kalmayacağından, Henry James tüm yazarları öykünün ana karakterini "deli" üzerine kurmamaları konusunda bilgece uyarmıştır.

GORE VIDAL

Otel odasının kapısını o adam açtığında ve karımı odanın sonunda bir yerde garip bir şekilde camdan bakarken bulduğumda telafi edilemeyecek bir şeyler olduğunu o an anlamıştım. Aguilar, her şey dört günlük kısa bir iş seyahatinden dönüşümde olmuştu, diyor ve onu gayet iyi bıraktığını garanti ediyor. Ben giderken hiçbir gariplik yoktu, en azından alışılmışın dışında, onun öngörüleri haricinde benim yokluğumda olacakları haber veren bir şey de olmamıştı. Ama Aguilar karısı Agustina'ya nasıl inanacaktı ki, o hep öngörülerle yaşarken, her şekilde onu biraz mantıklı olmaya ikna etmeye çalıştıysa da razı olmadı ve küçüklüğünden beri bu yeteneğinin var oldu-

ğunda ısrar etti. Bu sefer de diğer seferler gibi benim Agustinam kötü bir şeyler olacağını söyledi ve ben de her zamanki gibi bu kehanetini ciddiye almadım, bir çarşamba günü şehirden ayrıldım, onu evin duvarlarını yeşile boyarken bırakmıştım, pazar günü döndüğümde şehrin kuzeyinde bir otelde korkutucu bir varlığa dönüşmüş olarak buldum. Benim yokluğumda neler olduğunu öğrenemedim çünkü sorduğumda bana hakaret ediyor, sinirlendiğinde ne kadar vahşi olabileceğini bilemezsiniz; bana ben değilmişim, kendi de kendi değilmiş gibi davranıyor, diye açıklamaya çalışıyor Aguilar. Ve eğer yapamıyorsa kendi de anlamıyor. Sevdiğim kadın kendi kafası içinde kayboldu, on dört gündür onu arıyorum, onu bulabilmek için hayatımı tükettim ama durum zor, ölmek acı verici ve hakikaten zor, Agustina gerçeğe paralel bir evrende yaşıyor, yaşadığı evren çok yakın ama geçit vermiyor. Aguilar'ın bildiği ama anlamadığı bir dili konuşuyor. Karımın altüst olmuş aklı beni ısıran bir köpek adeta ama aynı zamanda havlamaları arasından bana yardım çığlığı gönderiyor ve ben de nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Agustina aç, yaralı evine dönmek isteyip de başaramayan, ertesi saniye bir zamanlar evi olduğunu bile hatırlamayan bir sokak köpeği

Midas McAlister, sana her şeyi bütün açıklığı ile anlatacağım çünkü bilmeye hakkın var, diyor Agustina'ya, bunları anlatarak kendimi riske atsam da başka çarem yok

Kocan sana ne olduğunu öğrenmek uğruna, değirmendeki bir mantar gibi kendini bilmez şekilde geziyor, gerçi sen de çok şey bilmiyorsun ama bak Agustina güzelim, her hikâye kocaman bir pastadır ve herkes hikâyenin yediği ince dilimi kadarını bilir, bütün her şeyi bilen sadece pastayı yapan pastacıdır. Ama başlamadan önce, varlığının beni çok mutlu ettiğini söylemeliyim her şeye rağmen eşliğin beni çok mutlu etti. Aslında tüm bu olanlardan sonra sen, bu durumda görmeyi istediğim son kişisin Bu felaketin basit bir bahisle başladığını söylesem

bana inanır mısın? Midas, Agustina ya bunu itiraf etmekten utanıyor. Olayları çok ciddiye aldığı sıradan bir bahisten, aptalca bir oyundan zararlı çıktı. Oyunu Lazaro Operasyonu olarak vaftiz etmişlerdi çünkü oyunun amacı, Midas ve üç arkadaşıyla, Örümcek Salazar'ın Las Lomas'daki Polo Kulübü'nde gerçekleşen kazadan sonra hayati melekeleri olmayan erkeklik organına yeniden hayat vermekti. Agustina, güzelim, o skandalı hatırlıyor musun? Aslında o sıradan ve aptalca bir kazaydı ama sonradan kazaya kahramanlık süsü verdiler. Güya Örümcek, Şili ekibine karşı oynanan bir maç sırasında attan düşmüştü. Gerçekte ise, diyor Midas, acı ilaç sonradan geliyor, bir sarhoşlar rezaleti sırasında düştü çünkü maç sabah oynanmıştı ve Örümcek tribündeydi, o kadar şişmandı ki daha yükseklere çıkamıyor, ilk basamaklarda oturuyordu ve başrolü Şilililer lehine bahse girmekten ibaretti, bu Örümcek her zaman satıcı bir şişman oldu. Maçı Şilililer kazandı ve gelenek olduğu üzere onların onuruna bir öğle yemeği verildi. Ama yemek sırasında ithaf olunan domuz, hırsız, *Buñuel*vari* sütlaç sıfatlarını kullanmakta nasıl bir gelenek vardı kimse bilemedi. Daha sonra Şilililer bu duyduklarını hazmedebilmek için otellerine döndüler. Diğer yandan şamata kulüpte devam ediyor ve ikiye katlanıyordu. Viski adeta su gibi aktı, hava kararda ve kulüpte yerli polocular ve müdavimlerden başka kimse kalmadı. Örümcek ve arkadaşları atların eyerlenmesini buyurdu. Midas McAlister'in tahmin ettiği, daha doğrusu bildiği üzere, neşeli atlı kalabalığı adeta sarhoş Rus süvari askerleriydi, grup gençlerden oluşmuş bir çeteyi andırıyordu, erkek kardeşin Joaco onlarla mıydı bilmiyorum, diyor Agustina'ya. Belki de evet çünkü Joaco böyle bir eğlenceyi kaçırmazdı. Zaten histerik olan atlara atladılar, kilolu kaba adamların böbreklerini ezerek çamurlu parkurda kendilerini dörtnala koşturmaları umurlarında olmadı. Onları arkalarından içi koruma dolu dört çeker Toyotalar izliyordu. Güzel bebe-

* Luis Buñuel, *Altın Çağ* filminin meşhur İspanyol yönetmeni. (ç.n.)

ğim, diyor Midas, Agustina'ya, olayların nasıl geliştiğini sen de bilirsin çünkü bu dünyadan geliyorsun ve eğer kaçtıysan pastadan fazla yediğin içindir. Yoksa tadı unutuluyor mu? Hayır, kraliçem, ağızda kalan o bok tadı ne kadar gargara yaparsan yap gitmiyor. Las Lomas Polo Kulübü'nde her bir zengini gölge gibi beş altı koruma takip ediyor. Ama en kötü örnek Örümcek Salazar'ınki, altın içinde yüzdüğünden beri onu İsrail'de eğitilmiş bir suçlu ordusu koruyor. O gece Örümcek'i aylardır at binmemenin verdiği heyecanla en cesur atı getirmelerini istedi, adı Maydanoz olan vahşi al at bir an sinirlendi ve Örümcek'i sırtından öyle bir attı ki Örümcek havada uçarak bir kayanın üstüne düştü. Sonra sivri zekâlı koruma Chupo, atı elindeki otomatik tüfekle tarayarak hayvanı kevgire çevirdi, zavallı at nalları havaya dikip oracıkta ölüverdi. Bir yaylım ateşi Örümcek'e, Maydanoz'un değeri olan 200 bin yeşile mal oldu. Hayat böyle işte Agustina, bebeğim, bir eğlencede paralar çöpe gidiverir.

Kız çocuğu Agustina kendinden daha küçük Bichi'yi sımsıkı kucaklıyor, Bichi siyah kıvırcık saçlarıyla ressamların sarışın değil de siyah saçlı bebekleri resmettikleri türden bir Eros bebek. Bu son Bichito, diyor Agustina, babam sana bir daha vurmayacak çünkü ben engel olacağım, kanadı kırık bir tavuk gibi kolunu öyle tutma lütfen. Babamın kötü ellerini affetmelisin çünkü kalbi iyidir ve yüzünü asmamalısın o zaman babam evden gider ve sen suçlu olursun. Kolun çok mu acıyor? Gel buraya, bir şey olmamıştır, eğer ağlamazsan kardeşin Agustina özel güçlerine başvurarak sana bir tören hazırlayacak, bildiğimiz şeyi yapalım, Agustina gizli fotoğrafları alıyor ve Bichi de siyah kumaşı yatağın üstüne seriyor, sen ve ben gözlerimi aydınlatan ayini hazırlıyoruz. Agustina, babasının Bichi'ye ne zaman zarar vereceğini göstermesi için büyük güçten yardım istiyor, sen çok sevdiğim Bichi'sin, Agustina birkaç defa tekrar ediyor, çok sevdiğim Bichi, ruh kardeşim, tüm hayatımdan çe-

kip gitmiş ve hakkında hiçbir şey bilmediğim güzel çocuk. Senin kırık kanadını ben iyileştireyim, diyerek Agustina ona şarkı söylüyor ve göğsüne bastırıyor; iyileş, iyileş, kurbağa ayacıkları, şimdi iyileşmezsen yarın iyileşirsin; en kötüsü, önceden haber vermeyen bu güçler, canları istediği zaman teşrif ediyorlar ve bazen tören aynı sonuçlanmıyor. Yine de iki çocuk elbiselerini giyip Tanrı'nın istediği şekilde adım adım, her bir evreye saygı göstererek gerekenleri yerine getiriyorlar. Ama Agustina aynı değil, diye şikâyet ediyor çünkü zaman zaman bu güçler beni terk ediyor, öngörüm kapanıyor ve Bichi bu olayın başına ne zaman geleceğini bilmeden korunmasız kalıyor. Gelecekleri zaman ise gözkapaklarında bir titreme ile haber veriyorlar, buna Birinci Çağrı, diyor çünkü Agustina'nın güçleri olacak olanı ve henüz olmayanı görme gücüne haiz. İkinci Çağrı ise merdivenden iniyormuş gibi başının saçlarından arkaya çekilerek, Ağlak Deli'nin dağda dolaşması gibi. İkinci Çağrı'nın Bichi'yi korkuttuğunu biliyorum ve ne Ağlak Deli ne de saçımın çılgın ritmi ile ilgili bir şey bilmek istiyor, bu yüzden gözlerimi devirmemem ve saçımı sallamaman için bana rica ediyor. Agustina eğer bunu yapmaya devam edersen odama giderim. Gitme Bichi, Bichito, gitme ne olur bir daha yapmayacağım, seni korkutmamak için titrememi kontrol edeceğim çünkü her halükârda bizim törenimiz seni tedavi etmek ve korumak için yapılıyor. Sana hiçbir zaman zarar vermem, seni korurum. Sen de buna karşılık babam seni dövse de onu affedeceğine söz ver. Babam bunu senin iyiliğin için yaptığını söylüyor ve babalar çocukların bilmediği şeyleri bilirler.

Karısı garipleştiğinden beri Aguilar tüm zamanını ona yardım etmeye adadığını söylüyor. Ama işe yaramayan özeniyle onu sadece rahatsız ve mutsuz ediyor. Mesela dün akşam geç vakit, ıslanan yerleri bir bezle silmeye kalkışmam Agustina'yı çığırından çıkardı. Tuhaf koktuğunu iddia ederek yerleri ıslatmış ve evin her yerine saksılar dizmişti. Evin içindeki bu saksı

yığınını görmek beni çıldırttı. Uydurduğu tanrılardan yardım dilemek için vaftiz etme, aptes alma, her ne töreni ise onları kendine iş edindi. Her şeyi ölçüsüzce bir gayretle yıkıyor ve ovuyor. Benim Agustinam çığırından çıkmış durumda. Örtüdeki herhangi bir leke, duvarlardaki kir, kornişlerdeki toz, zemindeki çamurlar, onu öfkeden deliye çeviriyor. Yerdeki çamur lekelerini benim bıraktığımı iddia ediyor. Hatta kendi elleri bile ona iğrenç görünüyor. Yıkamaktan güzelim elleri kupkuru ve kıpkırmızı oldu. Ne bana ne kendine soluk aldırıyor. Karısı, kaçık törenlerini gerçekleştirirken mutlu bir rahip çömezi gibi davranan Sofi teyzeye emirler yağdırıyor. İkisi ellerinde su dolu kaplarla oradan oraya koşturuyorlar. İçlerindeki kaygıyı çıkarıp atmak ya da kaybedilmiş kontrolü yeniden kazanmak için çabalıyorlar. Aguilar ise her geçen gün evi duvar diplerinde, pencere önlerinde sıra sıra dizilmiş içi su dolu kaplar şeklinde işgal eden bu mistik öfkeyi nasıl durduracağını bilemiyor. Aniden açtığım bir kapıyla istemeden Agustina'nın arkasına sakladığı bir tabak suyu deviriyorum ya da ikinci kata çıkacağım ama merdivenlere dizilmiş içi su dolu tencereler bana engel oluyor. Yukarı nasıl çıkacağım Sofi teyze, Agustina merdiveni kullanılmaz hale getirmiş. Şimdilik aşağıda kal, Aguilar, biraz sabırlı ol ve tencereleri oradan kaldırma, kaldırırsan nasıl tepindiğini biliyorsun. Nerede yemek yiyeceğiz Agustinam? Yemek masasının üstünü içi su dolu tabaklarla doldurmuşsun. Sandalyelerin üstüne, balkona, yatağın etrafına.. deliliğinin akarsuyu kitap raflarından ve dolaplardan bile akıyor. Geçtiği her yerde suyun, hiçbir şeye ya da bir gizeme bakan gözleriyle karşılaşıyorum, tatsızlıktan ziyade başarısız olmanın verdiği sıkıntıyı hissediyorum. İçinde patlayanın ne olduğunu, beyninin dehlizlerinde hangi zehirli balıkların dolaştığını bilememenin verdiği sıkıntı. Ve sonra bana neden nefretle baktığını soruyorum, sana, Agustina aşkım. Belki beni hatırlamıyorsundur ama bazen evet, bazen beni tanıyorsun, bir bulutun içinden bakan gözlerin benimle barış imzalamışa ben-

ziyor ama sonra hemen o bakışı kaybediyorum ve yeniden beni o korkunç acı işgal ediyor. Garip bir komedi ya da trajedi Agustina'nın vaftiz törenleri oyununda, Sofi teyze de ona eşlik edecek ve ben, Aguilar anlamın ne zaman kaybedildiğini sorarak onları izleyeceğim. Bu anlam dediğimiz şey görünmez ama o olmadığında hayat artık hayat değil ve insani değerler de insani değer değiller. Siz olmasaydınız ne yapardık biz, Sofi teyze. Başlarda, herhangi bir an Agustina'nın aklı başına gelir diye Aguilar yirmi dört saat evde kalıyordu ama günler geçtikçe bu krizi geceden sabaha atlatamayacağını anladı, artık günlük işlere dönme vaktinin geldiğini idrak etti. Belki de tüm bunların içinde en zor olanı, akıl ile bunama arasında gidip gelen terimler serisini öğrenmek zorunda olduğunu kabul etmek oldu. Delirmesinin üçüncü ya da dördüncü gününde üstümdeki tüm para bitti ve bu durum hafızama sıradan ödemelerin zamanının geldiğini hatırlattı. Eğer bu hafta alacaklarımı alıp teslimatlarımı yapmazsam ne yemek alacak ne de faturaları ödeyebilecektim. Benim yokluğumda Agustina'ya göz kulak olacak, kaçmaması ya da telafi edilemeyecek şeyler yapmaması için bir hemşire tutmayı düşünürken kapı çaldı ve sanki Tanrı göndermişçesine adının Sofi teyze olduğunu söyleyen bu hanım çıkageldi. Bir iki bavulu, kuş tüyü takılı su geçirmez şapkası, güler yüzü ve insanı kucaklayan köylü Alman mizacıyla öylece çıkageldi. İçeri davet edilmeden önce, kapı ağzında Aguilar'a yıllardır neler yaptığını açıkladı. Uzun süredir aileyle bir ilişkisinin olmadığını, Meksika'da yaşadığını ve yeğenine ihtiyaç duyulan süre boyunca bakabileceğini söyledi Bilmiyorum, dedi Aguilar şüpheyle, karım bana bir teyzesi olduğundan hiç bahsetmedi. En azından anlattığını hatırlamıyorum ama en azından sizi tanıdı gibi ya da şapkanızı tanıdı çünkü gülümsedi. Hâlâ bu tüylü şapkayı kullandığına inanamıyorum, tüm söylediği bu oldu ama gülümseyerek ve kendinden emin bir şekilde söyledi. Ama bir detay Aguilar'ı rahatsız etti, madem bu hanımın aileyle bir bağı kalmamıştı, yeğeninin kri-

zinden nasıl haberdar olmuştu? Sorduğumda bunu zaten hep bildiğini söylemişti. Ah tabii ya, diye düşünmüştü Aguilar, bir bit yeniği var, kehanetleri olan biri daha hayatıma girdi. Kesin olan şu ki Sofi teyzenin varlığı Agustina'nın delilik voltajını biraz düşürmeye yardımcı oldu ve üstelik yeniden yemek yemeye başlamasını sağladı. Çünkü önceden sade ekmek ve sade su dışında hiçbir şey yemiyordu, bunlar onun sözcükleri sade su, sade ekmek. Diğer yandan Sofi teyzenin elinden tarçınlı mısır unu tatlısını küçük bir kızmışçasına yedi. Söyleyin bana Sofi teyze, niçin Agustina benim yedirmemi reddediyor da sizinkini reddetmiyor çünkü tarçınlı mısır unu tatlısı o küçükken hastalandığında yaptığım bir şey. Siz olmasaydınız biz ne yapardık, Sofi teyze, diye teşekkür ederken Aguilar kendi kendine, bu Sofi teyzenin gerçekte kim olduğunu soruyor.

Söyle bana bizim yazımızın gökyüzü nasıldır, koyunlar gibi yumuşacık, yuvarlak bulutlar üstümüzde nasıl toplanırlar, gözlerinin derinliğinde ruhum nasıl yatışır, uysallaşır ve Blanca nineye Portulinus dedeyi anlatmasını istemen için nasıl ayak direr. O zamanlar Allah'ın belası bir keçi gibi kaçıkmış, deli gibi dolaşıyormuş. Blanca nine onu elinden tutup dışarı çıkartıyor ve yoruluncaya dek koşturuyormuş, böylelikle onun deliliğini biraz olsun yatıştırıyormuş. Yoksa bu onu cehenneme sürükleyebilirmiş. Burada koşturmak bir deyim olarak kullanılıyor çünkü Portulinus dede artık yavaş yavaş bunamanın türbülanslarına girmiş, biraz şişman bir adamcıkmış. Bu türbülanslara girip çıkarken tabii ki her zaman deli değilmiş, eskiden müzisyenmiş, adı Nicolas soyadı Portulinus olan Alman bir müzisyen. Bir nehri ve kalesi olan Kaub'dan gelmiş. Kaub, şekerkamışı plantasyonları arasında kalmış, yakıcı Sasaima nın bir köyüymüş. Belki de bu nemli ve utangaç, sıcak toprakların büyüsünden, ora insanları hayal görmeye ve hezeyanlara yatkınlar. Nereli olduğu konusu hiçbir zaman tam açıklığa kavuşmadı çünkü bu konu ile ilgili fazla konuşmazdı.

Bir kere bahsettiğinde ise yarım yamalak öğrenilmiş ve hiçbir zaman geçici lisan statüsünden kurtulamamış o anlaşılması zor İspanyolca'sıyla anlatmıştı. Yeni gelmiş ya da henüz hiç gitmemiş bir kişi olup olmadığı tam açıklığa kavuşmamış biri olarak neden orada kök saldığı da bilinmiyor ama kendisi gezegende o kadar çok yer varken neden Sasaima'yı seçtiğini şöyle açıklıyor: Orayı seçtim çünkü ismi onun kadar ahenkli çıkan başka bir yer yoktu.

Tam on dört gece ve gündüz ne yapacağımı bilmez bir şekilde hiç dinlenmeden içimde korkunç bir sıkıntıyla düşündüm ve Agustina'yı başka bir yere götürme kararı aldım ama o hemen itiraz etti. Çılgına döndü. Delirdi, kemikleri paramparça oldu adeta, yıkıldı, beyni parçalara ayrıldı ve onu yeniden eski haline çevirebilmek için ona duyduğum aşkın pusulası bana rehberlik etti. Ona olan yoğun aşkım. Ama bu pusula günden güne daha belirsiz oluyor, onu sevmek bana daha zor geliyor çünkü bazen Agustinam bana karşı hiç nazik değil, beni seviyor gibi görünmüyor, bana karşı dişe diş bir savaş ilan etmiş gibi ve bu savaştan ikimiz de parçalara ayrılmış olarak çıkacağız. Savaş ya da kayıtsızlık, mücadele etmek için hangisi daha zor bilmesi güç. Aguilar, ondan nefret eden kişinin Agustina olmadığı, onun içine girmiş yabancı bir kişi olduğu düşüncesiyle teselli buluyor. Deli dolu çamaşırcı ruh dokunduğu her şeyi kirletiyor. Bazı zamanlar Agustina'nın ateşkes ilan ettiği oluyor ve Aguilar'a neler olduğunu karaladığı resimlerle anlatmaya çalışıyor. Daireler çiziyor, biri diğerinden büyük daireler, birbirinden çıkan daireler, kaygı dolu salkımlar, bu dairelerin vücudunu oluşturan hücreler olduğunu söylüyor. Bölünen, üreyen ve onu kurtaran. Neden bahsediyorsun Agustina? diye soruyor Aguilar. Ve o yeniden daireler çizerek açıklamaya çalışıyor, bu sefer daireler daha küçük ve sıkışık, defterin bir yaprağının üstüne öfkeli bir şekilde çizilmiş. Bunlar benim vücudumun parçaları, diye ısrar ediyor Agustina kalemi kâğıdın

üstünde kabaca hareket ettirirken, kocası onu anlamadığı ve anlamayı başaramadığı için rahatsız olmuş durumda. Aguilar karısıyla üç yıldır beraber olduğu halde onu hiç tanımamış olmanın verdiği suçluluk duygusunu göğsünde taşıyor. Delilik denen tanımadığı bu alanda, Aguilar hiç değilse iki şeyi doğruluyor: Birincisi, deliliğin tabiatının bitirici bir şey olduğu ve Agustina'ya yaptığı gibi onu da yiyip bitirebileceği, ikincisi ise deliliğin ikiye katlanan çılgınca ritmi karşısında zamana karşı verilen bu savaşa başlamakta geç kaldığı ve felaket gelişmeye başlamadan önce gerekli önlemleri almadığı. Bu savaşta yalnızım. Bu labirentin içinde adımlarımı yönlendirecek, gözleyecek ya da vakti geldiğinde nasıl çıkacağımı söyleyecek kimsem yok. Bu yüzden iyi düşünmeli, Aguilar olayların öngörüsünü, birbirine bağlantısını, soğukkanlılık ve sükûnetle düzenlemeli, abartmadan, dramatize etmeden, acıdan sıyrılmış açıklamalar ve net sözcükler arayarak, rüyaların ve hayaletlerin şeylerini, birbirinden ayırmalı. Tonu ayarlamalı, sakinleşmeli, ses tonunu kısmalıyım yoksa ikimiz de kaybolurız. Sana ne oluyor Agustina, söyle o otelde ne yapıyordun? Sana kim zarar verdi? Ona soruyor ama soruları sadece onu delirtmeye, başka bir zamanın ve dünyanın gürültüsünü duymasına sebep oluyor, Aguilar'ın kaygısı ne kadar büyükse ona bulaştırdığı virüs de o kadar fazla oluyor. Bana cevap vermiyor ya da veremiyor, belki de o da cevabı bilmiyor. Onu içeriden hapsetmiş fırtınanın içinde tam cevabı bulamıyor. Nasıl da her şey belirsizliğe dönüştü, Aguilar ezbere bildiği şeyleri tanımlamakla başlamalı: Yaşadığım şehir olan Santa Fe de Bogotá'nın 13 numaralı karayolunda ilerliyordum, trafik zaten ağırken yağmurla içinden çıkılmaz bir hal aldı. İsminin Aguilar olduğunu, karışıklıklar sebebiyle üniversite kapanıncaya dek edebiyat hocası olduğunu ve o zamandan sonra yavaş yavaş hiç kimseye dönüştüğünü, hayatta kalabilmek için evlere çuvallarla köpek mamaları taşıdığını anımsıyor. Belki de önemli işlerle uğraşmıyor olmak benim lehime, Agustina'yı iyileştirme sıkıntısı dışında. Şeyi de biliyor

–şimdi biliyor ama iki hafta öncesine kadar bilmiyordu– biraz daha geç kalsa olay cinayetle sonuçlanabilirdi. Her şey başladığında herhangi bir an uyanacağımız bir kâbusun içinde olduğumuzu düşünmüştüm, bu bizim başımıza geliyor olamaz, diye kendi kendime tekrar ediyordum. Karısının geçirdiği krizin birkaç saatlik iş olduğunu, aldığı uyuşturucuların, alkolün ya da her neyse onun etkisi geçtiğinde deliliğinin de geçeceğini düşünüyordu, belki de itiraf edemediği vahşi bir olay sonrası böyle olmuş, yavaş yavaş sakinleşecekti. Ya da bu şehirde yaşanan karışık hikâyelerden biridir, herkesin herkese karşı verdiği savaş, herhangi bir barda taciz için satılan uyuşturucu, gasp için kafasına vurulması ya da iradesi dışında bir şeyler yapmaya zorlanması. İlk başta öyle bir şey yaşamış izlenimi vermişti bana ki hâlâ o olasılığı bertaraf etmiş değilim, bu yüzden ilk iş onu en yakın acil servise götürdüm, en yakınımızda bulunan Country Kliniği ne gittik, nöbetçi doktorlar onu sarsılmış ve delirmiş olarak tanımladılar ama kanında hiçbir yabancı madde izine rastlanmadı. Aguilar, kanında hiçbir yabancı madde izine rastlamamış olmalarına inanmak zor oldu diyor, bu teşhise inanmamamın sebebi karımın çıplak ruhu ve dışsal sebepler olmadan deliliğin çıkıp gitmesi. Hafifletici sebepler olmadan. Çıplak ruh lafını o kendi ifade etti, cehennemin başladığı akşamüstü, bir kereliğine insanlığa dönüp ondan yardım istediğinde ya da onunla iletişim kurmaya çalıştığında, bak Aguilar, çıplak ruhuma bak, demişti. Onda yol açtığı derin yaradan dolayı Aguilar bu sözleri çok net hatırlıyor.

Midas McAlister, Agustina'ya nasıl bir gürültü ve şaşkınlığın ortasında polo oyuncularının Örümcek'e bağırdıklarını anlatıyor. Yerde öylece yatan Örümcek'e bağırıyorlar, ibnelik etme Örümcek, hanım evladı olma, yelkenleri suya indirme, bu arada Örümcek yüzüstü karanlıkta çamurun içinde Tanrı ya yalvararak hiç kıpırdamadan duruyordu. Sonradan öğrenildiğine göre belkemiğini kayanın sivri tarafına çarpmıştı. Birkaç

gün sonra hâlâ yaşadığı anlaşılınca özel uçakla Teksas-Houston da devasa hastanelerden birine götürüldü. Bu taklitçi ülkede tüm zenginler hastalanınca Teksas-Houston'ı tavaf ederler, İngilizce hayata döndürülmenin kolay olduğunu, eğer dolarla ödeme yaparlarsa, sanki Fatima ya da Lourdes'in elinin değeceğini, Kutsal Topraklar'daymış gibi bir mucize olacağını düşünürler. Sirozdan çiçeklenmiş karaciğerlerini Amerikalıların tanrıvari teknolojisinin bile kurtaramayacağını bilmezler. Ve orada servetlerinin yarısını elektrolar, fon kardiyogramlar, efor testlerine harcasalar da ruhlarının orta yerini bypass ile işaretleseler de genellikle hikâyeleri toprağın altında süsen çiçeği emerek biter. Beni dinle güzel şey, senin babanın başına gelen de budur. Kendini Teksas-Houston'a götüren Avianca'nın bir uçağında ceset şeklinde döndü. Santa Fe de Bogota'nın Merkez Mezarlığı'ndaki kendi cenazesine tam zamanında yetişti. Ama Midas, Agustina'yı ilgilendiren Örümcek konusuna dönmekte ısrar etti. Anladığın gibi cesur bebek, bu olan seni dibe vurdu, benimse şansımın içine etti, hastalığın için çok üzülüyorum inan bana, hayatta eğer sana bir zarar verdiysem sen de benden iyi biliyorsundur ki iradem dışında olmuştur, diyerek Midas McAlister, Agustina'yı temin ediyor. Ve kendi de bu kadar duygusal cümleler söylediğine şaşırıyor. Örümcek'in başına gelenler ise şöyle: Dört büyük ameliyattan ve tedaviye bir servet harcadıktan sonra Teksas, Houston'daki doktorlar hayatını kurtarmayı başardılar ama onurunu değil çünkü zavallı felç ve iktidarsız, bir saksı çiçeği gibi tekerlekli sandalyeye dikili kaldı. Midas'ın şüphelerine göre idrarını da tutamaz olmuştu, her ne kadar Örümcek bunu inkâr edip çiftleşememenin ve yürüyememenin yeterince aşağılayıcı bir durum olduğunu söylemiş, kendi üstünü kirlettiği gün hiç düşünmeden kafasına bir tane sıkacağını eklemişti. Kendi kendine acıdığı zamanlarda pezevenk Maydanoz'un daha şanslı olduğunu düşünüyor, cennetin çayırlarında kısraklarla dolaşıyordur, diyor. Yani güzel bebek, bu bir felaketler zinciri oldu

ve ilk halkada ölen Örümcek oldu, psikolojik olarak öldü tabii, serveti halen el değmemiş şekilde duruyor, sana demek istediğim bu. Saçmalıklar geçip gidiyor, dibe vuran dibe vuruyor; yani bu üç kişilik çetede ilk çöken Örümcek oldu, sonra sen ve ben, yardımcı rollerdeki aktörleri saymıyorum. Olay bir perşembe günü oldu, diye anlatıyor Midas tam tarih vererek, her zamanki beşli L'Esplanade'de akşam yemeği yerken, Örümcek Salazar, Jorge Luis Ayerbe, kardeşin Joaco, Gringo Rony Silver ve ben. Dördü buram buram Hermes kokan takımlarla gelmişler, direkt Condotti Caddesi'nden alınıp takılmış gibi duran Ferragamo kravatlar takmışlar. Sanki dördü sözleşip bu ibneliği yapmışlar ve takım elbiselerle gelmişler gibi ama Midas hariç, hamamdan çıkıp buhara veda etmiş, bronz görüntüsüyle yıkılarak, ayağındaki Nike'lara dek sağlık yayarak gelmiş. Ayağında çorap, Ralph Laurent trikosunun içinde gömlek olmadan, benim nasıl giyindiğimi bilirsin, böyle giyiniyorum çünkü gençlik söz konusuysa onlara on basarım, bunu göstermek için, Agustina kızım, bunları sana niye anlatıyorum çünkü onlardan biri babam olabilir ve timsah derisi çantalı, altın bilezikli, pastel renkli terziden çıkma takımların içindeki karıları da annem yaşında. Diğer yandan Midas'ın sevgilileri top model, TV yıldızı, mimarlık öğrencisi, gökyüzü kayağı eğitmeni, güzel, yarı histerik; Agustina senin gibi. Aslında, diye itiraf ediyor Midas, eğer bir yuva kurmak isteseydim seni seçerdim, benim taçsız kraliçem büyük ihtimalle sen olurdun, içlerinde en eğitilmez sen oldun, en güzel vücutlusu, en delisi ama en güzeli. Ama nerde, ne yuva kurması, azizliğe öykünerek öksüzler, yaşlılar evi kursun Niccolo Baba; Midas McAlister nasıl yuva kurabilir ki ne kendi ne de hayatı göründüğü gibi değilken, hayatım şarkıda dediği gibi altın görünümünde bakırken, kaderin bana sunduklarıyla mutluyum, gecelerin soğuğunda ısınmak için sıcak bir kedim var. Midas'ın bir sorunu varsa o da iştahsızlık olurdu. Ve para konusuna gelince meşhur kardeşin Joaco'ya, merhum baban Carlos Vicente ye ve Bogotá'nın tüm

eski zenginlerine beş basarım. Bilirler ki ben davet ettiğimde, çukur tabakta çorba kaşığıyla yemeleri için havyar ikram ederim, yiyin orospu çocukları, fırsatı kaçırmayın, midelerinizi Rus havyarıyla doldurun, sizin o meşhur evlerinizde havyar tost ekmeğinin üstüne madeni para boyunda sürülür.

Korkma Bichito, aşkım, küçük kız çocuğu Agustina kucağında tuttuğu oğlan çocuğuna sesleniyor, tüm bu törenler seni korumak ve seni iyileştirmek için yapılıyor. Tina, nasıl, ne zaman, Aşil? diye soruyor, küçük çocuk panikten yarı hareketsiz. Evet, Bichi Bichito, nasıl, ne zaman, öfkeli Aşil'e ve çocuk, onun sözünü kesiyor, Aşil dediğimizde daha çok hoşuma gidiyor, üstlerine örttükleri örtü safran renginde. Peki ne zaman ki Aşil'e, örtü safran renginde ve onu güçlü kılmak için Estige'nin sularında yıkıyorlar, Cehennemi Nehir'in sularında, dediğimizde daha çok hoşuma gidiyor; hepsi aynı Bichito, aynı şeyi demek istiyor, önemli olan topuğundan nasıl tuttukları, o nokta zayıf kalıyor ve onu oradan yaralayabilirler. Hayır Tina, yapamazlar çünkü sonradan, büyüdüğünde, Öfkeli Aşil zayıf ayağını sokmak için Cehennemi Nehir'e dönüyor ve oradan tüm vücudu korunaklı şekilde çıkıyor. Çünkü en küçükleri olduğu halde Bichi'yi babası hep dövüyor buna karşılık Joaco'yu dövmüyor, Joaco benim diğer erkek kardeşim, üçümüzün en büyüğü, babam onu ne dövüyor ne de yaptıklarını onaylıyor, tam tersine, tamir odasında yangın çıkardığı ya da bekçi köpeğine eziyet ettiği için Erkek Lisesi'nden evi arayıp şikâyet ettiklerinde onu alıp çalışma odasına götürüyor ve istemeden de olsa azarlıyor; çünkü büyük oğlunun kendi gibi disiplinsiz olması, futbol oynarken kokain kullanması ve bunlara rağmen notlarının iyi olması içten içe hoşuna gidiyor. Sınıfının en iyi öğrencisi olduğun sürece ara sıra yaptığın yaramazlıklara katlanmaları gerekiyor, diyor Carlos Vicente Londoño, büyük oğlu Joaquin Londoño'ya. Ne yazık ki aynı ismi taşımıyorlar ama aynı karakterdeler. Üç kardeşin içinde, diyor Agustina,

şiddet görmeyen tek kişi kardeşim Joaco. Çünkü sarı gözlerini, ortada birleşen gür kaşlarını, garip şekilli büyük burnunu, yani babama ait tüm özellikleri almış. Erkek Lisesi'nin önünde, gülerken bile aynı anda gülümsüyorlar bilmeden. Müdür, ikisini Joaco'nun parklarda bira içtiğini tespit ettiklerini ve geçici uzaklaştırma verdiklerini bildirmek için çağırmış. Ama Joaco ve babam gülümsüyorlar çünkü birbirlerinin tıpatıp aynısı olduklarını biliyorlar. Bir nesilin ardından diğeri. Aynı Erkek Lisesi'nde okuyan, aynı tür partilerde sarhoş olan hatta aynı yerde yangın çıkaran ve aynı köpeğe eziyet eden. Ama köpeğin de şansı orada olması. Bak, Bichi benim sarı suratlı çocuğum, Joaco'yu tercih ettiği için babamı suçlayamayız, sen ve ben yapmamamız gereken törenler düzenleyebiliriz. Dediğimi anlıyor musun? Günah işliyoruz ve babamın istediği bizim yaptıklarımızı düzeltmek, diyor Agustina. Babam ilk çocuğunun isminin kendi gibi, Carlos Vicente Londoño olmasını istiyordu, annemin anlattığına göre en büyük dileği buydu ama kendi işlerine dalınca vaftiz törenine yetişemedi ya da en azından annem onu bununla suçladı ve haksız da sayılmaz. Çünkü babam beklendiği yere vaktinde gelenlerden değildir. Böylece vaftiz anne baba onun yokluğundan faydalanıp vaftiz çocuklarına babasının adını değil de Bakire Meryem in babasının adını koymuşlar, yani Joaquin. Daha doğrusu zavallıcığın gözyaşları vadisinden daha kolay geçeceğini düşünmüşler. Vaftiz anne Santoral'da Carlos Vicente adında birinin tanınmadığını garanti etmiş çünkü bu isim Hıristiyan ismi değilmiş. Belki biri San Carlos Vicente isimli bir papaz ya da şehit duymuş olabilirmiş ve o andan itibaren babamın büyük hayal kırıklığı hikâyesi başlamış. Onu affetmesi için, annem, Eugenia, ikinci çocuklarına Carlos Vicente adını koyacaklarını söylemiş ama doğan ben olduğum için bana Agustina adını koymuşlar, bununla, seçilmiş olanın gelişinin beklentisi daha da artmış, gelen o ismi taşıyacakmış. Sonunda doğma sırası Bichi'ye geldi ve antlaşma gereği ve hiç tartışmasız, babamın takıntısı gereği,

yazıldığı ve planladığı gibi adını Carlos Vicente Londoño koydular. Ama hayatın pek çok virajı vardır ve o hiçbir zaman ona böyle hitap etmek istemedi ve biz de pek çok lakap uydurmak zorunda kaldık, Bichi, Bichito, Charlie Bichi, Charlie gibi. Tüm isimler de maskot ismi gibi yarım yamalaktı. Ne suçun vardı Bichi Bichito, babama benzememekle birlikte, annemin ve benim tıpatıp aynımdın; o, sen ve benim tenimiz solguna kaçacak kadar beyaz. Annem Ari ırktan olduğu fikriyle gururla büyütülmüştü. Ondan daha koyu renkli ve daha fakir babamla evlenmiş. Sasaima'daki Gai Repos Çiftliği'nde havuzdan çıktığımızda bizi mayolarla gören babam, beyazımsılar demiş, Bichi tekrar Gai Repos'un ne anlama geldiğini sormuştu. Agustina, Avrupa dillerinde Neşeli Dinlenceler olduğunu, Sasaima'ya ilk gelen olan büyükbabanın bu çiftliği satın alıp bu ismi verdiğini birinci kez açıkladı. Bununla birlikte açıklamalarım bin bir oldu, ne sorunun var senin, Bichi Bichito, bazen babamın haklı olduğunu düşünüyorum, bulutlarda yaşayan bir çocuksun ve seni oradan indirebilecek kimse yok.

Eugenia, Agustina'nın benimle yaşıyor olmasını hiç affetmedi, diyor Aguilar, hiç tanımadığı ve büyük olasılıkla tanımayacağı kayınvalidesini kastederek. Delirmeden önce, Agustina henüz gerçekleri en azından sistematik bir şekilde saptırmazken, Aguilar ona geçmişi, ailesi, iyi, kötü anları hakkında soru sormak için endişelenmiyordu. Bir yandan öğretmenlik mesleği onu bunalttığı, diğer yandan onu çok da ilgilendirmediği için. Benimle yaşayan Agustina ya kendimi bağlı hissediyordum şimdi ama başka zamanlara ve başka insanlara ait Agustina ya da bağlı hissediyordum. Aguilar bugün, Agustina'nın hafızasının bulmacalarını çözmek için gerekli soruları neden sormadığına ağlıyor. Kendinin kulak tıkadığı, onun bitmek bilmeyen hikâyelerini özlüyor: babasıyla yaptığı kavgaları ya da geçmiş aşkları. Onun bana göstermeye çalıştığı şeyleri görmek istemediğim için pişmanım ve kendimi suçlu hissediyorum. Okumayı

tercih ettim çünkü vaktim yoktu, önem vermedim ya da yabancı hikâyeleri dinlemeye üşendim, daha doğrusu beni fazlasıyla sıkan aile hikâyelerini. Bu insanlar benimle muhatap bile olmadılar çünkü onlar için ben bir domuzdum, bir keresinde Agustina da benim için bu kelimeyi kullandıklarını itiraf etti. Yani orta sınıf, vasat bir öğretmen, Agustina pek çok olumsuz yönümü de sıraladıklarını ekledi: eski eşinden boşanmamış, komünist, yabancı dil bilmiyor, yeterince iyi kazanmıyor, çok kötü giyiniyor. Bu da bu insanlarla benim arama bir duvar ördü, diyor Aguilar ama en garip ve en entrikalı olanı ise Agustina'nın ait olduğu sınıfın sadece diğer sınıfları dışlıyor oluşu değil, kendi üyelerini de dışlıyor oluşu, hassas sebeplerle taleplerini yerine getiremeyen Agustina, Sofi teyze gibi üyelerini de dışlıyorlar, dışlanmalarına doğdukları anda mı karar veriliyor yoksa davranışlarının sonucu mu oluyor diye kendi kendime soruyorum. Agustina'nın cennetten kovulmasına yol açan eğer ilk günahsa ya da yolda işlediği bir günahsa pek çok hatasının arasında en büyüğü benimle bir ilişkiye girmek olurdu. Çünkü insanları yönettikleri iç tüzüğün ilk maddesi, kendinden aşağı sınıfta olan kişilerle dirsek dirseğe olmamak ve hatta onlarla yatağa girmemek. Ve tabii Agustina'nın günahları çoktan su yüzüne çıkmış, benimle birlikteliği seçtiğinde Allah bilir daha ne günahlar işlemişti, diyor Aguilar, konu onu çok baydığı için kaynanası ile ilgili konuşmak istemiyor ama sırf kişiliğinin bir profilini çıkartmak için Agustina krize girdiğinde onları telefonla arama olayını anlatmaya razı oluyor. Kaynanam evimizi çok nadiren arar ve aradığında da eğer ben açmışsam telefonu yüzüme kapar. Kızıyla yaşadığım bu üç yıl zarfında ilk defa geçen gün benimle konuşmaya razı oldu, sadece bunu duymak bile Agustina'yı çileden çıkardı ve onunla konuşmayı reddetti Onunla konuşmak istemiyorum çünkü sesi beni hasta ediyor, diye tekrar ediyordu, krize girinceye dek. Böylece Eugenia'nın benimle konuşmaktan başka çaresi kalmadı ama benim ismimi hiç telaffuz etmedi, konuşurken çeşitli sözcük oyunlarıyla be-

nim Agustina ile olan ilişkime dair hiçbir atıfta bulunmadı. Benimle santral memuru ya da hemşireymişim gibi, şahıssız bir dilde konuştu, daha doğrusu telesekretere mesaj bırakıyormuş gibi konuştu. Ve o andan itibaren Agustina'nın bakımını kendinin üstleneceğini ilan etti. Bakın bayım, kızımın ihtiyacı olan tek şey dinlenmek, yani bana değil de hattın diğer ucundaki kişiye söyledi: Hemen bugün Agustina'yı Virginia'da bulunan bir spa merkezine götüreceğim. Nasıl, Virginia'da bir spa merkezi mi, hanımefendi siz neden bahsediyorsunuz, diye sinirlendi Aguilar, onunla birlikte Agustina da annesinin sesinin onu hasta ettiğini söyleyerek bağırıyor, kaynanasını duymakta zorlanıyordu, ona dünyanın en iyi spa merkezlerinden biri olduğunu, kızının alacağı tedavi çeşitlerini, termal banyoları, çiçek terapilerini, yosunlarla yapılan masajları anlatıp duruyordu. Ama Aguilar onun sözünü sertçe kesti. Bakın hanımefendi, durum çok ciddi, Agustina kötü durumda, kontrol edilemez bir çıldırma eşiğinde ve siz bana kalkmış onu bir merkeze götürüp Zen meditasyonu yapalım diyorsunuz. Peki, siz kimsiniz de kızıma neyin iyi geleceğini söylüyorsunuz, en azından kızıma neyi isteyip istemediğini sorma nezaketinde bulunun. Agustina, annen onunla kaplıcaya gitmeyi isteyip istemediğini soruyor, kendiniz dinleyin hanımefendi, Agustina diyor ki tek istediği artık telefonu kapatmanız. Ama Eugenia duymamışa benziyordu ve Aguilar'a ne olursa olsun kararın alındığını ve kızının onu aşağıda, apartmanın girişinde, elinde pasaport ve seyahat çantası hazır şekilde beklemesini söyledi, Park edecek yer bulunmadığı ve mahalle tehlikeli olduğu için kızıma söyleyin beni bekletmesin. Hayır hanımefendi, Agustina bu evden hiçbir sebeple çıkmayacak, eğer yapabiliyorsanız kendiniz gidin Virginia'ya bir yerlerinize yosun yapıştırtmaya, dedim ve hemen pişman oldum, belki onu daha terbiyeli bir şekilde tersleyebilirdim, benim terbiyesiz yönümü görmesini sağladım, bu kadın benim kaba bir köylü olduğuma inanıyordu ben de bunu doğrulamış oldum. Yanlışa düştüğüm için rahatsız bir şekilde

düşünürken konuşmanın ucunu kaçırdım ve Eugenia'nın konuşmaya sizli bizli devam ettiğini fark ettim; bu kızın bana neler çektirdiğini bilemezsiniz bana her zaman saygısız oldu, Aguilar duyduklarına inanamıyordu, şimdi kurban Eugenia'ydı ve gerçekte yardım teklif etmek için değil, bir seri aşağılanmanın hatırlatmasını yapmak için arıyordu. İlk telefon konuşmaları olmasına rağmen kavga ederek bitirdiler. Aralarındaki diyalog kısa ve kuru bir konuşma olarak başlamış, karşılıklı birbirini tartma, şahsi alanlara girmemeye gayret ederek devam etse de kötü kurulmuş cümleler, en kötü şekilde düşünülmüş düşünceler, şikâyetler olarak devam etmiş, tiksindirici bir mahremiyete dönüşmüştü, Aguilar ya da en azından ben öyle hissettim dedi, yabancı birinin diğerini sokakta istemeden ezmesi ve her ikisinin tüm akşamüstünü birbirinin yüzüne tükürerek geçirmesi gibi bir şeydi bu. Sizin istediğiniz kızınızı iyileştirmek değil hanımefendi, onu benden ayırmak ve o da bana şöyle bağırıyordu, siz de benim kızımı benden ayırdınız, benimle hâlâ pişman olması gereken ukala bir tonla konuşuyordu çünkü patetizm küçük bir burjuvada gayet olağan durur ama onun gibi yaşlı bir hanımda affedilmez oluyor, konuşmamız boyunca ben, hanımefendiyi ağzımdan eksik etmezken o utanmadan beni beyefendiden aşağıya çekiyordu, sinirden titriyordum, sanırım o da çünkü ara sıra sesi kesiliyordu, sonunda Aguilar peş peşe dört beş kereden fazla hayır dedi; hayır, hayır, hayır, hayır hanımefendi, Agustina buradan çıkmıyor ve o zaman Eugenia vedalaşmadan telefonu kapattı.

Müzik öğretmeni olan büyükbaba Portulinus ev ekonomisini, Sasaima köyünün zengin ailelerinin kızlarına piyano dersleri vererek organize etmişti. Öğrencilerinden biri olan ufak tefek Blanca Mendoza daha ilk dersten müzik kulağının olmayışı ve kalın parmaklarıyla piyanist olmayı vaat etmiyordu. Aslında Portulinus ona gamları bile öğretmeyi başaramamıştı ama müzik derslerini yarı yaşında olan Blanca ile evlenerek bitirdi.

Bu bir aşk evliliği değildi, hamile bıraktığı için onunla evlenmişti, kızın anne babasından gizli ve onun rızası olmadan, kontrol edemediği bir refleksle yapmıştı bu işi. Herhangi bir evlilik için bile olabilecek en kötü başlangıç ilanıydı bu. Ama bu ilan uzun vadede erkeğin kaderi oldu ve yirmi yıl boyunca süren bu evliliği, büyükbaba Portulinus'un söz verdiği için değil aşk için yaptığı anlaşıldı. Piyano dersleri dışında Portulinus, düğünler, serenatlar ve partilerde çalınmak üzere folklorik şarkılar olan *bambuco* ve *pasillo*lar bestelemek için siparişler alıyordu. Eşinin anlatışına göre Alman olmasına rağmen besteleri dinleyenlerin ruhuna hitap ediyordu. Şarkılarında mavi yazlar, geçmiş kışın karları, çam ormanları, sonbaharın bakır renkleri ve diğer özlemlerini işliyordu. Ekvatorda bulunan Sasaima köyü için tüm bunlar adeta bir bilmece olmasına rağmen hiç kimse Nicolas Protulinus'un iyi bir adam olduğundan şüphe etmiyor, bunları yabancı olduğu için karakterinin garipliklerinden biri olarak görüyorlardı. Ama bazen, dönem dönem büyükbaba Portulinus ruh halinde keskin değişiklikler yaşıyor ve bu durum aylar sürüyordu. Ders vermeyi, enstrüman çalmayı, beste yapmayı bırakıyor ve sadece kişner gibi yüksek sesle konuşuyordu, başka bir dünyadan gelen gürültülerden sıkılmış gibi, sadece karısına şikâyette bulunuyordu. Blanca, benim tatlı Blancam, sırf senin ismin bile bulutlarımı dağıtmaya yetiyor; Blanca biraz sakinleşmesi için onu kıra götürdüğünde elini tutarak koşuyor, sonra ayağı takılıp düşüyor, yazın yüksek ve kokulu otların içinde şişman bir çocuk gibi yerlerde yuvarlanıyordu. Buradan bunun Sasaima'nın yazı olmadığı anlaşılıyor çünkü orada yılın 365 günü süren tek bir mevsim var ve öteki yaz, bir yabancının hafızasında sürebilen en farklı ve en uzun yaz.

Otel odası lükstü ya da öyle olmaya çalışıyordu; Aguilar metrelerce perde, yatak örtüsü ve şeftali rengi yenilik kokan bir halı hatırlıyordu. Agustina en sonda, odanın dibinde, duvar

ile komodinin arasına çömelip oturmuştu. Düşmediği, korunmaya çalışmadığı ya da saklanmak istemediği sürece kimsenin aklına oraya oturmak gelmezdi. Solgun ve zayıftı, saçları ve giysileri sarmısak kokuyordu. Sanki günlerce yıkanmamış, banyo yapmamış, yaşlılık birdenbire üstüne çökmüş gibiydi Ama diğer yandan gözleri parlıyordu, Aguilar onu çok net hatırlıyordu, o odanın sonunda, o köşeden, yarattığı mağaradan bakan Agustina'nın gözleri parlıyordu, sağlıksız bir ışık saçıyordu ama parlıyorlardı. Varolan kansızlık onu bitirmiş ama gözlerinin ışıltısını alamamış gibiydi ya da tam tersi, ışıldayan kişiliğinin, şahsiyetinin ortasından gözlerinde insanı korkutan, rahatsız eden bir titreşim hissediliyordu; aklıma delirme kelimesi geldi, Agustina içinde kaynayan çıldırma tarafından esir alınmıştı. Aguilar seyahate çıkalı dört gün olmuştu, giderken onu evlerinin salonunun duvarlarını yosun yeşiline boyarken bırakmıştı. Bu rengi kendinin seçtiğini anlatmıştı Aguilar'a. Bizim gibi çiftlere feng shuinin önerdiği renk bu demişti. Karmaşık bir oryantalist teoriyle gelmesini önlemek için, bizim gibi çiftlerin nasıl olduğunu ve bana neden yosun yeşilinin iyi geleceğini sormamıştım. Aguilar, Purina'nın bir siparişini teslim etmek üzere çarşamba günü kamyonetiyle Ibague'ye gitmek zorundaydı ve oraya gitmişken sağlık sigortasının verdiği kuponları kullanarak orta sınıf, zevksiz Colonia Vacacional Las Palmeras diye bir yerde tatil yapacaktı Ama en azından havuzu, bungalovları vardı ve dağların arasında bir vadide bulunuyordu. Amaları eklemeden Aguilar bundan daha iyi bir yeri de ödeyemezdi zaten. İlk eşim Marta Elena'dan olan iki oğlum Tono ve Carlos ile birkaç gün geçirmek istiyordum. Uzun süredir zaman baskısı olmadan onlarla olamamıştım. Annelerinden ayrıldığımdan beri aile bağları zayıfladığından, birikmiş konuları konuşmak, morallerinin nasıl olduğunu öğrenmek ve açıkları kapamak istiyordum. Bu yüzden, çocuklarla iyi anlaşmasına ve çocukların da onu sevmesine rağmen Agustina'yı davet etmedim. Aguilar üçü bir araya geldiğinde onu dışarıda

bırakan bir nesil bağı oluştuğunu hissediyor, daha doğrusu hipnotik bir bağ oluştuğunu görüyordu. Agustina'nın güzelliği karşısında iki oğlunun gözleri parlıyor, karşılığında Agustina da ziyaret edemeyeceği bariz olan bu iyi yontulmuş, ergen vücutları arzu ile inceliyordu. Aslında olan şu ki onun mevcudiyeti oğullarımla benim aramı birkaç derece soğutuyor, görünmez bir şekilde diyaloğumuzu perdeliyor ve nezaketimize engel olamıyoruz. Aguilar, Agustina'ya geziye yalnız gideceğini söylediğinde binayı bile sallayan bir yaygara kopardı ve birkaç saat onunla konuşmadı, sonunda sakinleştiğinde, ona da biraz dinlenmenin, güneşin iyi geleceğini nasıl anlayamadığını sordu, hafta içi onunla zaten ilgilenmediğini, cumartesileri de Tono ve Carlos ile geçirdiğini ekledi. Bu şikâyetler Aguilar'ın yüreğini parçaladı çünkü bir şekilde Agustina onun en büyük çocuğuydu ve bazen diğerleri için onu sürgün ediyordu. Güneş ve sıcak kum onu daha arzu edilir kılıyor çünkü ruhunu şenlendirip tenini süslüyorlar, teni o kadar beyaz ki maviyle birleşince aşırı güzel oluyor, diye ekliyor Aguilar. İçim cız etti çünkü dediklerinde ve şikâyetlerinde tamamen haklıydı: ama hayatta hiçbir şey, ona olan aşkı bile Aguilar'ı o kuponları kullanarak iki oğluyla geçireceği birkaç günden vazgeçiremezdi. Kararının kesin olduğunu görünce cebinden, beni irrite eden, savaşılmayacak kadar mantıksız olan eski silahını çıkardı. İçine kötü bir şeyler doğuyormuş, öngörüleri olan biriyle yaşamanın nasıl bir diktatörlük olduğunu sadece bu muğlak şansa sahip olanlar bilir çünkü hissettiği tehlikeleri ya da içe doğmaları ilan ettiğinde seyahatleri durdurur. Mazeretler, içe doğmalar sayesinde hiçbir zaman olmayacak kötülükler gerçek olur ve kehanetçinin iradesi diğerlerine baskı kurar. Mesela Agustina, Ibague'ye gitme çünkü gidersen karayolunda çocukların başına kötü bir şey gelecek, diye uyarıda bulunuyor, aslında bu sefer çok özel bir kazaya göndermede de bulunmuyor. Boş bir uyarı yapıyor daha önce yaptığı gibi. Karayolunda başlarına kötü bir şey gelebilir ama girişi tutturma şansı yüksek bir yerden yapı-

yor çünkü hayat şanstan ibaret ve yukarıdan aşağıya sert bir sıradağ ile çizilmiş, karayolları genel olarak kötü durumda ve dar yolları uçurumlarla dolu olan, bu da yetmezmiş gibi bir gün askerlerin, diğer gün paramiliterlerin ya da gerillaların kapattığı, seni ya kaçırdıkları ya öldürdükleri ya da el bombaları, tekmeler, mayınlar, gaz bombaları ile yaraladıkları bir ülkede böyle tahminleri tutturmak çok kolay. Agustina'nın kötücül uyarıda başarılı olduğu ikinci nokta ise Aguilar'ın bir sebeple Agustina'nın canı istemediği ya da uygun olmadığı için planlarını iptal etmesi. Agustina'nın lehine olan üçüncü nokta ise eğer Aguilar onun ihtarını ciddiye almaz ve başına bir şey gelirse, aslında, bir kaza dediği, yokuş yukarı çıkarken motorun su kaynatması gibi önemsiz bir şey de olabilir ama Agustina ona zafervari sana söylemiştim, şarkısı söylemeye başlar ve Aguilar patlamamak için kendini zor tutar ve basitçe Aguilar, hayır Agustina, bu seyahatte başımıza kötü hiçbir şey gelmeyecek, der.

Sigaran var mı güzelim? diye Midas McAlister, Agustina'ya soruyor, tabii ki yok, artık kötü alışkanlıklarla yakın ilişkin yok, bense önceleri o kadar sağlıklıyken, düzenli egzersiz sayesinde akciğerlerim sıfır kilometredeyken, o talihsizlik başıma geldikten sonra neredeyse tüm parmaklarımla sigara içer duruma düştüm: büyük bir felaketin içinde ayakta kalmak için nikotin tek çıkış yoludur. O sefer L'Esplanade'deki yemeğe tekerlekli sandalyesinde Örümcek başkanlık ediyordu, zavallı bir buzdolabı gibi hantaldı, arkasındaki masada ise iki gözde koruması olan Paco Malo ile Chupo oturuyorlardı. Midas her zaman BMW motoruyla korumasız, hafif, özgürce uçuyor. Senin beni tanıdığın bu on beş yıl süre zarfında olduğu gibi, yine beni gardiyan meleğim koruyor. Örümcek kaçırılmaktan paranoyakça korktuğu için Paco Malo ile Chupo'yu kötü hissettirdiği halde hemen arkasındaki masada oturtuyor, Fransızca isimli yemekler ve şaraplar ısmarlamalarına izin veriyordu. Par-

lak kravatları ve ışıldayan tabancaları ile çok komik görünüyorlar Eğer Örümcek bu kadar orospu çocuğu olmasaydı L'Esplanade'nin sahibi böyle bir rezalete izin bile vermezdi. Örümcek'in sağında, Telefonica'nın özelleştirilmesinde aracılık yapıp büyük meblağda bir parayı cebine indirmiş kardeşin Joaco, solunda ise Jorge Luis Ayerbe oturuyor. Jorge Luis Ayerbe'nin ailesi ülkenin en muhafazakâr ve en eski ailelerinden biridir, aynı zamanda paramiliterleri de finanse ederler, ailesinin kökleri İspanyol sömürgecilere dek dayandığı için her zaman yerlilerle çatışma yaşamışlardır. Ama birkaç ay önce Cauca bölgesinde bir grup yerlinin katliamına adları karıştı ve Jorge Luis'in üstüne bir gazeteci yığını ile insan hakları savunucusu dernekler yağdı. Masada bulunan bir diğer kişi ise Ronald Silverstein idi. Rony Silver dediğimiz DEA'nın casusu. Yüzüne 007 ya da Rony Silver iyi insan, iyi casus diye hep aynı espriyi yaptığımız halde o bize her daim aynı gülümsemeyle karşılık verirdi. Masadaki herkesin bana tahammül etme sebebi paralarını birkaç kata katlamamdandı, bana Midas demelerini sebebi de buydu elimi her dokunduğumu altına çeviriyordum, yani en azından öyleydi, şimdi ise her dokunduğumu boka çeviriyorum, sen dahil Agustina güzelim, ne olur inan bana çok üzgünüm.

Gai Repos'da üçümüz, annem, Bichi ve ben, yazın ilk günleri olmasına rağmen ıstakoz gibi dolaştığımız için baştan aşağı güneş kremine bulanmamız gerekiyor. Doğuştan esmer olan babam ve Joaco daha ilk başta bronzlaşıp bize güneşe dikkat edin, size hiç saygısı yok diyorlar. Sadece ben biliyorum işaretparmağının yüzükparmağından daha uzun olmasının nasıl bir şey olduğunu ve güneşin sana biraz daha saygılı olmasını ne kadar istediğini; sadece ben biliyorum bunu ne kadar arzuladığını. Ama böyle değil Bichi Bichito, kabul etmen lazım ve babam seni küçük düşürdüğü zamanlarda pek haksız da sayılmaz. Siyah buklelerin, duru yüzün, Tanrı Çocuk gibi kocaman kara

gözlerin hiçbir işe yaramıyor, bin defa babam ve Joaco gibi biraz çirkin ve kaba olmayı tercih ederdin. Bu kadar güzel olduğu için Bichi'ye Melek Yüzlü diyorlar, Sofi teyze de Bebek diyor ama bunlar babamın hiç hoşuna gitmiyor, aksine onu sinir ediyor. Tapınağımız karanlık olsun diye perdeleri kapatalım Bichi Bichito, diyor Agustina ve çocuk cevap veriyor: Sislerin arasında kalsın dediğinde daha çok hoşuma gidiyor. Peki, sislerin arasında kalması için her şeyi sessizce yapmalıyız ki kimsenin haberi olmasın. Baba küçük kardeşi her dövdüğünde, akşam karanlık bir odada, bir görevli –ki bu Agustina oluyor– bir de kurban –Bichi– eşliğinde bu tören gerçekleşiyor. Sen kutsal kurbansın, sen kefareti ödeyen tekesin, sen Büyük Tanrı'sın. Babamın attığı tokatlardan kaba etlerin hâlâ kırmızıyken pantolonunu indirip kuzu sen olduğun için bana acıyan yerlerini gösteriyorsun ve sonra üstündeki her şeyi çıkartıyorsun. Ben de iç çamaşırımı çıkartıyorum, okul formamın altında hiçbir şey kalmıyor, bacaklarımın arasını beni gıdıklayan bir huzursuzluk ve içimi annemin odaya, girip ne yaptığımızı öğreneceği korkusu kaplıyor. Çünkü Bichi ve ablası kelimelerle tanımlamasalar da ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar ama törenleri böyle çamaşırsız yapılıyor yoksa bu tören ne kutsal olur ne de kutsal güçler onları ziyarete gelirler çünkü beni seçen onlar, ben değilim. Ve her zaman orada, aşağıda hissettiğim gıdıklanmalara bağlılar. Bu Üçüncü Çağrı, bu bizim sırrımız ama tabii asıl, gerçek sırrımız, tapınağımızın hazinesi olan o fotoğraflar ve hiç şüphesiz tören onları sakladığımız yerden çıkardığımızda başlıyor. Fotoğraflar tavandaki bir tahtanın üstünde saklı duruyor. Tahtanın duvara girdiği ve küçük bir delik bıraktığı görünmez bir yerdeler, tabii eğer birisi dolaba tırmanıp bakmazsa. Orayı sadece senin ve benim bildiğimizi varsayıyoruz çünkü orası *sancta sanctorum** yani fotoğrafların gizlendiği ve durduğu yer. Sen, Bichito, tatlı dumanlarıyla midemizi bulandıran tütsü kutularını yakmaktan sorumlusun. İki çocuk gülü-

* Lat. Çok gizli ve gizemli yer. (ç.n.)

yorlar, biri diğerine yaklaşıyor iki yakın arkadaşın neşesiyle çünkü asla ve asla diğerleri o fotoğrafları bulamazlar ve törenimizi onlarsız yapamayacağımızı, gücümü onlardan aldığımı, onları bir gün okuldan dönüşte babamın çalışma odasını karıştırırken tesadüf eseri bulduğumu bilemezler, diyor Agustina. Her ne kadar oraya girmemizi babam yasaklasa da çocuklar oraya her zaman giriyorlar. Ağabeyi Joaco orada her zaman araklayacak ve arkadaşı Midas McAlister'in işlerine yatırım yapacak biraz para buluyor. Okulda sigara, ikinci el çizgi roman, Amazon muskaları, futbol ilahlarının sahte imzalı resimleri, yani onlara para kazandıracak her şeyi satıyor. Birkaç safın haftalık harçlıklarını ufak tefek ucuz şeylere yatırmalarını sağlıyor. Bir sürelik şüpheden sonra, daha doğrusu birkaç gün banyoya kapanıp bahsi geçen fotoğrafları birkaç defa inceledikten sonra, Agustina onları babasının, kendi babasının çektiğine emin oldu. Çünkü arka planda görünen mobilyalar, pencere, çalışma masası, sallanan sandalye hepsi evdekilerle aynı. Ve üstelik filateliden başka babamın diğer hobisi fotoğraf çekmekti, evde bizim portrelerimizi çektiği resimlerimizle dolu on iki on beş tane albüm vardı. Albümler ilk komünyonumuzda, doğum günlerimizde, hafta sonları kışlık evimizde ve Sasaima'daki yaz tatillerimizde, Paris'e yaptığımız seyahatlerde, ilk defa kar görmek için yaptığımız gezilerde ve daha binlerce fırsatta çektiği fotoğraflardan oluşuyor. Bu kadar çok fotoğraf çekmesi bizi ne kadar çok sevdiğinin kanıtı. Ama bunlar gibisi yok ve en inanılmaz olanı ise resimlerde görünen kadının Sofi teyzeye çok benzemesi hatta bizzat o olması. Aslında ilk başta o olduğuna inanamadı ama sonradan inandı, Bichi'ye de gösterdiğinde o da, evet o, dedi, bu Sofi teyze ama üstünde giysileri olmadan, Sofi teyzenin ne kadar büyük memeleri var.

Neden onun elinden değil de Sofi teyzenin elinden yemek yediğini sorduğunda çünkü o basit, dedi Agustina, Aguilar'a bir

sükûnet anında. Sofi teyze sade biri olduğu için Agustina'nın evi neden içi su dolu kaplarla doldurduğunu anlayabiliyor Aguilar ise basit olmadığı için yerlere su dökülmesi, masanın kirlenmesi, parkenin ıslanması, üşütüp hastalanması ya da bu durumla alay etmesi gibi aptallıklarından bunalıyor. Bak Aguilar, diyor Sofi teyze ona, delirme bulaşıcıdır aynı grip gibi ve eğer ailede biri deliriyorsa diğerlerine sırayla bulaşır, zincirleme bir reaksiyon oluşur, aşısı olanlar etkilenmezler ve ben onlardan biriyim, aşılıyım Aguilar, işte benim özelliğim, Agustina bunu biliyor ve buna güveniyor, sen ise sana yüklenen bu enerjiyi etkisizleştirmeyi öğrenmelisin. Söyleyin bana Sofi teyze bu kadar çok kutsal su götürüp getirerek Agustina kime dua ediyor. Gerçekten de bilmiyorum, sanırım dua etmiyor konuşuyor. O sırada Agustina huşu içinde, içi su dolu büyük bir tabağın üstünü bir bez parçasıyla kapatıp onu kutsuyor. Peki, kiminle konuşuyor Sofi teyze? Kendi hayaletleriyle. O zaman bu kadar su ne için? Sanırım anladığım kadarıyla, Agustina evi temizleyip arındırmak istiyor, diyor Sofi teyze, bunun üzerine Aguilar hemen atılıyor, karısında henüz şüphelenmediği başka gölgelerin varlığıyla. Peki evi neden arındırmak istesin ki? Çünkü, diyor ki ev yalanlarla doluymuş, bu sabah sakin bir şekilde ona hazırladığım rafadan yumurtasını yerken onu deli edenin yalanlar olduğunu söyledi. Bu yalanlar neymiş? Bilmiyorum, öyle söyledi onu deliye çeviren yalanlarmış. Peki, kendi yalanı hakkında ne dedi, diyerek Aguilar patladı. Benim arkamdan iş çevirip hafta sonu bir adamla otele gitmesi yalanına ne dedi? Hangi adam Aguilar, sen neden bahsediyorsun? Wellington Oteli'nde pazar günü onunla olan adam, beni nasıl çılgına çevirdi bu biliyor musun? Gördün mü? Şimdi deliren sen oldun Aguilar, özellikle bunu kastetmiştim, bu soruna izin verirsen sana da bulaşır diye. Ama onu gördüm Sofi teyze, hem de kendi gözlerimle. Dikkat et Aguilar, delilik gözlerden de girebilir, peki onunla ne yapıyordu? Bir kadın ve bir erkek bir otel odasında yatağın üstünde aşktan başka ne yapar? Bekle

Aguilar, bekle, önyargılı sonuçlara varma, burada daha derin bir sorunu tartışıyoruz, o günlerde Agustina sanki babası hiç ölmemiş gibi konuşuyordu. Babası öleli ne kadar oldu? On yıl oldu ama o unutmuş görünüyordu ya da olayı beynine hiç kaydetmemişti, belki Agustina kendi sana anlatmıştır Aguilar ama babasına o kadar düşkün olmasına rağmen ne ölümüne ağladı ne de cenazesine katılmak istedi.

Blanca, benim beyaz kızım, sadece ismin bile üstümdeki bulutları dağıtmaya yetiyor, diyor büyükbaba Portulinus genç karısına ama doğru değil çünkü Blanca'nın uğraşısına rağmen fırtınaları dağıtmayı her zaman başaramıyor, tam tersine onun varlığı bile Portulinus için her şeyin ikiye bölünmesi ve dolaşması anlamına geliyor, çünkü huzursuz birine sakin ol demek kadar olayı alevlendirici bir şey yoktur, endişe etmemesinin söylenmesi kadar hiçbir şey onu bu kadar endişelendirmiyor. Günü gününe Blanca bu durumu doğruluyor ve her seferinde aynı hataya düşüyor, kocasının bunamasının ve kendinin ona yetememesinin yarattığı bir kaygı hissediyor. Uyuyan ağaç orada işte, diyor Portulinus eve giden yoldaki nehir kıyısında bulunan mersin ağacını göstererek, ne mango ne ipek pamuk ağacı ne yabani kaju ne jakaranda ağacı ne de binlerce kokulu ve kalın ağaç ona eşlik ediyor. Bu ılıman topraklarda birbirine sokulmuş, üstlerinde yağmurlar, meyveler, parazitler ve kuşlar taşıyan ağaçlar değil de küçücük ama hatıralarıyla devleşmiş mersin ağacı ona eşlik ediyor. Bu yüzden sabah gezilerinde o ağacın gölgesinde dinlenmeyi tercih ediyor. Ona göre bu uyuyan mersin ağacı, gökyüzüne yayılmış dalları sayesinde havanın düşleriyle besleniyor ama kendi hayallerine bu kadar dalmamış biri için yılın mevsimine göre ya da her bir tohumun inatçılığına göre sarı ya da kırmızı çekirdekli bir ağaçtan başka bir şey değildir, durumu anlamaya çalışan biri için önemsiz bir faktör. Portulinus ve Blanca her zamanki gibi ağacın altında oturup yeniden suç işlercesine zor bir diyaloğa giriyorlar, soh-

bet sırasında Portulinus karısını sıkıştırarak konuşuyor ve dilinin ucuna gelen yakıcı soruyu soruyor: Bizim ağacımız mı? Onun onayladığını duyunca rahatlıyor. Bizim ağacımız, senin ve benim? Senin ve benim. Sen ve ben? Sen ve ben? İkimiz mi? Evet, aşkım ikimiz. Çift sayının verdiği rahatlatıcı faktör Blanca tarafından her gün o mersin ağacının altında tekrar ediliyor. Birbirleriyle hiç alakası olmayan iki şehir Kaub ve Sasaima arasında kaybettiği sükûneti ona geri veriyor. Kimya ve cebirden anlayan adam için iki rakamı kendini savunmasına olanak sağlıyor, en azından Blanca o rakamı telaffuz ettiği andan itibaren. Bu ikilem toprak ile gökyüzü, başlangıç ile bitiş, dişi ile erkek, ağaç ve gölgesi, karısı Blanca'ya olan tutkusu ve onun kontrolünden kaçma isteği arasında gidip geliyor. Ne kadar ağırlaştın Blanquita, ne kadar şişmansın ve yere ne kadar sağlam basıyorsun, bense başında uçuyorum, hafifçe ve hiçbir bağlantım olmadan, camın simetrisini, kan deveranını, rakamların analogluğunu, takımyıldızların dönüşünü, hayatın evrelerini anlayabiliyorum, diyor Portulinus, karısına. Aniden ona başka gözlerle bakıyor, biri merhametle bakarken diğeri aşağılayarak bakıyor. Orada aşağıda ne kadar da küçük ve şişman görünüyorsun benim Küçük Tereyağı Topum, diyor Portulinus, karısına; tabiatı gereği zayıf olan Blanca onun bu kozmik akınlarına maruz kaldığından bayağı kilo da vermiş olmasına rağmen, acı içinde onu bir tımarhaneye kapatma ile Portulinus'un aslında her şeyi anladığından şüphe etme arasında gidip geliyor. Müzik kürelerini, rakamların gizemini, camın katlanmasını, takımyıldızların dönüşünü herkesten daha iyi o anlıyor. Görünüşe göre bu Alman aksiliği uçmaya karşı duyduğu kaygıdan kaynaklanıyor ve engellendiği zaman korkunç bir öfke duyuyor, Blanca'ya yaptığı taarruzları böyle açıklıyor. Ama sert çıkışları başladığı gibi bitiyor ve yirmi yıldan fazla bir süredir ona bağlı olduğu aşkını yeniden hatırlıyor. Sen ve ben, benim Blanquitam? İkimiz? Ve o zaman yeniden ısrar etmeye başlıyor, onu ölçüsüz savaşlarından ve uçma korkusundan koruyacak tek şe-

yin o rakam olduğunu bilerek, iki; bir sığınak ve son fırsat gibi gelen gece ve gündüzün ritmini yerine getiren ya da kefaret ödeme ve birleşme gibi, Blanca aşkım, kurtuluşumun can simidi ve ben Nicolas Portulinus bu derin mutsuzluğun fırtınalı sularından kurtulan şahıs.

Aguilar, Ibague'ye seyahatinden önce hafızasında son saatleri yeniden canlandırmaya çalışıyor. Agustina'nın canı seyahat planlarına dahil olmadığı için sıkkındı ama yine de ona yardım teklif etmişti. Valizini hazırladın mı? Hazırladım. Bir bakayım. Istemeden de olsa yol boyunca ihtiyaç duyacağım birkaç şeyi göstermek zorunda kalmıştım: mayo, Jose Saramago nun bir romanı. Sadece bunlar mı? Tabii bir çığlık atıp bir pijama, dört tişört, diş fırçası, diş macunu, her doğum günümde hediye ettiği ve dediğine göre babasının kullandığı Roger&Gallet parfüm şişesi, bana acil olarak mesaj göndermek isterse diye bir çağrı cihazı. Çağrı cihazı olmaz Agustina, şehir dışında çekmiyor. Pekâlâ ama onun karşılığında gizlice bir bere ve birkaç iç çamaşırı sokuşturdu. Tabii çamaşırlarımın üstüne Aguilar ismi işlenmiş şekilde. En özel takıntılarından biri kendi dağınıklığını bir nebze olsun toparladığına inandığı için bize ait her bir objenin üstüne isimlerimizi yazmaktır. İster kitaplar, kalemler olsun ister radyo, raket, bavul ya da ceketler. Hepsinin üstüne ismimizi damgalamak gibi bir şey bu, diye açıklıyor Aguilar, sanki onları kontrol etmek ya da herkese onların bize ait olduğunu ilan etmek ister gibi. Ama Agustina, diye itiraz ettim, ben ilkokul çocuğu muyum, taşıdığım bu üç parça şeyi kim çalacak. Nasıl kim, diyerek dar kotunun üstüne kocasının modası geçmiş bornozunu giyerek dalga geçiyor ama bu kareli, kuşağı kauçuktan, arkasında iki cebi olan model çok kıskanılası, hele şişmiş gibi duran ön taraf herhalde taşakların hava alsın diye bu kadar geniş. Belki de eşyaların ayaklarının olması doğrudur çünkü lastik terliklerim ortaya çıkmak istemiyor, diye hatırladı Aguilar ve onları götürmekte ısrar etti

çünkü zaten hiç kullanmadığı bir şey olan pijaması bile konmuştu. Ama terliklerini hiçbir yerde bulamadı ve vazgeçmek zorunda kaldı. Allahtan, Allahtan kayboldu şu terlikler, o iğrenç terlikler, Evde Kalmış Florina Hanım'ın bahçesinde güneşlenirken giydiği şeylere benziyor. Peki, o zaman orada neyle gezeceğim? Çıplak ayakla Aguilar ama eğer sevgili tatil köyünde kareli pantolonun, yarım bilekli, ipli sandaletlerinle Las Palmeras modasına uygun şekilde böbürlenerek gezmek istersen o ayrı ama zaten herkes orada öyle giyiniyordur. Pantolonumu üstüne giyip yazlık giysilerle kılık değiştirmiş şekilde amigo kızlar gibi tezahürat yapmaya ve geziyle ilgili benimle resmen dalga geçmeye başladı. Haydi, hepimiz lastik sandaletlerimizi giyip havuza inelim! Eveet! Las Palmeras'ın özel personeli tarafından hazırlanan animasyona katılalım, yaşlara göre gruplara ayrılalım, haydi oradaki saçı beyaz olanlar, onların katılamayacağını kim söylemiş. Bir keresinde walkman piyangosuna katılmışlardı. Aguilar hatırlıyor musun? Bir keresinde Unicentro'da bize walkman için torpil yapmışlardı. Haydi, pozitif düşünelim arkadaşlar, *I love Las Palmeras* yazılı tişörtlerinizi istemeyi unutmayın! Tabii bayım en büyük *Las Palmeras*! Aguilar onu durdurmasaydı zıplamaya, çığlık atmaya ve palyaçoluk yapmaya devam edecekti. Tamam, tatilim çok kıro olacak biliyorum ama Waldorf'da bir süit oda tutmaya gücüm yetmiyor. Ne kadar kıro olsa da ben de tatile gelmek isterdim, Agustina kasvetli ses tonuna dönmüştü ve içimden bir ses orada dur yoksa başta yaşadığınız dramaya döneceksiniz dedi. Böylece onu biraz yalnız bırakıp yürüyerek berber Octavio Bey'e gittim. Akşamüstü ona bir filme gidip oradan da merkezdeki İsviçre tarzı villalardan birinde fondü yemeyi teklif ettim, o defalarca gördüğümüz halde tekrar Pasolini'nin *Decameron*'una gitmemize karar verdi. Aguilar bunu net şekilde hatırlıyor. Filmi pek çok defa seyrettiğimiz halde ikimiz de mutlu olmuştuk. Sakin bir geceydi ve Agustina yalnız kalacağına ikna olduğu için ikisi de hayatından memnundu. Bu sefer de eğlenmek

için Aguilar'ın saç tıraşıyla dalga geçmeye başladı, Octavio Bey'in kıtlık zamanlarından kalma bir berber olduğunu ve herkesin saçını sıfır numaraya kazıdığını, hiç değilse üç ayda bir gitmek zorunda olduğumu söyledi. Tavuk Chiras'a benzemişsin Aguilar. Tavuk Chiras kim? Kim olduğunu öğrenmek istiyorsan aynaya bakman yeterli, vay vay vay Aguilar ne korkunç bir saç şekli bu. *Decameron*'u ezbere bildiği için, filmle ilgilenmedi ve film boyunca benim saç tıraşımla dalga geçti, filmden soğuğa çıktığımızda ise hâlâ enerjisi vardı ki saçımla dalga geçmeyi sürdürdü, elindeki atkı ile kel kafamı örttü durdu, Aguilar bırak seninle ilgileneyim, kel kafa Aşil'in en yaşlı halinin tendonudur, kel için balıklar bile ölür; gece yarısı merkezdeki Yedinci Cadde'den yürürken yani tüm kafası kazılı ve bıçaklanmışların içinden geçerken, o elindeki atkı ile başıma Greta Garbo tarzı türban, Şanslı Tavşan ın kulakları, Yaser Arafat türbanı yapıyordu. Bense gergin bir şekilde etrafı kolaçan ederek yürüyordum. *Jimenez de Quesada*'nın köşesinde bir ateşin etrafına üşüşmüş tipler, San Francisco Meydanı'nda karton kutulara sarınmış uyuyora benzeyen evsizler, bizi bir süre takip eden iliklerine kadar esrar çekmiş bir genç ve karısına durmasını söylemeye çalışan ben. Yolda başıma durmadan bereler, peruklar, saç aksesuarları yapıp duruyordu. Burada değil Tina, bekle eve varalım diyemedi çünkü Agustina'nın tekrar melankolik olması için bir adım daha atması yeterliydi. Sonra Independencia Parkı'nın sarı ışıklarıyla dağılmış gölgelikleri geçerek Salmona Kuleleri'ne kadar çıktılar, karşılarında Monserrate Tepesi duruyordu, tepenin kütlesi karanlıkta görünmez olduğu için aydınlatılmış kilise, tepesinde bir UFO gibi görünüyordu. Bu kilisede, taşıdığı haçın ağırlığından eğilmiş barok tarzda yapılmış bir İsa heykeli bulunuyor. İçlerinde en bitkini, en hırpalanmışı ve canı en çok yananı. Vücudu morartılar ve kanlı yaralarla dolu, gözyaşlarına kadar kötü davranılmış zavallı bir İsa, diye düşünüyor Aguilar. Her yerinin ağrıdığı ne kadar da aşikâr ve sen ve şu aşağıda sana büyük saygı duyan şehir birbi-

rinize ne kadar çok benziyorsunuz. Ve bazen kaderinle yolumuzu çizdiğini yüzümüze vuruyorsun, haçını onulmaz şekilde göğsümüze saplayan, binlerce şehidin Peygamberi. Monserrate Tepesi'ne komşu Guadalupe Burnu'nda, King Kong boyutlarında bir Bakire heykeli yükseliyor ve açık kollarıyla adeta bizi kucaklamaya çalışıyor, onu inceleyen Agustina, bak Aguilar, bugün Bakire Guadalupe uçağa benziyor diyor. Parkın içinden geçerken ben olası pusulara karşı uyanık yürürken o kokmalarını sağlamak için okaliptüs ağaçlarından dökülen beyaz taç yapraklarını ezerek geçiyor. Ta ki ağır bir uyku onu ele geçirinceye dek, yüz hatları çocuklaşıyor, refleksleri ağırlaşıyor, koluna giriyorum ve başını göğsüme yaslıyorum. Monserrate giderek yakınlaşıyor ve Aguilar düşünmeye başlıyor, sen kimi korurdun eski koruyucu tepe, burada aşağıda herkes kendi şansıyla canını korumaya çalışırken.

Midas McAlister, içimizde en pimpirikli Örümcek Salazar bile herhangi bir basın yayın organının onu iyi ya da kötü şekilde anmaya cüret etmesini kabul etmezken, L'Esplanade'deki perşembe akşamı yemeklerinde en kutsal olandan, yani onun erkekliğinden bahsetmemizden rahatsız olmazdı, diye Agustina'ya anlatıyor. O gece Brunello di Montalcino'dan birkaç şişe içmiş ve artık ikinci tabağa geçtiğimizde yavaş yavaş seks hakkında dedikodulara da başlamıştık. Bilirsin işte, erkeklerin şaka repertuarlarında olanları, yok şu iktidarsız kalmış, yok öteki diğerinin karısıyla yatmış, Devlet Başkanı metresini bilmem ne enstitüsünün başına geçirmiş, oyunun nasıl gittiğini tahmin edersin. Burada hiç kimse annesiyle bile yatmadığını garanti edemez. Sonra Örümcek, iğrençleşmeyin, asılmışın evinde yağlı urgandan bahsetmeyin, dedi. Örümcek adamım, aynı sorunla devam ettiğini, seninkinin hâlâ kalkmadığını söyleme sakın, dedi Midas sırtını sıvazlayarak. Örümcek bizim bu tür çıkışlarımızı tolere ederdi çünkü içinde bir yerlerde onun daha iyi hissetmesine sebep oluyorlardı. Sana ne dediğimi anlıyor

musun kızım? Temelde bu şakalar bu durumun gelip geçici olduğuna inanmasını sağlıyordu. Örümcek, adamım, Aerobic's Center'da sana mucizeler yaşatmaya hazır tanrıçalar tanıyorum.Birdenbire Midas ona bu öneriyle geldi, Örümcek ise daha temkinli. Hiç öyle sanma ihtiyar, neler neler denedim, penise kokain, plasenta pomadları hatta *Playboy*'un bir tavşanını bile istettim ama onunla yapmayı becerebildiğim tek şey rezil olmak oldu. Ama ben Örümcek'e ısrar ediyordum, güzel Agustinam, hizmetimde bulunan dişi personele o kadar güveniyordum ki ona ısrarla tekrar ediyordum. Neye istiyorsan ona bahse varım, adamım Örümcek, Aerobic's Center daki kızlar senin şu önünde asılı duran işe yaramaza tekrar hayat verirler, yeniden ağzını açarlar, işte bahis böyle başladı. Silverstein, Joaco ve Ayerbe beni ciddiye aldılar. Tamam, üçü de Midas'a karşı, eğer şu cılızlar Örümcek'inkini ayağa kaldırırlarsa hepimiz Midas'a ödeyeceğiz, olmazsa Midas ödeyecek. Peki Örümcek? Bu işte Örümcek bahse girmiyor ne kazanıyor ne kaybediyor, Örümcek sadece pipisini ve iyi niyetini ortaya koyuyor. Silver, Joaco ve Jorge Luis adam başına on milyon koydular, herkes Midas'a karşı, Midas herkese karşı. Eğer Örümcek başarılı olursa ben cebe otuzlu paketi atacaktım ama kaybedersem, kaybedeceğimi biliyordum. Böyle olmaz, kabul etmem, ölürüm daha iyi, diye Midas protesto etti, aslında bahsi kabul etmişti de rol yapıyordu. Neden olduğunu anladın mı cesur bebek? Çünkü kaybetsem bile diğer yandan kazanıyordum. Onlar diğer yandan kadehimi dolduruyorlardı, şarap kafama kadar çıkarsa bana evet dedirteceklerini düşünüyorlardı. Ben aptala yatarak Örümcek'e döndüm, bana doğruyu söyle Örümcek Salazar, annenin hatırası üstüne yemin et, tamamen mi ölmüş durumda yoksa yalnızlıktan mı cansız? Ve Örümcek tamamen ölmediğini bazen gıdıklanmalar, arzular hissettiğini ve hatta birkaç sefer ereksiyona benzer şeyler yaşadığını itiraf etti. O zaman tamamdır, dedi Midas, bunun için bahse girerim ama bana üç hak vermeniz gerekecek, yani ilkinde başarısız olursa ikinciyi

deneyecek, ikincide de başarısız olursa bana hâlâ üçüncü bir şans kalacak, böylece bıçağımızı bileyleyeceğiz ihtiyar Örümcek, sen sadece seni ne heyecanlandırır, neyi arzularsın onu itiraf edeceksin böylece dosdoğru zafere gideceğiz. Böylece Örümcek şartlarını ortaya koydu, orospu olmayacak ne kurt kadın ne zenci ne de yirmi iki yaşından büyükler. Beyaz tenli, babalarının cici kızlarını istiyorum, şu narin, üniversite öğrencilerinden, likra taytlarını giyip popolarını senin Aerobic's de terletip sopalarla suşi yiyip Gatorade içen, en azından İngilizce'yi aksansız konuşan nezih kızlardan olsun. Bir de bir tane değil çift olsun. Yani ikisi de dişi olan çiftlerden, şefkat göstermede cömert davransınlar ve kaliteli olsunlar. Bu kadar. Ama diğer üç arkadaş olayı görmek istiyorlardı. Farkında mısın, tatlım? Örümcek'in anıtının dikilip dikilmediğini kendi gözleriyle görerek şahit olmak ve inanabilmek için seyretmek istiyorlardı. Sorun değil, dedi Midas. Ofisimde bulunan o büyük camın ardı ayna, jimnastik salonu için *full* manzara sağlıyor. Onları seyredebiliriz ve bizi görmezler. Örümcek inanılmaz bir şekilde, sanki onu gerçekten kurtaracakmışız gibi hislenip ağlayacaktı neredeyse. Merak etme Midascık, seni zor durumda bırakmayacağım. Bana güvenebilirsin Örümcek, sana iki tane kaliteli hatun yollayacağım ve görüceksin nasıl uçuyorsun. Örümcek, acıklı bir şekilde ona sarılarak, Midas sana ömrüm boyunca müteşekkir kalacağım, sen bir güneşsin, dedi.

Bazen tahminler ve içe doğmalar aniden geliveriyor, herhangi bir seremonide olmasak bile, diyor Agustina, mesela matematik dersindeyken ya da cuma günü okuldaki ayin sırasında, Ana Carola Cano, tüm koronun en sopranosu, insanın tüylerini diken diken eden, gözyaşlarına boğulmamıza yol açan ince sesiyle Pane Angelicus solosunu atarken, tüm şapel ağzına kadar doluyken, rahibeler ve kızlar tütsü dumanları içinde yüzerken ve o kokuyla nefessiz kalmışken, üstümde içimi titreten uyarıcı varken, diyor Agustina durumumu fark etmesinler diye

başımı öne eğip yüzümü iki elimle kapatıyorum, sanki dini ayinin ateşiyle yanıyormuşum gibi ama aslında gizli güçler ona Birinci Çağrı'yla akşama Bichi'nin dayak yiyeceğini haber veriyorlar. Günün geri kalanını başımda korkunç bir ağrı ile geçiriyorum. İçimdeki büyük güç harekete geçmem gerektiğini söylüyor. Okuldan çıkışı haber veren saati görmeden eve varıyorum ve Bichi'yi uyarıyorum her ne olursa olsun o benim küçük kardeşim ve ben gizli güçler tarafından onu korumakla görevlendirildim. Bir keresinde ses o kadar ivedi ve kuruydu ki, Agustina sabahın ortasında, sadece babasının onu döveceğini söyleyebilmek için Dördüncü Cadde ile 71. Sokak'ın arasında kalan okulundan, 82. Sokak ile 13. Sokak arasında bulunan kardeşinin okuluna koşarak gitti. Ama Erkek Lisesi'nin bekçisi ders saati olduğu için beni içeri almadı. İlkokul dördüncü sınıftaki Carlos Vicente Londoño yu dışarı çıkartmalarına izin vermeleri için dedesinin ölmek üzere olduğu yalanını uydurdum Bichi gözleri fal taşı gibi açılmış şekilde coğrafya sınavının ortasında onu neden çağırdığımı sordu. Ne oldu Tina, ne dedesi? O an yaptığının absürt olduğunu fark edip ikisinin de eve varmasını beklemesinin daha doğru olacağını anladı, yine de, dedemiz Portulinus, dedi, hani şu Alman olan Avrupa'ya döndüğü için hiç tanımadığımız. Ne ilgisi var Tina? Birisi Avrupa'da öldüğüne dair bir haber mi getirdi yoksa? Sanırım ki evet, diye yalan söyledi, ama unut bunları haydi sınavına dön sen. Bichi uzaklaşırken onu bir çığlıkla durdurdu. Yalandı Bichito, Portulinus dedeyle bunun bir ilgisi yok, bu gece babamın seni döveceğini söylemeye geldim. Bu kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra karşıdan karşıya geçerken arabalara dikkat etmeden, ayağım çukura girip tökezlediğimde dahi hiç durmadan doğruca evin yolunu tuttum, sonra evde yemek odasında bana her gün saat beşte verilen çikolatalı sütümü, tereyağını, kremalı bisküvilerimi ve marmelatımı alıp kuleler yaptım; bir bisküvi, bir kat tereyağı, bir kat marmelat, tekrar bisküvi ta ki bir yığın oluşturana dek, Agustina kulelerini yerken içeri aşçı Aminta

giriyor ve Agustina'ya dizlerinin perişan göründüğünü ne olduğunu soruyor, dizlerime baktığımda dizlerimin kanadığını, çizilip içlerine kum dolduğunu görüyorum. Ne zaman ve nasıl yaptığımı hatırlamıyorum. Aslında Bichi her zaman bana müteşekkir değildir. Hayatta bana ihtiyaç duymayacağı kendine ait alanları vardır. Bichi, ablasına hayır dediği zaman tam bir horoz kesilir. Şimdi değil Tina, şimdi değil. Yeter artık Tina. Ama Bichi neden hayır, bu senin iyiliğin için ve sen oyun oynuyorsun. Evet ama ben Montes ve Mendez ile oynarken mutluyum. Babam sana kızgın gibi bir his var içimde o yüzden ve eğer dikkat etmezsen bu akşamüstü belki seni döver. Belki Tina ama bu akşamüstü olacak bir şey, ben şu anda Montes ve Mendez ile oynadığım için mutluyum. Başka seferler Bichito gel bu gece diğerleriyle yemek odasında yemek yemeyelim çünkü ulvi güçler bana seni döveceklerini söylüyor derdim. Ve böyle zamanlarda annemden televizyondaki bir programı benim odamda seyrederek yemek yemek için izin alırdık, annem de genellikle peki der, Aminta ile yemeğimizi gümüş tabaklarda odama yollardı. Televizyonda aptalca bir şey yayınlarlardı çünkü aslında favori programımızı gösterdikleri doğru değildi. Ve Agustina, Bichi'nin uykudan gözlerinin kapandığını görünce, tamam tehlike geçti artık odana gidebilirsin derdi ama buradan oraya giderken sakın babamı kızdıracak bir şey yapma Tina, her şeye kızıyor, her şey onu sinirlendiriyor. Bichi hiçbir şey yapma. Sonra, küçük kardeşim onu kurtardığım için bana müteşekkir kalır ve ertesi gün kahvaltıda kulağıma eğer sen olmasaydın Agustina dün gece çok acı çekecektim derdi.

Yola çıktığı gün Aguilar'ın, evin duvarlarını boyayan karısı ile ilgili düşündüğü son şey ne kadar işe yaramaz olduğuydu ama onu çok seviyordu. Bu çelişkili düşünce sık sık beni yokluyor, diyor Aguilar, belki onun tarafından desteklenmediğimi hissettiğim içindir, üstelik edebiyat doktorası olduğu halde köpeklere mama dağıtmak için istifa etmek kolay değil ve üret-

ken, işe yarar işlere olan ilgisizliği sebebiyle Agustina'ya sitem ediyor. Bu tür işler ona göre değil işte. Aslında çok aktif, moda deyişle çok yaratıcı, dikiş dikiyor, oya işliyor, fırında bir şeyler pişiriyor, çekiçle tamirat yapıyor ama ortaya çıkan ürün hem pratik değil hem de kazanç sağlamıyor. O çarşamba günü de her gün olduğu gibi düzenli bir işte çalışma kapasitesi olmadığını saklayacak bir işle meşguldü. Saçını alelade şekilde arkasında toplayıp topuz yapmıştı, saçını ne şekilde toplarsa toplasın bana tahrik edici gelir. Bu, o gün ne giyinecek ne de dışarıya iş aramaya çıkacak anlamına geliyordu. Bu saçını taramama şekli, gerçekle alakalı şeylerle rahatsız etmeyin, anlamına geliyor ve dağınık saçları onu arzulamasına sebep oluyor, aslında onun sahip olduğu her şey onu arzulamasına sebep oluyor. Yanında büyümeyi şirin bir şekilde reddeden böyle güzellikte bir yaratığın olmasından gurur duyuyor. Aralarındaki on altı yaş farkı her gün daha da derinleşiyor, onu daha genç kılarken kendini kılmıyor. Gelenek olduğu üzere sabah saat on birde üstünde hâlâ pijaması, ayağında kırmızı yün çorapları olduğu halde merdivene tırmanmış, elinde boya fırçasıyla sesi sonuna kadar açılmış *Rolling Stones*'un üstünden hoşça kal aşkım diye bağırıyor ve son anda asansöre koşup bilmem kaçıncı kez seçtiği yosun yeşilinin salonun duvarları için sıcak bir renk olup olmadığını soruyor. Aguilar asansörün içinden evet, çok sıcak, evet güzelim, çok güzel o yosun yeşili diye tekrar ediyor. Ve o anda iki kanatlı metal kapı kaderin vahşice kırılması gibi kapanıveriyor. Dönüşümde, dört gün sonra, tanımadığım bir adam bir otel odasında artık benim Agustinam olmayan bir Agustina'yı bana teslim ediyor. Korkularına rağmen sorunsuz vardığımı haber vermek için, çarşamba geceleyin onu Ibague'den aramıştım; evet, salonun yosun yeşili hoşuma gitmişti. İyi ki sevdin, diye cevap verdi çünkü bu yeşil, kurbağaların göletinden bile daha yeşil oldu. Ve Aguilar içinde her şeyin yolunda olduğuna dair hoş bir hisle telefonu kapatmıştı. Diğer günler onu tekrar aramamıştım, neden bilmem, oğullarımın

havasını bozmamak için belki ya da bu zamanı koşulsuz bir şekilde ve kesintiye uğramadan onlara ayırdığımı göstermek için. Aguilar, pazar günü öğlen Bogotá'ya dönmüştü. Her zaman yaptıkları gibi tüm pazarı baş başa geçirmek için Agustina'ya sabah saat 10'da geleceğine söz vermiş olmasına rağmen, oğlanlarını yataktan yeterince erken kaldıramamıştı. Böylece Ibague'den tahmin edilenden birkaç saat daha geç çıkmışlardı ama önemli olan öğleye doğru yağmurlu ve terk edilmiş görünen şehirdi. Çocukları annelerine bıraktım, çabuk inin çocuklar, dedim istemeden, bir an önce Agustina'yı görme ve ona Tierra Caliente'den aldığım hediyeleri verme isteğim bana ihanet etmişti, bir bohça portakal, bir hevenk Yeni Gine muzu ve bir torba achira bisküvisi. Artık buradayım, diyordu kendi kendine, oğullarımla geçirdiğim günler güzeldi ama artık tekrar buradayım ve bugün pazar, tabii dönmek için duyduğu sıkıntı kendi açısından Memorial Manastırı'nı gezerken aklına düşen soruları yanıtlamaya yetmiyordu, okuyup bitirdiği şu Portekizce roman, kâhin bir kadını anlatıyordu ve şu sorular: Blimunda eğer kâhinse Agustina neden olmasın? Blimunda'nın yeteneklerine güvenmediyse Sietesoles'in ruhu nereye gitmiş olabilir? Sietesoles karısına güvenebiliyorsa Aguilar neden kendi karısına güvenemiyor? Sadece şu tatlı akşamüstünü Agustina ile geçirmek için bir an önce eve varmak istiyordu, en iyi zamanlarımız hep pazar günleri oldu, gerginliklerden uzak ve kendimizi harika bir seks, *öğle uykusu*, okuma, Küba müziği, buz gibi bira ve ara sıra yıllanmış Viejo de Caldas romu seansına bırakıp tüm dünyadan soyutlanırdık, neden bilmiyorum, en fırtınalı dönemlerimizde bile pazar buluşmalarımız ateşkes ve huzurla dolu oldu. Agustina sadece kendi gibi davrandı, bir genç kız gibi, ince, güzel, çıplak, tutkulu, neşeli bir genç kız gibi, daha doğrusu garip bir böcek gibi değil. Peki, niçin pazarları? Onun açıklamasına göre sadece pazarları ben dış dünyaya açılan tüm pencereleri, kapıları kapatıp telefonun fişini çekiyorum ve her şeyi evin dışında bırakıyorum, beni güldürü-

yor çünkü evren bizim odamız büyüklüğünde olsa ve yaşayanları da sadece ikimiz olsak kafasının tam bir İsviçre saati gibi çalışacağını garanti ediyor. Manastırın günlüğünü okuduktan sonra eve varacağım saati gözlerim görmüyor bile, kaderini gören açık gözlerini, hâlâ pijamalarının içinde merdivene tünemiş şekilde bir elinde boya fırçası bağıra çağıra detone şekilde Rolling Stones söyleyen benim Blimundamı. Çünkü müzik Agustina'yı tamamıyla reddediyor ve en eğlencelisi de o bunun farkında bile değil, zavallı Mick Jagger bir yana o bir yana gidiyor. Belki de ailesi ona bunu hiç fark ettirmedi ya da problem ailesel ve hiçbirinin müzik kulağı yok, nasıl kimselerdir kim bilir. Yakında suya batmış şehri yukarıdan seyredeceğini bilerek ve son adımlarını atarak gayet neşeli ve kanım kaynayarak gidiyordum, diyor Aguilar. Eve varınca, kızına sarılmış şekilde yatağa uzanıp kocaman pencerelerden yağmurun yağışını seyredecekti, yağmur yağdığını gören herhangi bir kimsenin yaptığı gibi ya da daha sonra ısıtıcının yanındaki bambudan sallanan koltuğuna oturup bir tufandan kurtulmuş evrende, gazetesini okurken göz ucuyla tam dört gün önce duvarları, feng shuinin bizim gibi çiftler için önerdiği, yosun yeşiline boyamış olan küçük Agustina'yı izleyecekti. Bugün hatırladığımda beni şaşırtan şey evimin kapısını açtığımda herhangi bir engel olmadan her şeyin aynı uysallıkla devam edeceğine ait kati inancımdı. Belki de bu yüzden, ilk refleks olarak elini kapı ziline götürdüğünde pişman olup veda ettiğinden beri içeride olup biteni bölmemek için anahtarla açmaya karar verdi. Sonra Agustina'yı bulamamak beni hem kızdırmış hem de tadımı kaçırmıştı ve üstelik içime bir korku düşürmüştü ama kötü bir şeylerin olacağını hisseden kimsenin duyduğu korku değildi bu, ne de benzeri, sadece gözü kapalı bir mutluluğu olan kişinin aslında bundan o kadar da emin olmaması mesajını almasıydı. Sadece dört gün geçmişti. Dört günlük yokluğumda ne olmuş olabileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu, karanlık noktalar gibi hayatımı yutan dört karanlık ve vahşi gün,

Ibague'ye giderken evde sadece yarım bir duvar yeşildi ve eve döndüğünde tüm salon tamamen yeşile boyanmıştı, Aguilar bundan, karısının sadece çarşamba akşamüstünü değil tüm perşembe gününü de evde geçirdiğini çıkarttı. Onu pazar günü Wellington Oteli'nden aldığımda beynim boşalmıştı, cuma ve cumartesi günleri neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Dört gün değil sadece iki gündü, kırk sekiz saatti, tüm saatlerden silinen kırk sekiz saat.

Nicolas Portulinus'u sıcağa rağmen boynuna doladığı yün atkıyla kahvenin bir köşesine oturmuş herhangi bir noktaya boş boş baktığını gören Sasaima halkı ne derdi acaba? Ama bu uzak dağ köyünde bir kahvehane var mı? Tabii ki yok, o kafe bir yabancının farklı bir kıtadan getirdiği anılardan başka bir şey değil, belki bir bakliyat dükkânı ya da kantin veyahut dondurmacı ve oraya girenler onu görür görmez, Alman Bey, Öğretmen Bey, derler ve elinde bira şişesiyle yalnız bırakırlar, tüm Almanlar en azından orada doğmuş tüm müzisyenler böyle garip ve kendini bilmez olurlar. Çünkü yün atkısına sarılmış ve şişmiş bir şekilde birasını yavaş yavaş içer, sağduyusundan şüphe edenlere öfkelenen Blanca gelip onu alana dek orada oturur. Blanca onun yıkımını gösteren her türlü belirtiyi görmezden gelme konusunda inatçılık eder. Ama onun inatçılığına rağmen Portulinus'un garipliği günden güne daha belirgin bir hal alıyor, Portulinus sustuğunda gözlerinde muğlak bir ışık beliriyor, şiş ellerinin nemi masanın üstünde iz bırakıyor. Kimseyle paylaşmadığı bir dünyada yaşıyor havası var, siestadan kalkıp saçını taramayı unutmuş birinin saç şekliyle dolaşıyor ve hareketlerinde bir kuşun asabiyeti hâkim. İçinden çıkan mutlak bir panik havası çevresine yayılıyor. Ama tüm bunlardan daha fazlası, Portulinus'un deliliği ona acı çektiriyor. İçinde yaşayan acı. Şimdi, bu kadar zaman sonra, en küçük kızı Eugenia'nın evindeki şöminenin üstünde, Portulinus dedenin iki tane çerçeveli fotoğrafı duruyor, biri yirmi dokuz yaşındayken diğeri

ise otuz dokuz yaşındayken çekilmiş, estetik operasyonlarında ya da zayıflama ürünlerinde kullanılan öncesi sonrası fotoğrafları gibi. Ama bu fotoğraflarda iyileşme yok, aksine bir geriye gidiş var, geçen bu on yıl içinde ruhunda büyüyen sıkıntı sanki biyolojik ritmini de ele geçirmiş gibi. Önceki hoş, baştan çıkarıcı bir görüntü, bukleleri yüzünün etrafında düzgünce organize olmuş, hayalperestlikten uzak meraklı bir bakış, iç dünyası yoğun ama dengeli. Sonraki ise süngerimsi, acı çeken bir surat, tıpkı elli yaşlarında sünger suratlı acı çeken bir kadının suratı gibi. Erimiş yüz hatları, karanlık ve aklı karışmış bir bakış, çok ağlamaktan şişmiş gözkapakları, soluk ve sol kulağa doğru yapıştırılmış bukleler. Önce her şey kazanmak içinmiş ve sonra her şey kaybedilmiş. Moralinde dönüşü olmayan bir hasar görülüyor daha doğrusu ruhunda zehirli bir etki.

O iç karartıcı bölümden sonra Aguilar hemen her gün bir süreliğine külüstür kamyoneti, otelin görevlilerinin dikkatini çekmemesi için ana kapıya belli bir mesafe uzaklıkta Wellington Oteli'nin önüne park ediyor. Ve dikiz aynasından içeri girip çıkan insanların koşuşturmasını izliyor: Elinde bavul olan ya da olmayanlar, kurşungeçirmez bir Mercedes'den inen birisinin etrafında koşuşturan koruması, yabancı turistlerin pişmanlığı, mareşal kıyafetli bir otel görevlisinin sağa sola reveransları, şeker satan bir seyyar satıcının pazarlığı, caddede karşıdan karşıya geçen bir kadın, sonuç olarak, aklın toprağında yaşayanların tahmin edilemez doğal jestleri. Ne kadar şanslılar ulan, diye düşünüyor Aguilar, acaba sahip oldukları kocaman ayrıcalıklarının farkında mıdırlar? Orada otelin kapısının önünde park edip bekleyerek onu neyin beklediğini bilmediğini itiraf ediyor. Agustina'nın aşığı döner de ben onu tanıyıp üstüne atlayıp suratını mı dağıtırım? Sanırım hayır. Üstüne atlayıp karıma ne olduğu, ona ne yaptığı ile ilgili açıklama yapmasını mı isterim? Belki. Ama aslında o adamın tekrar buralarda dolaşacağını sanmıyorum hatta onun aşığı olduğunu da

düşünmüyorum. Yaptığı tek şey kapıyı açmak oldu, kapıcı da değildi. Böylece sanki zaman geriye gidecekmiş ve ben de o karanlık bölümün gerçekleşmesini engelleyebilecekmişim gibi umut dolu bir şekilde çocukça ve belirsiz şekilde boşlukları izliyorum. Çünkü olup bitenleri bir daha, bir daha gözden geçirmek benim önceliğim oldu. Gözden geçirerek, olanları yeniden dizayn ediyorum, farklı yollar hayal ederek akışın yatağını değiştirip Agustina ve benim vardığımız o acılı noktaya dökülmemesi için uğraşıyorum. Bazen Aguilar otelin kapılarından da geçiyor, pazar günü Agustina'yı almaya geldiğinde onunla ilgilenen resepsiyonda çalışan gözlüklü, yaşlı adamın nöbetçi olmadığını görüyor, lobideki masalardan birine oturup sütlü çay söylüyor, bir garson gümüş takımlarda servis yapıyor ve daha sonra fahiş bir fiyat tahsil ediyor. İnsanların uğraşıları arasında pusuya yatarak bekliyorum. Resepsiyon görevlilerinden o hafta sonu kalan misafirlerin bir listesini bana göstermelerini istemek için uygun zamanı kolluyorum, en azından elimde bir grup adamın ismi olur ve bu isimlerin ardından ihtiyacım olanı söylecek bir kişi elbet çıkar ama tabii istemeye cesaret edemiyor çünkü vermezler, onu ilgilendirmeyen bir şeyi araştırdığı için başlarından defederler. Evet benim için önemli, bu hayatta benim için tek önemli şey bu, diye bağırırdım onlara ama haklı olarak onu potansiyel bir suçlu sanıp güvenliğe haber verirlerdi Gece vardiyasında çalışanlar arasında dağınık saçlı bir kız dikkatini çekiyor; insanların gözlerine direkt bakması, iş arkadaşlarından on santim daha kısa mini eteği, kıvırcık saçlarını geriye attığı ojeli tırnaklarıyla hal ve tavırlarından hayatını tırnaklarıyla kazanan bir kadın olduğunu tahmin ediyor Aguilar. Otelin işle ilgili koyduğu tüm yasakları delerek, yardıma ihtiyacı olana birine yardım ederek işini kaybetme riskini almaya hazır bir hali var, idari işler müdürünün bu disko eteğinden ve saç şeklinden hiç haz etmediği kesin ama tüm bunlara rağmen onun görüntüsü böyle işte, güçlü ve işbirliğine açık ve canının istediğini yapan biri. Bu ülke böyle insanlarla dolu, di-

yor Aguilar ve onları görür görmez tanımayı öğrendim. Ama belki de doğru değil, onunla konuşmaya korkuyorum ve sonunda ona bir şey sormaktan vazgeçiyorum, aslında en önemli engel bu kanı değil, olayların vuku bulduğu sahneye döndüğümde bir çeşit tahammül edilemez bir *replaye** dönüşecek, demek istediğim her şeyin hâlâ aynı yerde olmaya devam etmesinden ve onlarla yüzleşmekten korkuyorum. Yarın evet, Wellington'tan uzaklaşırken, yarın döneceğim. Dağınık'ın vardiyasını bitirmesini bekleyip onu otelden uzakta bir kafede kahve içmeye davet edeceğim, müdürünün bakışlarından uzakta onu sorguya çekeceğim.

Tabii ki Midas McAlister, Örümcek bahse girerken ona güvenebileceğini, kuşun tamamen ölmediğini söylediğinde hiç inanmadı; Midas bahse girdi çünkü kaybetmek onun için önemli değildi, en azından Agustina'ya böyle söylüyor, benden alacakları parayı Pablo Escobar'ın benim aracılığımla onlara yolladığı hazineden düşerim, ruhları bile duymaz. Zengin olurlarken kulaklarıyla alkışlayanlar nasıl fark edecekler ki? En hijyenik şekilde, ellerini karanlık işlerle kirletmeden, günaha girmeden, parmağını oynatmadan, onlar için oturup kirli paranın gökyüzünden düşmesini beklemek yeterliydi, tabii önceden yıkanmış, beyazlatılmış, dezenfekte edilmiş şekilde. Yoksa sen kraliçem işlerin başka şekilde işlediğini mi sanıyordun? Kardeşin Joaco'nun, babanın, onun tüm arkadaşlarının, Las Lomas Polo Kulübü'nün ve Bogotá ve Medellin cemiyetinin Bahamalar'da, Panama'da ve mali cennet olan İsviçre'deki banka hesaplarını açmak için ellerindeki dolarları nasıl kazandıklarını bilmiyor muydun? Sanki uluslararası sosyeteye aitlermiş gibi. Ailenin neden beni sizin evde bir sultan gibi ağırladığını sanıyorsun, diye soruyor Midas, Agustina'ya. Niçin benim için Baccarat kristallerinin ve Christofle sofra takımlarının tozunu alıyorlardı ve neden bana sevgili annenin elleriyle hazırladığı

* İng. Elektronik aletlerdeki tekrar düğmesi. (ç.n.)

*mousse*lar, pateler, *blinis*ler sunuluyordu? Seni hamile bırakmış olmama ve babanın isteği üzerine en kötüler bile seninle evlenmeme beni ikna edememiş olmalarına rağmen. Senin öfkene ve aşağılamalarına rağmen neden bana sultan gibi davranıyorlardı? Çünkü tabaktaki, ıstakoza kadar her şeyi benim sayemde ödüyorlardı, bu şaşırmış yüz ifadesini hiç takınma, güzel bebek, beni güldürme, bu bilmeceyi hâlâ çözmediğini söyleme, o zaman nerede kaldı senin kehanet yeteneklerin? Midas'ın yaptığı ticaret ne kanlı ne de dolgun gelirli bir işti, Aerobic's Center ile de hiçbir ilgisi yoktu, o sadece görüntüden ibaretti. Agustina gözlerindeki bandı çıkartsan da filmi rengârenk ve geniş açıdan görebilmen için sana iki kelimeyle oynanan oyunu anlatsam. Örümcek, Silver, Joaco ve diğerleri Midas'a, Escobar'a ulaştırması için rezil çekleri aracılığıyla Kolombiya pesoları yolluyorlardı ve Escobar ABD'ye kokaini teslim edince yatırımları tekrar Midas aracılığıyla yolluyordu ama abra kadabra dolar olarak geri dönüyor ve müthiş bir kazançla, bire üç, bire dört hatta bire beş vermiş şekilde, Kutsal Escobar'ın canı nasıl istemişse. Böylece onlar yargıyla ters düşmeden, cemiyetin önünde kendilerini süsleyip püslemeden uyuşturucu ticaretinin kibirli ve görünmez yatırımcılarına dönüşüyorlardı ve yurtdışındaki hesapları tavan yapıyordu. Escobar memnundu çünkü hazinesini aklamış oluyordu, Midas da şikâyetçi değildi çünkü ince bir dilim saygınlık kazanmış oluyordu. Ama iş risk de taşıyordu, riskleri ölçmek için soğukkanlı olmak gerekiyor çünkü eğer gerçekleşmezse Pablo yatırılan parayı bile geri vermiyordu. Bire beş verme işi eski para sahiplerinin salyalarının akmasına yol açıyordu ama hayatta her şeyde olduğu gibi bu işin de dikenleri vardı, tepinmeye dövünmeye hakkınız yoktu, yani olimpik yatırımcılar paraları geç kalırsa ya da hiç gelmezse hiçbir şekilde şikâyet edemezlerdi, bu benim ağzım bile diyemezlerdi. Herkesin herhangi bir anda ölebileceğini söylememe gerek bile yok. Kutsal Escobar'ın kendi kazancıyla zenginleşenlerin hayatlarıyla ilgili karar verme hakkı bulunu-

yordu, bilmiyorum beni anlıyor musun, cesur bebek, demek istediğim Pablo'dan gelmiş bir doları cebine attığın andan itibaren artık onun mülkiyetinin bir parçası olursun. Tüm bunlardan sonra gringoların diyarında, DEA'nın* yiğitlerinin taşaklarını elleyerek postunu tehlikeye atan kimdi, tahmin etmişsindir, ben, Midas McAlister'den başkası değil. Pablo pastanın hazır olduğunu haber verdiğinde Midas, Miami'ye gidiyor ağzı tıka basa sokaklarda satılmış uyuşturucuyla kazanılmış para dolu bavulları almak üzere Coconut Grove'da kıyıda köşede kalmış bir otele yerleşiyordu, kendi payını ayırıp geri kalanını Bogota'nın temiz yatırımcılarına paylaştırıyordu. İşlem tamam, Midas evine döner.

Yarın, yarın yaparım, diyordu her gün Aguilar kendi kendine, Wellington Oteli'nin lobisine oturup bir yandan da inanılmaz pahalı bulduğu çayını içerek. Cesaretini toplayacağı o güne kadar. Geçen cuma akşam saat dokuza doğru resepsiyonda upuzun tırnakları ve gür saçlarıyla Dağınık'ı bulacağını biliyordu. Çok etkin, yönetici tavırları her misafirin milliyetine göre anında konuştuğu dilleriyle gerçekten de oradaydı. Böylece benim karısı delirmiş, sıkıntıdan ölen bir şeytan olduğumu anlamaması için en iyi yüz ifademi takınıp yanına yaklaştım ve VIP ses tonumla Bogota'da birkaç gün geçirmek isteyen arkadaşlarım için rezervasyon yaptırmak istediğimi söyledim. Stop! Yanlış, ilk yanlışımı yaptım, kimse Bogota'ya istediği için gelmez, buraya sadece başka çaresi olmayanlar gelirler. İyi, devam ettim, Bogota'ya bazı arkadaşlar geliyorlar ve benden rezervasyon yapmamı istediler. Tabii ki bayım, hiç problem değil. Peki, evet, hanımefendi ufak bir sorun var, onaylamadan önce odaya bir göz atmamı rica ettiler, o an bana polis gözüyle bakmaya başladı. Dünyadaki tüm otellerin resepsiyon görevlileri gibi o da polis midir acaba? Aslında arkadaşlarım birkaç ay önce bu otelde kalmışlardı. Stop! Fazladan açıklama-

* *Drug Enforcement Administration*, ABD Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi. (ç.n.)

da bulunuyordum. Yani arkadaşlarım daha önce kaldıkları odada kalmak istiyorlar çünkü odanın penceresinden görünen bahçe manzarası çok hoşlarına gitmiş. Hangi oda olduğunu sordu, 413, diye cevap verdim ve kötü kaderimle yakından ilgili bu rakamı telaffuz edince kendimi biraz hasta hissettim. 413'ü size şu anda gösteremem efendim çünkü dolu, dedi, bilgisayarda kilometrelerce uzunlukta tırnaklarıyla doğru tuşlara basarak ekranı kontrol ederken. Her biri özenli bir şekilde kırmızı, beyaz, mavi renkleriyle Fransa bayrağı şeklinde boyanmış tırnakları harika bir şekilde Guinness rekoru kırabilirler. Bu süslemeyi acaba kendi mi yapıyordur diye düşündü, Aguilar, sol elini sağ eliyle, sağ elini de sol eliyle boyaması lazım. Aynı mükemmelliği sağlamak için iki elini de kullanması gerekir, dedi kendi kendine ve sonra düşünceleri Agustina'nın her zaman kısa ve hiçbir zaman boyalı olmayan güzel oval tırnaklarına ve ona Blanca ninesinden kalma içinde manikür takımlarını sakladığı sedef manikür kutusuna doğru kaydı. Agustina manikür kelimesini Fransızca telaffuz ediyor, Aguilar da duyar duymaz kaşlarını çatıp üstüne atlıyor ve onu düzeltiyor. Aguilar, Wellington Oteli'nin resepsiyon masasına yaslanıyor, Agustina'nın zengin kız özentilerini sansürlerken takındığı kaba tavırları hatırlayıp pişmanlıktan terliyor. Ne kadar sevimsizim bazen ona karşı, acıyla kabul ediyor, Allahtan Agustina yorumlarımı duymazdan gelip kendi yolunda devam ediyor ve manikür kelimesini on defa tekrar edip tüm doğallığıyla tırnaklarındaki ayın ortaya çıkması için tahta çubukların gerekliliğini açıklıyor. Herkesin dediği gibi tırnağındaki derinin alınması değil de tırnağındaki ayın çıkması için, ne kadar tipik bir Agustina açıklaması. Benim karım, benim evim gibi sadece pirzola yenen, bonfile almaya parası olmayan fakir bir evde yaşayabilir ama aynı zamanda çok aranan tırnak ittirme tahtalarının vazgeçilmez olduğuna dair inançları vardır. Tam bir yıl önce Aguilar, bir Alman üniversitesi tarafından şair Leon Greiff ile ilgili bir sempozyuma davet edilmişti, üstünde fazla-

dan taşıdığı tüm parayı Frankfurt Havaalanı'nın *duty frees*inde Agustina'nın ısmarladığı Clinique marka güzellik kremleri alarak harcadı. İlk karım Marta Elena herhangi bir kozmetik dükkânında bulunabilen Ponds marka kremlerle sorunu çözerdi ama hayır, Agustina, ailesindeki tüm kadınlar gibi ulusal ürünleri sistemli bir şekilde hor gören ve hiçbir yerde kolay kolay bulunmayan ve bir sürü para tutan, dışarıdan gelmiş şeylere para ödemeye hazır olma gibi kötü bir huya sahiptir. Düşünceleri şimdi ona inanılmaz şekilde güzel görünen yüzünde ve artık ona bakmayan kapkara gözlerinde takılı kalıyor. Bu yüzden görünmez oldum, Agustina bana bakmadığından beri, diye aklında tartıyor Aguilar. Dağınık'ın onunla konuştuğunu duyunca toparlanıyor ama isterseniz size 416'yı gösterebilirim, ses onu aniden geri döndürüyor ve nerede olduğunu, onunla kimin konuştuğunu anlaması zaman alıyor. Bayım? diye ısrar ediyor, size isterseniz 416'yı gösterebilirim. 416 mı tabii teşekkürler, küçük hanım, eğer 416 da akasyalı bahçeye bakıyorsa neden olmasın. Evet bayım, farklı bir açıdan ama sanırım akasyaları görmeye yetiyor, arkadaşlarınız ne zaman geliyorlar? Aguilar hemen bir tarih uyduruyor. Sorun yok, klavyenin üstündeki Fransa bayrakları konfirme ediyorlar, o zaman için 413 müsait olur ve size garanti veriyorum o zamana dek akasyalar da bir yere gitmemiş olurlar. Arkadaşlarım böyle detaylara dikkat eden kişiler, diyor Aguilar aptal bir gülümsemeyle. Tabii bayım, müşteri ne derse o olur. Dağınık beni fena yakalıyor ve bir anda adımı soruyor, ağzım açık kalıyor ama Sergio Stepansky olduğumu söyleyiveriyorum, şair Leon Greiff'in alter egosunun ismi, aklıma ilk bu isim geldi, kendisine güvenmeye karar verdiğim bu kadına ismimi neden söylemedim bilmiyorum. Beni takip edin, Bay Stepanksy, bana rica etmekten çok emir verir gibiydi, arkasından dördüncü kata çıktık. Biraz bilgi edinmek, hatırlamak, kusmak, rahatlamak, kendime işkence etmek için, olayların yaşandığı yere geri döndüm, tam olarak niçin kestiremiyorum, bir yerden yakalamak için belki de. He-

yecanım her adımda artıyordu ve kesik kesik nefes alıp vermeye başladım, o kadar ki Dağınık iyi olup olmadığımı sordu. Önemli değil, diye cevap verdim, çok sigara içtim, merdivenler beni nefessiz bıraktı ama asansörle çıktığımız için bakışlarında benim garip bir böcek olduğum kanısı vardı ama terbiyesinden, evet, sigara kötü bir şey, dedi. Önümden yürüyordu ben ise göğsümle sırtım arasında bir ölü taşımama rağmen bakışlarımı bacaklarından alamıyordum, bu buğday tenli kız gerçekten güzeldi, bana otelin avantajlarını, logosunu süsleyen beş yıldızın verilmesini sağlayan özelliklerini sayıyordu; bu küçük hanım benim öldüğümü bilseydi, diye düşünüyor Aguilar, İtalyan restoranı överken, yeni döşenmiş odaları, profesyonel antrenörleri olan jimnastik salonu, en üst katta bulunan yirmi dört saat açık barı överken ben kaygılarımı başa sarıyordum; bitmek bilmeyen aynı koridor, adımlarımı yumuşatan aynı halıfleks, o zaman açılan ve şimdi de açtığımız aynı kapı, geceyi uykusuz geçirmişten çok endişeliye benzeyen uzun boylu esmer adam o gün beni 413'de kabul etmişti. Boyu, teninin rengi çok net aklımda ama geri kalan detayları hatırlamıyorum. Belki de yüzüne hiç bakmadım, sesini de duymadım çünkü Agustina'yı sorduğumda tek kelime etmeden içeri girmeme izin verdi, böylece Ibague'den döndüğümde Agustina'yı bu otelden almam için beni uyaran erkeksi sesin ona ait olup olmadığını da öğrenemedim. Adam bana kapıyı açtı ve hemen gitmesi gerekti ve sonrası olmadı. Karıma ne olduğunu öğrenmek için onu umutsuzca aradığımda ise yok olmuştu. Kapıyı geçtiğimde Agustina'yı yerde çömelmiş otururken görecekmişim gibi geldi, o sırada Dağınık'ın telsiz telefonu çaldı. Biriyle kısa bir süre konuşup, sizi biraz yalnız bırakacağım, özür dilerim Bay Stepansky ama aşağıda bana ihtiyaçları varmış endişelenmeyin hemen dönerim, dedi Aguilar'a. Aguilar'ı sakinleştirmeye çalışıyor çünkü ona bir şey olduğunu düşünüyordu. Ama Aguilar'ın kafasında başka bir şey olduğu için ona ne dendiğini anlamıyor, isterseniz odaya siz kendiniz bakın,

diye ekliyor Dağınık, burada dolap var, dolabın içinde güvenlik kasası bulunuyor, burası banyo, televizyon şöyle açılıyor, hemen dönüyorum, bana bir saniye izin verin Bay Stepansky. O gün köşesinde, karım gözlerini akasyalardan aldı, her şey o kadar yavaş gelişiyordu ki, sonra başını çevirdi, beni görünce hayata dönmüş gibiydi yüzü yumuşadı, sanki bir an sonsuz bir ferahlamayla baştan aşağı yıkandı, ayağa kalktı, bana doğru geldi, sanki yüzyıllık yokluktan sonra ait olduğu yere dönüyormuş gibi. Buradasın artık, dedi bana ve onu bütün gücümle kucakladım. Her şey geçti Agustina, artık kurtulduğumuzu biliyordum ama neyden kurtulduğumuzu bilmiyordum. Artık geçti her şey, Agustina, ne kadar kötü de olsa geçti, eve gidelim, aşkım benim, kulağına fısıldadım ama bir anda vücudunun gerildiğini ve benden iğrendiğini hissettim, ilk anda beni özlemiş gibiydi ama sonra kabaca benden uzaklaştı, önce beni tanıyor bir an sonra kim olduğumu bilmiyordu ya da bilmek istemiyordu, jestleri dramatikleşti ve abartılıydı, hiç hoşlanmadan beni inceliyordu, belki de beklediği ben değildim, bir hançer gibi aklımı kesen düşünce bu şimdi. Ben sizinle hiçbir yere gitmiyorum, diye beni uyardı, sesi ezbere bir parça okuyan kötü bir aktörün sesi gibiydi, bana sırtını döndü ve köşesine geri gitti, kırık bir bebek gibi halının üstüne yığıldı ve gözleri rüzgârın akasyaları okşayışına daldı gitti.

Midas McAlister, öyleyse gerçekten de ailenin hâlâ çiftlikten kalan tarım mirasıyla mı yaşadığına inanıyorsun, diye soruyor Agustina'ya. O zaman o romantik romandan çık artık bebek, modası geçmiş çünkü, büyükbabanın verimli çiftlikleri bugün manzaradan başka bir şey değil. XX. yüzyıla gel ve majesteleri Kral Don Pablo'nun önünde diz çök, üç Amerika'nın sahibi, ve gringoların absürt uyuşturucuyla savaşı sayesinde zenginleşmiş bu göğün sahibi erkek kardeşin ve daha önce babanın da olduğu gibi. Joaco'nun miras bıraktığı dönümlerce arazi de bugün sadece polo atlarının yetiştirildiği dinlence vil-

laları ve akşamüstleri bulutların kızıllığıyla süsleniyor. Hazır para tatlı bir şekilde, hükümetle entrika çevirerek ve Pablo'nun aklamalarıyla şakır şakır ayağına geliyor. Ve Pablo; kardeşine, Örümcek'e, hepimize, bizim paramıza ihtiyacı olduğu için mi başvurdu sanıyorsun. Başlarda belki ama sonra değil hayatım, tabii ki değil, devam ettiyse bizi kontrol etmek için, bu ülkenin oligarşisini dize getirmek için bu akımı başlattı; onu iki defa gördüm, iki görüşümden birincisinde bunu, anlamama yol açan o cümleyle bana açıkladı. Ticari bir uçuşla Medellin'e gelmemi ve şehir merkezinde bir otelde beklememi söyledi. Adamları gelip beni aldılar, kuş uçmaz kervan geçmez bir havaalanına götürdüler ve oradan Vietnam gazisi bir gringonun kullandığı Titan 404 Cessna tipi özel uçağıyla Napoli'ye gittik Napoli? Napoli, Pablo'nun sahip olduğu pek çok çiftliğine verdiği isim. Biri vahşi ormanların tam ortasında, üç tane olimpik havuzu, motokros pisti ve içinde filler, develer, flamingolar ve her türlü böceğin barındığı cennetvari bir hayvanat bahçesi var. Buradan bakıldığında Pablo bir Greenpeaceci, sporcu, solcu ve hayvan hakları savunucusu falan filan. Beni tanıştırdıklarında hayal kırıklığına uğradım, ben kendimi çok yakışıklı biriyle tanışmaya hazırlamışken, karşımda şişman, bıyıklı, taranmaya müsaade etmeyen kafasına yapışık kıvırcık zenci saçı ve kemerinden sarkan haşmetli bir göbeği olan biri vardı. Saat öğlen on ikiydi, hava korkunç sıcaktı ve ben uzun yolculuğun ve gerginliğin verdiği stresle bitap şekilde birinci sınıf bir orjinin ortasına düşmüştüm. Pablo ve kiralık katilleri, marihuana dumanının içinde Rio de Janeiro'dan getirilmiş üstlerinde birkaç parça tüy olan garibanların dansını seyrediyorlardı, garibanlar burnumuzun dibinde samba yapıyor ve konuşmamıza imkân vermiyorlardı ve ben orada kovalarca terleyip bu karnavalın içinde kısılıp kalmıştım, tek isteğim alışverişin kurallarını bir an önce açıklığa kavuşturmak ve çekip gitmekti. Ama Pablo çok kibar bir şekilde hatta utangaçça Midas arkadaş bir viski daha almak istemez miydi, Santa Marta Golden esrar sigarası

istemez miydi, bir parça daha mangalda pişmiş oğlaktan istemez miydi, biraz eğlenmek için kızlardan birini istemez miydi diye sorup duruyordu ve ben, hayır, çok teşekkürler Sayın Pablo ama elimde çok zor bir iş var ve en kısa sürede Bogotá'ya dönmek zorundayım, bir yandan da içimden kendi kendime şu köpekçe hayatta tek eksiğim buradaki orjiye katılmak, bu korkunç sıcakta sarhoş olup patlayıncaya kadar oğlak çevirme yemek ve tişört giymiş gangsterlerin eşliğinde Brezilyalı kızlarla eğlenmekti, diyordum. Aman Tanrım, umarım aklımdan geçenleri anlamazlar, diye düşünüyordum yoksa beni de mangalda pişirirler. Sonra Pablo üstünden Brezilyalı kızları atıp beni bir kenara çağırdı ve bana veda etmeden gözlerimin fal taşı gibi açılmasına sebep olan cümleyi söyledi: Bu ülkenin zenginleri ne kadar zavallı, arkadaşım Midas, ne kadar zavallılar bu ülkenin zenginleri. Agustina güzelim, bu cümlenin içerdiği çelişkileri anlıyor musun? Fakir doğmuş birinin hiçbir zaman anlamayacağı bir şey bu. Ama işte bu yüzden oyunu kazanıyor, güzel bebek, bundan şüphen olmasın, bir kulübede doğmuş ve her zaman zenginlerin sahip olduğu sonsuz varlığa ve nesiller boyu süren gücüne şaşkınlıkla bakan, o, keşfetmesi yasak olan büyük sırrı keşfediyor ve bu ülkenin herhangi zenginlerinden de yüz kat daha zengin oluyor. Aksi olduğu halde, oligarşimiz halen Escobar'ı yönettiğini düşünüyor. Bu durum, Örümcek Salazar, sevgili baban, erkek kardeşin için de geçerli. Onlar için Pablo Escobar sıradan vatandaştan başka bir şey değil. Halbuki benimle aynı hataya düşüyorlar prensesim, hatta bu ölümcül bir hata: aslında şişman bizi çiğ çiğ yemiş durumda ve bunun için göbeği o kadar şiş. Ben? Ben, Escobar'ın masasına servis yapan komiyim, arkadaşlarımı tepside ona sundum, tatlı olarak kendimi ikram ettim ve sonra sindirimi kolaylaştırsın diye bir Alka-Seltzer verdim.

Eğer Agustina konuşursa, eğer ben onun kafasının içine girebilirsem ki orası mühürlü. Küçüklüğünden beri sakladığı re-

simlerle yaptığı albüme yavaş yavaş bakıyorum, aşırı ilgi göstermeden her bir aile üyesinin resminde durarak ve kim olduğunu anlamaya çalışarak. Bu uzun boylu, zayıf kadın, Eugenia olmalı, annesi. Tahmin ettiğim gibi cadıya benzemiyor, tersine cadıdan çok uzun siyah saçları, kırmızı dudakları ve bembeyaz teniyle Pamuk Prenses'e benziyor. Bak Agustina, diyor Aguilar, annene ne kadar çok benziyorsun ama Agustina oralı bile olmuyor. Beysbolcu kıyafeti giymiş bu kibirli görünüşlü, esmer, Agustina'dan büyük görünen delikanlıdan hiç de iyi şeyler beklenemez. Kardeşi Joaco olmalı, her an kameraya bir kahramanlık gösterme peşinde gibi duruyor, sanki ağır bir cismi kaldıracak ya da havuza kafa üstü atlayacakmış gibi. Soluk yüzlü, siyah kehribar gözlü, annesi ve kız kardeşine tıpatıp benzeyen diğer küçük çocuk da Bichi diye çağırdıkları Carlos Vicente olmalı, yetimhaneden yeni kurtarılmış gibi duruyor. Burada tüm aile yarım ay şeklinde oturmuş ve gülerek fotoğrafı çekene poz vermiş. Bacak bacak üstüne atmış bu afet kim ki? Aman Allahım ama bu Sofi teyze. Londoño, Agustina'nın babası, kabile reisi nerede? Hiçbir yerde görünmüyor, fotoğrafları çeken o ise tabii normal ama birinin resimleri çekmesi gerek. Her şeye Londoño'nun oyunu yönettiğini ama içinde yer almadığını işaret ediyor. Bol bol güzel pozlar vermiş başka insanlar da var, top oyunları, güzel ortamlarda yapılmış kutlamalar, iyi ki doğdunlar, zafervari Aida yürüyüşleri, ateşin başında, Mozart'ın Requiem'i, sen doğduğun gün tüm çiçekler açmıştılar, her dönemi kutlanmış tüm bir yaşamın repertuarı, sanki her biri, fotoğrafçı çekip albümüne yapıştırsın diye organize edilmiş. Ve bazen de ortada, Agustina olan küçük kız çocuğu görünüyor, kameraya korkuyla bakıyor, sanki etraflarını saran tüm bu refahın farkında değilmiş ve bu insan topluluğuna ait değilmiş gibi. Bu albümü çıkartırken amacım onun ilgisini çekmekti, çok yakın olduğu geçmişini ona iade edip girdiği bu tecritten çıkmasını ya da bir yorum yapmasını sağlamak, ona bir ipucu vermekti, diyor Aguilar. Belki bana bir çıkış noktası

gösterebilirdi. Ama o ailesinin resimlerine sanki onları görmüyormuş ya da Sears süpermarketinin personel resimlerine bakıyormuş veyahut da on iki yıl önceki bir Fransız gazetesine bakıyormuş gibi baktı. İlk defa ailesiyle bir bağım olduğunu ve onun gözünde ne kadar değersiz olduğumuzu hissettim, o kadar değersizdik ki hiçbir işaret yollayamadık, Agustina bizden gelen işaretlere karşı umarsızdı. Aguilar fotoğrafları yerine kaldırdığında, bu hüzünlü testten çıldırmanın hafızası olmadığını, eşeysiz üremeyle çoğaldığını, kendi meşalesi olduğunu ve şefkatten yoksun kaldığını ama öncelikle hafızasız kaldığını anladı. Başka ipuçları aramaya başladı, bir bulmacadan ne çıkabilir, hangi kelimelerin kombinasyonu temel olabilir diye kendine sordu mesela; ya da hangi şifre ya da hangi an önceden seni hiç ilgilendirmezken şimdi ölüm kalım meselesi oldu. Çünkü deliliğinin şu son günlerinde Agustina bulmacalara karşı aşırı ilgi geliştirdi ve bu benim için bir sürpriz oldu, diyor Aguilar. Pazar sabahı erkenden kalktı ve gazeteyi okumak istediğini söyledi, bu hayatında hiç yapmadığı bir şeydi çünkü o dış dünyada olup bitenle ilgilenmeyen tiplerdendir. Ama pazar günü erken kalktı ve Aguilar da içinde bir umutla onunla birlikte uyandı, yani kısacası pazar günüydü ve her zaman onlar için ateşkes ve biraraya gelme zamanıydı. Ben daha fazla şey söylerdim, diyor Aguilar, sadece pazar olduğu için Agustina'nın deliliğinin sona ereceği ya da en azından hafifleyeceğine ikna olmuştum, en ufak bir işareti iyiye gitme olarak yorumlamaya hazırdım. Pijamasının üstüne bir sweatshirt giymesini izledi ve onun isteği üzerine aşağıdaki bakkala inip *El Tiempo*'nun pazar sayısını aldılar. Yukarı çıktıklarında Agustina sweatshirtünü çıkartmadan tekrar yatağa girdi ve bu benim umudumun ilk yenilgisi oldu. Pazar günleri sabahtan cömertçe çıplak vücudunu sergileyen genç kız değildi, sweatshirtünü çıkartmadan yatağın içinde çarşafların altında kalarak belki de beni uyarıyordu, üstünde bir zırh olduğunu söylemek istiyor gibiydi. Getirdiğimiz gazeteyi okumadı ve bulmacanın yatay ve dikey satırlarını çözme-

ye başladı, sularla yaptığı o ritüeller dışında başka bir şeye bu kadar ilgi göstermemişti. Aguilar zırh kısmının altını çiziyor çünkü hayatlarındaki karanlık bölüm başlamadan önce pazar sabahları ilk yaptıkları şey hayran olunası bir şehvetle seks oluyordu, hafta içi Aguilar'ı tüketen sabahlamaların hırsını alırcasına acıkıncaya dek sevişiyorlardı. Sonra aşağı inip buzdolabında ne bulursak yiyor ve kaldığımız yerden devam ediyorduk, biraz uyuyor ya da okuyor ve tekrar birbirimize sarılıyorduk, bazen o dans etmek istiyordu, her seferinde daha yavaş ve birbirimize sokularak dans ediyor ve yine yatakta buluyorduk kendimizi. Bilmiyorum, diyor Aguilar, pazar günleri gerçekten de kutsal bir gündü ve hiçbir kötülük onu gölgeleyemez gibi düşünüyordum, bu yüzden bu sabah umutla dolu uyandım. Aslında Agustina tekrar bana ihtiyaç duymaya başlamıştı, günlerce süren buz gibi kayıtsızlığından sonra benim eşliğimi arar olmuştu, her ne kadar beni öpmek için değil de dokuz harfli son harfi a olan Ispanya'nın hangi bölgesi Gui ile başlıyor onu sormak için olsa da. Ne olursa olsun beni tanıması bana bir kelime yöneltmesi benim için bir hediyeydi. Söyle Aguilar, alt çene kemiğinin arkasında bulunan tükürük bezine ne denir. Bana öyle sorular soruyordu ki ya çok düşünmem gerekiyor ya da bir ansiklopediye başvurmam gerekiyordu. Doğru cevabı verirsem bu onun tarafından onaylandım demek oluyordu. Yüzündeki gülümseme artık o eski sevgi dolu gülümseme değil, yüzünde daha çok yara izi gibi duran bir işaret. Her ne kadar sweatshirtüne sarınmış, yatağıma girmiş obsesif bir şekilde, umutlarıma mayın döşeyerek bulmaca çözse de. O işaret beni, onun bir zamanlar sevdiğim ve sevmeye devam edeceğim kişi olduğuna ikna ediyor. Akşamüstü Aguilar ona kendi adını sorsa onun bilemeyeceğini biliyor. Ama hemen hangi eski Yucatan kabilesinin adının It ile başladığını soruyor. Küçük bebek evleri gibi kafasına girebilsem ve sıkıştırılmış odaları içinde dolaşsam, salonunda göreceğim ilk şey etrafına kibrit çöpü büyüklüğünde mumlar yakılmış küçük bir tabut

olacaktır. İçinde benim kadavram. Ölü ben, unutulmuş ben, rengi solmuş, kaskatı pembe renkli evde Barbie boyunda ya da daha doğrusu Ken boyunda, Barbie'nin değersiz erkek arkadaşı. Yosun yeşili salonunda, kendi de yosun yeşili komik ve terk edilmiş Ken çünkü bir süre önce vefat etmiş. Ama tekrar Aguilar'a aklı ihanet ediyor ve yarası kanamaya başlıyor. Çıkart üstündeki şu sweatshirtü de sevişelim, dedi Agustina'ya beklenmedik bir emir tonuyla, oteldekine evet dersin bana hayır düşüncesini içeren kin duygusuyla. Agustina bulmacayı bir kenara atıp odadan çıktı, tekrar için su dolu testilerle ibadet etmeye başladı ne benimle konuşmak istedi ne de yüzüme baktı, hatamı telafi etmek için her şeyi denedim, bulmacaya ilgisini çekmek istedim. Bak Agustina, kim tahmin ederdi, şurada P ile başlayan kelime *Palimpsesto*'ymuş* ama Agustina artık ne benim ne bulmacam ne de şu orospu dünyayla ilgili bir şey duymak istiyordu. Onun delirmesine sebep ben miyim? Yoksa onun deliliği de bana mı bulaşıyor?

Başka bir gücüm var artık, diyor küçük Agustina, beni öyle bir sarsıyor ki yarı ölü bırakıyor, tüm gücümü yutuyor, geriye baktığımda, babamın evden gitmemesi için gücümü toplayıp biriktirmekten, sanıyorum çocukluğumu yaşayamadım. Dün, bugün ve pek çok kereler, babasının annesiyle kavga ettiğini ve hep aynı kelimelerle onu tehdit ettiğini duyuyor, şöyle olursa giderim, bu olursa evi terk ederim ve her şeyden önce Agustina babasının gitmesini istemiyor çünkü eğer evdeyse ve mutluysa dünyada onun gülüşünden, Roger&Gallet kokan mis kokusundan ve mavi beyaz çizgili gömleklerinden daha güzel bir şey yok; bazen ev karanlıkken babama bakıyorum ve parladığını görüyorum, başında bir temizlik halesiyle etrafına güzel koku ve şıklık yayıyor. Ağzımın kenarında yemek artığı kaldığında temizlemem için Roger&Gallet kokulu mendilini uzatması çok

* Isp. Onceden yer alan el yazması bir eserin mürekkebi silinip üzerine yeniden yazılan metin, palımpsest. (ç.n.)

hoşuma gidiyor. Maricris Cortes'in babası onu dizlerine alıp oturtuyor. Ben babama bakıyorum acaba o da beni kucağına alır mı diye, belki istemeye cesaret etsem alır ama kucağa alıp sevmek bütün gün çocuklarını öpmek onun tarzı değil. Pantolonunun gri yün kumaşını okşuyorum, anneme göre bu kadar yumuşak olmasının sebebi saf kaşmir olması, aslında rengi gri değil *charcoal*,* babamın giydiği her şeyin ismi İngilizce ve benim için o adeta bir kahraman ama benimle pek ilgilenmiyor. Onun favorileri şımartmak için Joaco ve dövmek içinse Bichi çünkü tüm gün çalışmak zorunda ve evde olduğu zamanlarda da pul koleksiyonuyla uğraşıyor. Fakat Agustina yavaş yavaş sabırlı olmayı ve sıranın ona gelmesini beklemeyi öğreniyor. Saat tam dokuzda sıra ona geliyor o bu saate *nona* diyor, yani gece hırsızlara karşı hazırlık yaptığımız saat. Babamın bana Agustina değil de Tina diye seslendiği yegâne zaman, Tina haydi her yeri kilitleyelim mi? O andan itibaren her şey değişiyor, o ve ben sadece ikimizin olduğu bir dünyaya adım atıyoruz, bana çıngırak gibi ses çıkaran ağır anahtarlığını veriyor, elimden tutuyor ve evin iki katını dolaşmaya başlıyoruz, üst kattan başlıyoruz, karanlık oldukları halde tüm odalara giriyoruz ve onunla olduğum için hiç korkmuyorum, babamın yaydığı ışık evin köşelerine kadar yayılıyor, kutsal görevimiz olan pencerelerin kepenklerini sürgüleyip kapıları asma kilitlerle kapatırken o da ben de hiç konuşmuyoruz. Bundan önceki evlerimizden bahsediyorum, Teusaquillo semtinde bulunan evimizden, ondan sonra La Cabrera'daki geliyor, o evde hiçbir zaman *nona* zamanı olmadı çünkü modern bir evdi ve kendi kendine kapanıyordu, o zamanlar babam ne beni Tina diye çağırırdı ne de anahtarlığını taşıtırdı çünkü aklı bambaşka yerlerdeydi. Ama Teusaquillo semti Caracas Bulvarı'ndaki bu evde, hangi anahtar nereye ait Agustina hepsini ezbere biliyor. Dore-Yale baskılı, üst tarafında yiv olan anahtar mutfağın bahçeye açılan kapısına ait, tavşan baskılı olan pencere görevi gören

* Ing. Kömür rengi. (ç.n.)

parmaklığın, Flexon marka kare anahtar başka bir asma kilite ait, diğer iki uzun ise bahçedeki dış kapının. Agustina anahtarlara bakmaya bile ihtiyaç duymuyor dokunarak hangisi olduğunu biliyor ve babası istemeden hemen uzatıyor. Babası, bravo Tina, diyor bu işte hiç şaşmıyorsun, ben bile bu kadar eli çabuk değilim. Babam beni böyle kutladığında her ne kadar her zaman söylemese de belki de beni seviyor diyorum ve *nona* vaktine kadar beklemeye değdiğini düşünüyorum. Ertesi gün saatin dokuz olmasını bekliyorum, babam haydi Tina, dediğinde sis dağılıyor çünkü o gece de Agustina'ya yüzükparmağında alyansı ve bileğinde Rolex saati olan esmer, damarlı elini verecek. O öldüğünde Rolex saatini ona verdiler ve Agustina saat her ne kadar ona büyük gelse de bilezik gibi kullanmaya başladı, önceden babasının şimdi de onun olan o saat nereye gitmiş olabilir acaba? Saat kayıp, babasının eli kayıp, hâlâ taze olan hatıralar ve kokusu içine sinmiş, adeta taptığı babasının o temiz kokusu yaşıyor. Agustina o evi büyük ve sıcak, korunaklı ve aydınlık olarak hatırlıyor. İçinde hepimiz çok iyi korunurken, dışarıda kalan karanlık caddenin diğer tarafından bizi gözetleyemez ve zarar veremezler; öldürülen insanların haberlerinin geldiği, evsiz fakirlerin Caqueta'da, Vadi'de, kafetaryalar bölgesinde çıktığı, boğazları kesilmişlerin Sasaima'ya kadar ulaştığı savaşta bile. Bu savaş yüzünden Gai Repos'a dönmüştük. Etrafta gezinen hırsızlar ve her köşede diz çöküp dilenen cüzamlılar vardı, eğer bir şeyden korkuyorduysam o da cüzamlılardı. Yürürken üstlerinden etleri düşer, onlar fark etmezlerdi bile. Ama baba kapıyı iyi kapar ve kızı ona kelimelere dökmeden, sen güçlüsün, sen gerçek güçsün ve ben senin önünde diz çöküyorum, der ve tüm dikkatini ona vereceği anahtara verirdi. Çünkü eğer doğru anahtarı vermezse babasının artık ona Tina diye hitap etmeyeceğinden ve elini tutmayacağından korkardı. Her gece yaptığımız bu kontrollerde bizi rahatsız edebilecek herkesi bertaraf ediyorum, diyor Agustina. Annemi, onun canını sıkıyor; Bichi'yi, başına bir sürü

dert açıyor; özellikle de Sofi teyzeyi, en baş tehdit olan Sofi teyze yüzünden ayrılacaklar ve biz zavallı çocuklar dış dünyanın tehditlerinin insafına bırakılacağız. Yoksa babamı bu evde tutan Sofi teyze mi? Onun da ilahi güçleri mi var, özellikle de soyunduğunda?

Nasıl çalışabilirim Blanca güvercinim, diyordu Portulinus dede, büyükanneye; ölüler kanımı dondururken, masaya ısrarla vurarak mutsuzluklarını ortaya çıkarıyorlar. Takma Nicolas, bırak ölülerle arana ben gireyim sana yaklaşamasınlar. Çünkü Portulinus'un günlük temayülleri, daha doğrusu takıntıları bazı bilmece ve bulmacaların etrafında çoğalıyor; onları ölüm kalım baskısı altında çözüyor, onun harf tablosu adını verdiği bir işaret vasıtasıyla onu ruhların gönderdiğini düşünüyor ya da onların camlara vuran algılanamaz elleri –bulmacalardaki hayali kelimeleri hiç saymayalım– bizzat kendinin bestelediği şarkılardaki gizli mesajlar, fısıl fısıl konuşma sesleri ya da bir kitabın sayfasının manidar içeriği, uykusuz geçen bir gecenin sonunda çarşafların oluşturduğu kıvrımların mantığı ya da çekmecede istiflenmiş mendillerin oluşturduğu şekiller, daha da kötüsü bir mendilin çorap çekmecesinde ortaya çıkışı. Bir gün, Portulinus sabah kalktığında yatağın yanında tek pantufla buldu ve ona karşı hazırlanabilecek olan dalavereleri düşünüp içi sıkıldı. Onu bulman lazım Blanca, diye kötü bir tonla emir verdi. Onu bulman lazım kadın çünkü beni gözetliyor. Kim, Nicolas? Kim seni gözetliyor? O ise çileden çıkmış şekilde, öfkeden kudurarak. Siktiğimin pantuflası! Siktiğimin karısı! Çok geç olmadan sana pantuflamı bulmanı emrediyorum. Bu tip olaylar karşısında Blanca gayet endişesiz ve simetri takıntısını normal karşılayan bir eş olur. Her bir pantufla eşiyle beraber olmalıdır. Belki de hırçın davranışının anlaşılabilir bir yönü vardır ve kocası evde bir ayağı çıplak diğer ayağı terlikle dolaşmak istemiyordur, herhangi bir erkekte rastlanabilecek, özellikle de olağanüstü yeteneği olan bir müzisyende anlayışla karşılanabilecek

bir özellik. Federico Chopin, George Sand'den pantuflasının diğer tekini bulmasını isteseydi kimse onun bu tedbirli davranışından şüphe etmezdi, eğer her türlü rüzgâra açık, yerleri buz gibi mermerlerle ya da karolarla kaplı Mallorca tarzı koca evin koridorlarında çıplak ayak dolaşsaydı ona deli derlerdi. Sabah kalktığında tek amacı banyoya gitmek olan, zayıflıktan bitap düşmüş birinin tek ayağı üstünde zıplayarak yürümesi, ateşli bir hasta için fazla zararlı olurdu, hele ki daha yeni bir *nocturno* bestelemiş biri için. Chopin için geçerli olan şey, *bambucos* ve *pasillos* besteleyen Kolombiya'nın Sasaima köyünde yaşayan Nicolas Portulinus için neden geçerli olmasın? Bu akıl yürütme izlendiğinde, Blanca'nın evcil gerçekçiliği biraz daha iyi anlaşılabiliyor, onun bu özelliği kocasının günlük hayata uyum sağlaması için köprü görevini görüyor ya da delice restlerini biraz olsun yumuşatıyor çünkü karşıt yollarla aslında ikisi de pantuflanın ortaya çıkmasını istiyor. Ve Blanca'nın hizmetçiye odaya çıkıp bir süpürgeyle pantuflanın tekini yatağın altından kurtarmasını isteyerek, her zaman operasyonu tamamlayanın o olması dikkati çekiyor.

Daha fazla dayanamıyorum diyor Aguilar, yeter. Kendini tutmayı beceremiyor, yapabileceği en aptalca şey olduğunu bile bile direkt gidiyor ve aynı hatayı işliyor: Eve varır varmaz Agustina'ya otel odasındaki o adamın kim olduğunu soruyor. Meksika filmlerinde bir jönün yapacağı el kol hareketleriyle ondan açıklama bekliyor, kıskançlık krizine giriyor; Agustina'nın ise kafası aynı durumda, her şeye hemen ağlayarak, kendini karşısındakine bir canavar gibi saldırarak savunan, nerede olduğunu bilmeden davranıyor. Bana cevap vermediği için ısrar etmeye devam ediyorum hatta onu biraz sarsıyorum. Yani hatırlamıyorsun öyle mi? O zaman ben sana hatırlatayım, diyorum ve Ibague'den dönüşte telesekreterde bulduğum kalın sesli erkeğin mesajını dinletiyorum, önce üçüncü ve son mesaj çünkü makine son bırakılan mesajı en önce dinletiyor, konuşan

çok sinirli bir şekilde şöyle diyor: Kimse yok mu? Nereyi arayayım o zaman Allah'ın cezaları? İkinci mesaj, aynı ses, sabırsızlanmaya başlamış: Orada kimse var mı? Agustina Londoño ile ilgili, acil Wellington Oteli'nden alır mısınız, pekiyi değil. İlk mesaj, aynı ses, bu ilk anda gayet nötr konuşuyor: 85 ile 86 arasındaki 13. Cadde'de bulunan Wellington Oteli'nden, Agustina Londoño'yu almanız için arıyorum. Aslında durumun daha da kötüye gitmesi için ve Agustina'yı çileden çıkartmak için bunu yapmaya neden ihtiyacım var bilmiyorum, sinirlerim bozulmuş olabilir, diyerek Aguilar kendini haklı çıkarmak istiyor. Ya da benim yokluğumda neler olduğunun bilmek istememin aciliyeti veyahut hiçbir şey bilmeden geçen gecelerin yorgunluğu ya da kıskançlık olmalı, her şeyden çok kıskançlık, ne kötü bir huy şu kıskançlık. Agustina, biliyor musun, o pazar günü mesajları dinledikten sonra ve kamyonetimle seni almaya adeta uçarcasına giderken kendime binlerce soru sordum, nasıl, niçin, sana bir şey mi olmuştu, beni neden hastaneden değil de bir otelden arıyorlardı? Beni kendin arayamayacak kadar mı kötüydün? Arayan kişi neden kendini tanıtmamış? Bu eğer bir tuzaksa ne çeşit bir tuzak? Sana araba mı çarptı, seni kaçırdılar mı, düştün mü, bir yerin mi kırıldı, annenle kavga mı ettin, bir kaza kurşunu mu isabet etti, soyuldun mu? O zaman neden beni bir otele yolluyorlar? Başkası olsa karısının intihar etmek için otelde bir oda tuttuğunu düşünürdü. Ama Aguilar bu ihtimali düşünmedi bile. Seni temin ederim Agustina, senin bu kadar geniş repertuarında bu ihtimalin yer almayacağını biliyordum. Bizim evimizden otele kadar olan yolda bulunan altmış blok boyunca, bir insan kaç tane soru üretebilir biliyor musun Agustina? En azından blok başına dört, yani iki yüz kırk, hepsi mantıksız ve korkunç iki yüz kırk soru. Ama hepsinin içinde inatçı bir soru vardı ki soruların kraliçesi olurdu, beni seviyor muydun, Agustina hâlâ ne olduğunu bilmediğim bu başına gelene rağmen beni sevmeye devam edecek miydin? Aguilar telesekreterin tekrar düğmesine yeniden basıyor ve

tüm bu sahne boyunca Agustina sessiz kalıyor ve yumruğu sıkılı bir şekilde Aguilar'ı seyrediyor, sonra mutfağa girip içi su dolu bir sürahiyi kanepenin üstüne döküyor. Soğutmak lazım diyor, ısınması iyi değil, sıcak olan şey can yakar.

Ama biz, bizim olayımıza dönelim, diyor Midas McAlister, Agustina'ya, o perşembe l'Esplanade'de girilen bahise. O kadar şaşkındık ki tüm hafta başka bir şey konuşmadık, telefonların biri susuyor diğeri çalıyordu, konumuz kahkahalar içinde Örümcek'in iktidarsız pipisiydi. Ben ilk raunt için hazırlıkları yapıyordum, gelecek hafta cuma akşam dokuzdan sonrada karar kılındı ve ekip ya Aerobic's'e damlayacaktı ya da onları haberdar etmem için beni arayacaklardı. Konudan bahsederken anlaşılmasın diye operasyona, yeniden doğuşu çağrıştırdığı için Operasyon Lazaro ismini verdik. Tüm bunların üstüne Midas'ın Aerobic's Center'ına limon sarısı renginde bir uzay aracından, saçları herhangi bir pigmentasyon izine rastlanmayacak şekilde sarıya boyanmış, altın kafa dedikleri cinsten, üç tane gösterişli şişman kız indi, kendimi ifade edebiliyor muyum bilmiyorum, insanı depresyona sokan cinsten bir üçlüydü, güzel Agustinam, kötü görünümlü üç küçük kız. Uygunsuz kıyafetlerin içini doldurup leopar taklidi çantalar, platform topuklu spor ayakkabılar ve her türlü korkunç şeyi giyip gelmişlerdi. Üçü de gayet neşeli bir şekilde onlarca kilo verme fikriyle gelmişlerdi ama Tanrı biliyor ki psikolojik olarak kilo almaya hazırdılar. Spinning, ananas diyeti, yoga gibi önlerine koyacağın her şeyi yapmaya hazırdılar. Haftada üç defa mı gelmek lazım, tamam siluetimizi düzeltecekse tabii neden olmasın. Evet siluet dediler, başka bir neslin kelimesi. Stepping mi? Ayy, tabii, ne kadar zevkli, ben buna yazılırım. Rumba aerobik? Ayy, tabii ki, ne heyecanlı, ona da yazılalım, ne kadar çok şeye yazılacaklardı ve bana güven duyduktan sonra yaşlarını ve kilolarını da itiraf ettiler, daha doğrusu kendilerini evden biri gibi gördüklerinde, bana sarıldılar ve aniden haberi

patlattılar, Pablo'nun eşinin kuzenleriydiler ve benim jimnastik salonumu tavsiye eden de Pablo'nun eşiydi. Ben şüpheyle, hangi Pablo'dan bahsediyorsunuz diye sordum. Hangi Pablo olacak, Pablo, Pablo Escobar. Bir saniye, sayın bayanlar, sizinle dikkatli bir şekilde konuşacağım, kibirli rahatsızlığımı anlamasınlar diye, nereye geldiğinizi sandınız, ben bu merkezin statüsünü aynı tutmak zorundayım ve sizlerin fazla zengin olduğunuz hemen fark ediliyor, saklamanız için söylüyorum, insanların yüzüne vurmanız için değil ama tabii sadece narkotik tilkilerin aklına gelir spinning yapmaya giderken takma kirpik takmak, doğuştan gelen büyük popoları eritecek bir jogging yoktur, düz popo ve kısa bacaklar fakir bir sosyal sınıfı işaret ediyor. Yani diyeceğim şu ki onları yolladım, beni anlıyor musun, Agustina bebeğim, müşteri seviyemin baş aşağı gitmemesi için gözümü dört açmam gerekiyor. Ve tabii, bu özellikte Pablo'nun ebesi üç mafyaya izin vermem demek merkezimi yakmam demek oluyor. Büyük miktarlardaki parayı aklayan bu yerin işlemeye devam etmesi gerekiyordu. Böylece üç altın kafayı sokağa attım, Spa 92 ya da Superfigure'e gidin hayatım, orada sizi hem daha fazla hem de daha iyi zayıflatırlar dedim, Pablo'nun benim gibi işadamı olduğuna güvenerek ve benim ilkemi, endişemi anlayacağını umarak. Ama görünen o ki yanılmışım. Akıl yürütmem beni yanılttı ve baştan aşağı sıçtım çünkü Pablo'nun haysiyetinin öncelikli olduğu anlaşıldı. Ama bu başka bir anekdot konusu, Agustina güzelim, sadece bunu o delirmiş kafanın bir köşesinde tut çünkü sonra bu olay önemli bir rol oynayacak. Şimdilik bu üç kadını unut, zamanında benim unuttuğum gibi. Bozulmuş bir şekilde, limon sarısı, üstü açık arabalarına binip hem gözümden hem de hafızamdan kaybolup gittiler.

Bazen Agustina'nın içinden Bichi'ye karşı yoğun bir öfke yükseliyor ve aynı babası gibi onu azarlıyor. Kız gibi konuşma, diye bağırıyor ve hemen pişman oluyor ama bir sürü can sıkıcı

şey yüzünden babasının evden gitme fikrine katlanamıyor, bir yandan da babamın kuvvetli elini erkek kardeşime karşı kullanmasından nefret ediyorum, diyor Agustina, babamın Bichi'yi her geçen gün daha üzgün ve aşağılık kompleksiyle dolu bir çocuğa dönüştürdüğünü gördükçe mideme bıçaklar saplanıyor ve içimden kusmak geliyor. Ama diğer yandan da babamın evden gitmesini istiyorum, babam Bichi'ye alay ederek: Haydi bakalım, küçük kız, kendini dövdürme, cevap ver, savun kendini, sen de bana vur, derken; ben de, evet Bichi, vur, vur! diyorum, vur Küçük Carlos Vicente, taşaklarınla savun kendini, tüm hormonların ve testislerinin öfkesiyle cevap ver ki babam öfkeden kudursun, en azından ağzını biraz dağıt, belki sonunda tatmin olur ve seninle ve hepimizle gurur duyar; ama Bichi zayıf, kız kardeşinin ona en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda onu yalnız bırakıyor, sadece dayanmayı biliyor ve sabrı tükendiğinde odasına çıkıp küçük bir kız gibi hüngür hüngür ağlıyor. Işte o zaman babama olan nefretim büyüyor ve onun yüzüne sen bir canavarsın, iğrenç bir hayvansın, bir cellat, küçük bir çocuğa dayak atan bir korkaksın demek istiyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü gizil güçlerim benden düzensiz bir şekilde kaçışıyorlar ve üstüme bir panik havası çöküyor ve o zaman düşünüyorum, belki de annemin başına gelen bana da oluyor ve sırf babam evi terk etmesin diye her şeye göğüs geriyorum. Ama bizim törenimiz ayrı bir şey, bizim gizli törenimiz boyunca Bichi ve ben tüm kontrolün üstünde her şeye hükmeden iki kişiye dönüşüyoruz. Törenimizin zaferi. Dolaba tırmanıp duvarla kalas arasındaki gizli oyuktan fotoğrafları alıyor ve benim yatağımın üstüne yayıyoruz, önce diğer şeyleri ayarlarken kimse şüphelenmesin diye televizyonu sonuna kadar açıyoruz ve tüm fotoğrafları olduğu gibi yatağa atıyoruz. Bichi beni külotsız bekliyor, bu arada ben de iç çamaşırsız şekilde ve aşağı taraftaki gıdıklanmalarla, servis merdiveninden duvara gömülü dolaba kadar inip keten peçetelerden yürütüyorum. Annemin dediğine göre bu peçeteler Alman'ın

karısı olna Blanca nineninmiş. Bunlar gayet geniş, kolalı peçeteler, bir köşelerinde baş harfler var, annem sadece akşam yemeğine misafirler geldiği zaman çıkartıyor. Törenin bu kısmında, Agustina çok dikkatli olmalı çünkü okul formasının eteği plili ve çok hareket ederse hizmetçiler altında bir şey olmadığını anlayabilirler. Peçete çaldığım için azar işetebilirim ama altıma bir şey giymediğim annemin kulağına giderse beni öldürebilir. Banyodan içi su dolu bir çanak getiriyorum ve odama döndüğümde kapıyı kapatıp mumları yakıyoruz ve ışığı söndürüyoruz. Çanaktaki su ile aptes alıyoruz, yani ellerimizi, yüzümüzü her türlü günahtan arınıncaya dek iyice yıkıyoruz, sonra Agustina büyükanne Blanca'nın peçetesini üçgen şeklinde katlıyor ve erkek kardeşini sırtüstü yatağa yatırıyor, altına peçeteyi koyup Johnson marka bebek pudrası serpiyor, sonra peçeteyi bağlıyor ve büyük bir çengelli iğne ile tutturuyor. Bundan sonra sıra hep aynı olan giysilerimizi giymeye geliyor, ben annemin şarap rengi eski bir elbisesini giyiyor, omuzlarıma ayinlere giderken aldığı siyah dantel örtüyü atıyorum, seninki ise Bichito, bebek bezi ve üstüne benim bir Cadılar Bayramı'nda kullandığım, beyaz ve sarı çiçekli siyah bir kimono oluyor. Giysileri giymek için Agustina ve erkek kardeşi birbirlerine sırtlarını dönüyorlar ve hazır oluncaya dek birbirlerine bakmıyorlar ve her şeyin merkezi olan fotoğraflar kısmı başlıyor, Son Çağrı çünkü bu bizim gücümüzün asları konumunda, valeler, damlar, papazların arasında. Sen ve ben bu fotoğrafların, annemle babamın evliliğini bitirecek, evimizi ve hatta La Cabrera Caddesi'ni havaya uçuracak güçte olduklarını biliyoruz, yani bu fotoğraflar çok tehlikeliler. Bu yüzden onları siyah kumaşın üstünde sıraya dizmeden önce yemin etmemiz gerekiyor: Sırrımızı hiçbir zaman açıklamayacağına yemin eder misin? Sana alçak ama kararlı bir ses tonuyla soruyorum, Bichi ve sen gözlerin yarı kapalı, evet yemin ediyorum, diyorsun. Hiç kimseye hiçbir şart altında ve hiçbir sebeple bu fotoğrafları göstermeyeceğine ve itiraf etmeyeceğine yemin eder misin?

Evet, ediyorum. Seni öldürseler bile onların bizde olduğunu söylemeyeceğine yemin eder misin? Evet, ederim. Bunların tehlikeli olduklarını, ölümcül birer silah olduklarını biliyor musun? Evet, biliyorum. Törenimizde neler yaptığımızdan ve bu törenden kimsenin haberi olmayacağına yemin eder misin? Evet, ederim. Ve sonra sen bana tıpatıp aynı soruları soruyorsun ve aynı cevapları alıyorsun ve birer birer fotoğraflara bakıp yatakta yerlerine koymaya başlıyoruz, Sofi teyze bluzu açık şekilde, Sofi teyze babamın çalışma odasındaki sallanan sandalyesinde çırılçıplak şekilde otururken, Sofi teyze ipek çorapları ve topuklu ayakkabıları ile çalışma masasının üstünde, Sofi teyze sırtüstü uzanıp poposunu kameraya gösterirken, Sofi teyze göğüslerini gösterirken, kameraya başını modası geçmiş bir şekilde eğip utanarak bakarken, Sofi teyze sutyen ve külotla; senin ve benim en beğendiğimiz ve yastığın en tepesine koyduğumuz fotoğraf: Sofi teyze mücevherleriyle, saçı topuz şeklinde toplanmış, siyah uzun çok şık bir elbise giymiş bir göğsü kapalı diğeri açıkta ve sen ve ben Sofi teyzenin bilerek açıkta bıraktığı bu kocaman şeyden gözlerimizi alamıyoruz, bunu bilerek ve isteyerek babamın kendisine âşık olması ve kendi gibi kudretli göğüsleri olmayan kız kardeşini, yani annemizi, terk etmesi için yapıyor.

Ama nasıl beste yapabilirim, Blanca tatlım, diye soruyor Portulinus, karısına, hayattakiler bile bana rahat vermiyorken? Dinlen Nicolas, gel şöyle yanıma uzan, çimlerin üstüne, bahçemizin dallarının altına, bırak uysal güneş kemiklerini ısıtsın biraz. O zaman Portulinus acilen seri halinde cümlelerini sıralıyor. Bizim bahçemiz, bizim ağacımız mı dedin? Tipik bir iki defalık tekrarla, titreyen o son cümleyi söylüyor. İkimiz? Üçüncü defa kaygısını dindirebilmek, tasdik ettirmek istiyor ama bu noktada Blanca bu durumun temelde bir çaresi olmadığını bildiği için hemencecik yeter diyor. Yeter Nicolas, diyorum sana. Portulinus'un içinde hezeyanların kapısı açılıyor,

aslında ona, yeter Nicolas, beni çıldırtıyorsun, demek istiyor ama bu deliye taşı andırmak olacağı için vazgeçiyor. Blanca genç olmasına rağmen adeta taştan yapılmış ve o, o taşın üstüne hayatını inşa ediyor, en yüksekteki kalem benim diyor, surlarla çevrelenmiş kalem ya da Almanca benim *starkes madchen*im. Ve Blanca da günlüğünün sayfalarında bu durumu doğruluyor: "Gelecek olanı karşılamaya cesaretimin yeterli olduğunu hissediyorum ve sevgili Nicolas'ımdan başıma her şey gelebilir Ama ben sadece onun için yaşıyorum ve ne olursa olsun ondan sevgimi ve desteğimi eksik etmeyeceğim." Blanca'nın *starkes madchen* olduğu doğru ama onu, kocasının dudaklarından adını duyduğunda titreten tek bir şey var: Verem. Portulinus'un İspanyolca ifade etme ile ilgili dönem dönem yaşadığı sıkıntıların onun anadili olmamasından kaynaklandığını düşünmüştüm, diye kızları, Sofi ve Eugenia'ya bir itirafta bulunuyor Blanca. Bu itirafı onlar yetişkinken yapıyor. Ta ki keşfedinceye kadar, Almanya'ya dönerken Kolombiya'dan geçen ve onları ziyaret etmek için Sasaima'ya gelen bir kuzini anlattı, kendi anadilinde de tutuk, aklı karışık ve hatta bazen kekemeymiş. Aynı hanımdan çocukken konuşmayı öğrenmede bazı zorluklar çektiğini öğrendim, iyi zamanlarında kekeliyor ama çoğunlukla kendi sessizliğine gömülüp bir köşeye çekiliyormuş, bu böyle dört yaşına kadar sürmüş ta ki babası sağırlık ya da zekâ geriliğinden korkarak onu komşu şehirde bulunan dil konusunda uzman bir doktora götürünceye kadar. Ve uzman, babasının fazlasıyla bildiği şeyleri doğruladı. Nicolas piyanoya karşı çok yetenekliydi ama uyuşuktu ve konuşmayı reddediyordu. Babasının tehditlerine ve dayaklarına karşı dikkafalılık etmek için susuyor ve söylenenleri duymamak için kulaklarını kapıyordu. Böylece Nicolas olgunluğunda da çocukluğunda olduğu gibi sözcüklerle ilişki kurmakta zorluk çekiyordu ve bu da onun her geçen gün daha uzun süren sessizliklerini açıklamaya yetiyordu. Eğer seninle fazla konuşursam, Blanca, hayatım, sana olan

* Alm. Güçlü kız. (ç.n.)

aşkım muğlaklaşır ve senden kaçarım. Bu durumu ona besteler yaparak telafi ediyordu. Yaptığı besteler basit sözleri, çocukça melodileri olan şarkılardı ve Blanca kocasının tatlı, mesafeli ve suskun bir çocuk olduğunu düşünüyordu, kendisi zaten çocuktu. Ama bazen Nicolas'ın konuşacağı tutuyor, kötü bir İspanyolca'yla, bir cümlenin ardına diğerini ekliyor, sonuçta yanlışlarla dolu bir tren oluşturuyordu. Blanca bu hece yağmuru karşısında korkuyor ve adeta ruhu boğuluyordu. Kaba ve r'leri fazlaca uzatarak konuştuğu İspanyolca'sıyla ona olan sonsuz aşkını ilan ediyor, mutluluk sözleri veriyor, kıskançlık yapıp sonu olmayan sorgularla onu korkutuyordu. Onu fiillerle boğuyor. Yeter artık Nicolas, bir kelimeye daha dayanamayacağım, diye sessizce yalvarıyor Blanca ve böylece bahçelerine gidiyorlar. Öğlen güneşi tekrar ikisini de aydınlatıyor ve evrenin küçük parçaları zorluklar olmadan ve ağızlarda kötü bir tat bırakmadan yerlerini buluyor. Ve hayatlarının bu noktasında bahçelerinde dinleniyorlar, en azından Blanca öyle düşünüyor çünkü Portulinus cephesinde olaylar farklı akıyor, Portulinus diplerde dolaşıyor, bazen çok yakın bazen çok az. Portulinus, Blanca'nın kendisini gizli gizli gözetlediğini düşünüyor. Eğer Blanca'nın iri gözleri onu dikkatle incelemezse o kendi hatırlatmasını kendi yapabilir ama o gözetliyor ve Portulinus'un kendi denizlerinde derin dalışlar yapmasına mani oluyor. Almanca'da ve kendi içinde, Portulinus hareket edebilmek için Blanca'nın kendine boş bir alan bırakmasını, soluyacağı havayı tekeline almamasını, kendi endişelerini yüklenmemesini ve düşüncelerini terbiye etmeye çalışmamasını rica ediyor. Sasaima'nın o tatlı öğle vaktinde Portulinus o bahçede duruyor ama Blanca'yla birlikte değil çünkü içindeki her şey ikiye, üçe katlanmaya başladı. Etrafındaki hava karamsarlaştı ve ağırlaştı. Beyninin içinde hayal ettiği şeyleri yavaş yavaş dış dünya ele geçirmeye başladı, parlak ve yeşil tropikal bir doğanın ortasında, burayla ve şimdiyle ilgisi olmayan solgun ve karanlık Yunan harabeleri görünmeye başladı. Onu ergenliğinin sislerine

götüren, sürekli bir deliliğe sürüklüyen görüntüler bir gece önce gördükleriyle aynı, diğer gece de bir diğer gece de. Bu meşum harabelerin ortasında ben ne yapıyorum? Ne zamandan beri renkler soluyor? Niçin silinmiş kan lekeleri arasında kayboluyorum? Pürüzsüz ve soğuk mermerin üstünden kayıp giden bu kan kime ait? O delikanlı neden yaralı ve yıkıntıların arasında ne yapıyor, neden kanıyor, dokunulmaz ve narin, ismi Farax, sadece benim gecelerimde varoluyor, tatlı ve yaralı ve başından beri hafızamda yer alıyor. Blanca, Nicolas'ın sessiz sakin görünümünün ardından korkunç şeyler hissediyordu ve onları görebilmek için gözlerini daha da açtı, gözleri onun yüzünde yoğunlaşarak, lütfen, lütfen, diyerek yalvardılar. Kocasının şeylerin ve hayaletlerin bir olduğu harabelerin içinde dolaştığını anlamadan, komik ya da duygulu da olsa ağzından sözcükler çıksın, bana şeylerden bahset hayaletlerden değil diye rica etti. Beni seviyor musun Blanca tatlım? diye Portulinus soruyor, Blanca evet, diyor. Sana seviyorum demiştim ya, acıdan ölsem de seni sevmeye devam edeceğim, ona bunu defalarca tekrar etmişti ama aslında onu asıl rahatsız eden başka bir kuşku. Ona biraz kendinden uzaklaşmasını söyleyebilmeyi isterdi: Biraz bende uzak dur kadın, bırak hayal kurayım, bana şu ağaçtan, bizi ısıtan güneşten söz etme, beni bunaltma, senden rica ediyorum çünkü benim ruhum zaten havalanmış, öbür tarafa gitmiş. Ona söylemek istedikleri aslında bunlar ama konuştuğu zaman tam tersini söylüyor: Uzaklaşma Blanca, ben sensiz hiç kimseyim. Portulinus'un dünyadan izole olmasına yol açan şey sadece onun kuru ve çılgın kafası değil, gerçekliğin ta kendisi.

Kolumu bataklığa sokup Agustina'yı bataklığın dibinden çıkartmaya çalışıyorum çünkü sadece benim elim onu kurtarabilir. Yapmam gereken bu. Belki de değil, belki de doğru olan tam tersini yapmak, onu rahat bırakmak ve kendi kendine çıkmasını beklemek. Agustina'yı çok sevdim, onu tanıdığımdan

beri onu ailesinden, geçmişinden, kendisinden korudum. Onu kendi kendinden mi uzaklaştırdım? Benden bu yüzden mi nefret ediyor, şimdi burada olmayışının sebebi bu mu? Şu anda onun için iyi olanın dışarısı değil, kendi içi olduğu gerçeğini kabul etmeyerek ne pahasına olursa olsun onu içinde yaşadığı bu fırtınadan çekip almak istiyorum. Deliliğinin duvarları arasında Agustina partiler veriyor. Aguilar eve geldiğinde onu o kadar sessiz buluyor ki düşüncelerin havada uçuştuğunu duyabiliyor. Pencerenin karşısında oturmuş, dışarıda bir noktaya bakarken o kadar kendinden geçmiş ki sanki o baktığı kaçış noktasında var oluyor, dört duvar arasında değil gibi. Aguilar ona bakıyor ve şimdi anlam kazanan bir cümleyi hatırlıyor: histeriklerin kayıtsız güzelliği. Bu günlerde, Agustina suskun ve ilgisiz. Sofi teyze, Aguilar'a birkaç saat önce Agustina'ya saçını yıkamasında yardım ettiğini anlatıyor, elmalı şampuanla yıkadık onu, elinde fırça ve kurutma makinesiyle çok sakin görünce mutfakta bir şeyler hazırlamak için bir süreliğine yalnız bıraktım. Birkaç dakika sonra saç kurutma makinesinin sesi kesilince neler olduğuna bakmak için yukarı çıktım ve onu aptallaşmış bir şekilde, saçının yarısı ıslak, bir put gibi otururken buldum. Saat beş civarı olmalıydı, diyor Sofi teyze. O zamandan beri ne hareket etti ne de ağzını açtı. Aguilar, Agustina bir şeyler söylemesi için birkaç defa rica ediyor ama boşuna. Bunun üzerine yanına oturdum ve onun gibi sersemce pencereden dışarıya bakmaya başladım ve bir süre sonra ağzını açtı ve bana dilini gösterdi: Korkunç bir şekilde yanmıştı, canlı canlı. Dilinin halini görünce gırtlağımdan ulumaya benzer bir ses çıktı, Sofi teyze koşup hemen yetişti. Ve gayet sakin bir şekilde –bu kadar ciddiyeti nereden buluyor bilmiyorum– Agustina'nın yanmış dilini inceledi ve ağız içindeki yaraları iyileştirmeye yarayan tek şeyin *panela* rendesi olduğunu söyledi ve bir tabağa koyup getirdi. Agustina yaralı dilini çıkarttı ve sopa yemiş bir hayvanın uysallığıyla *panela*nın sürülmesini bekledi. Böyle bir canavarlığı nasıl yaptığını ne kadar sorsam da

öğrenemedim. Sofi teyze bağışlanamaz dikkatsizliği yüzünden benden defalarca özür diledi. Onu saçını havalandırarak kuruturken görünce sanki akşam yemeğe ya da sinemaya gitmeye hazırlanıyormuş gibi geldi, sanki hiç hasta değilmiş ya da bir sarsıntı geçirmiyormuş gibi. Arkamı döner dönmez kendine zarar vereceği hiç aklıma gelmedi... Sözünü sertçe kestim çünkü aklımı korkunç bir kuşku kurcalıyordu: Agustina cam çiğnemiş olabilir mi? Aman Tanrım! Eğer öyleyse o zaman cam kırıkları da içindedir. Hayır, diye itiraz etti Sofi teyze, sakin ol Aguilar, dili çok kötü ama kesik değil, kanamıyor, daha çok yanmışa benziyor. Ama neyle? Bu kadar canice neyle yakmış olabilir? Daha fazla dayanamayacağım. Banyoya saklanıp biraz ağlamak istiyorum, biraz. Hiç durmadan bir gün, iki hatta üç gün ağlamak istiyorum. Agustina dilini yaraladığı günden beri ne yemek yiyebiliyor ne de konuşabiliyor. Alabildiği tek besin susuz kalmış çocuklara verilen bir çeşit serum olan *Pedyalite*. Ama bugün onu da kabul etmedi. Elinde bir bardak serum ile Sofi teyze bir yudum alması için yalvardı ama Agustina onu ne dinledi ne de ciddiye aldı ve yoğun ısrar karşısında kabaca bardağa eliyle vuruverdi. Sonra bana doğru yaklaşıp şiş diline rağmen zar zor, Aguilar bu sarı *Pedyalite*'nin tadı hoşuma gitmiyor kiraz kokulu pembeden istiyorum, dedi. Güldürme beni Agustina, dedim ve tüm bunların başladığı pazar gününden beri hiç gülmediğim kadar güldüm hatta kiraz kokulu pembe serumu almaya eczaneye giderken de gülmeye devam ettim. En kötü krizlerin ortasında biraz normalleşme hepimizin dayanmasını kolaylaştırıyor. Geçen salı mesela, Agustina ve Aguilar, birkaç vahşi günün ardından sakin bir an yakaladılar. Sadece kısa bir süreydi ama adeta kutsanmış gibiydi, diye anlatıyor Aguilar. Akşam saat yediye doğruydu, teslimatları yapmış, yüreğim ağzımda onu ne halde bulacağımı bilmeden merdivenden yukarı çıkıyordum. Ve şaşırarak ne onun kayıtsızlığı ne de öfke nöbetleriyle karşılaştım, onun yerine beni mutfağın camlarını buğulandırmış hafif bir yemek kokusu karşıladı. Ve bu kokunun

ortasında ocağın başında kaygısız ve genç bir Agustina vardı, sakince: Sebze çorbası yaptım Aguilar, bakalım beğenecek misin? dedi. Sade bu cümle, salı gününden beri mantra gibi tekrar ediyorum, sebze çorbası yaptım bakalım beğenecek misin? Bunu duyduğumda şaşkınlıktan donup kaldım, diyor Aguilar ve bu kutsal doğallığı bozmaktan korktuğum için hareket bile edemedim. Günler sonra nihayet sıkıntıdan uzak evine gelmişti, onun itiraz etmesinden korkarak Agustina'yı kucaklayamadı ama aynı zamanda kucaklamazsa hevesinin kaçacağını da düşündü Teslimatları yaptığı her günkü rutinini de anlatmadı. Çünkü anlatırsa konu *spaniel cocker* cinsi köpeğiyle yalnız yaşayan hanıma yaptığım bir torba *Purina* teslimatına gelecekti. Aguilar'ın hanımla arasında teşekkür ederim diyaloğundan başka bir şey geçmemesine rağmen nereden çıktığını anlamadığım şekilde Agustina için bir kıskançlık sebebi olmuştu. Tabii karanlık bölüm başlamadan önceydi, benim sadakatimi sorgular ve canımı sıkan kıskançlık nöbetlerinden aptalca kavgalar eder olmuştuk ki o kavgaları bile özlüyorum. Böylece o salı günü Agustina'yı bana sebze çorbası hazırlarken bulduğumda elimde *Almacenes Only* torbası olduğu halde mutfakta hareket etmeden öylece durdum. Torbanın içinde Sofi teyzenin ismarladığı koyu menekşe rengi kısa paçalı pantolon vardı. Bu kutsal sakinlikten beslendiğim için hareket ederek bitiren ben olmak istemiyordum çünkü bittiğinde ne zaman başlayacağını Allah bilir, ilk konuşan Agustina oldu, eğer yorgunsam neden banyo yapmıyordum, o da yemeği pişirirdi, ses tonu gayet normaldi, tıpkı eski günlerdeki gibi. Bana söylediği gibi duş almaya yukarı çıktım ve odada sessizce ve titreyerek o beni çağırıncaya kadar beklemeye başladım. Adımı seslendi daha doğrusu soyadımı neredeyse neşeli bir bağırışla. Aguilar, çorba hazır, diye mutfaktan seslendi. Ve Aguilar merdivenleri büyüyü bozmamak için yavaş yavaş, basamak basamak indi, Agustina çorbayı üç tabağa paylaştırdı, biri Aguilar, biri Sofi teyze diğeri de kendi için, yanında sıcak Fransız ekmeğiyle servis yaptı. Hepsi

oturdular ve sessizce yediler. Surat asmaların ve gerginliklerin olmadığı bir sessizlikti bu, dingin ve kutsal bir sessizlikti, beni krizi atlattığımıza inandırmıştı, neredeyse öbür taraftaydık, Agustina'ya ne olduysa iyileşiyordu artık ve biraz sonra yatakta benim yanıma uzandı, bacaklarını benimkilere doladı, televizyonu açtı. Ne iyi televizyonda *El Chinche* var, uzun zamandır seyretmiyordum, dedi. Sonra bazı karakterlerin yaptıklarına gülmeye başladı, ben de gülüyordum ama bir yandan da gizli gizli en ufak bir sinyali ve değişikliği gözlüyordum. Birkaç ay önce kitap okurken televizyonu açtığında beni rahatsız ediyordu, özellikle de *El Chinche* gibi aptal bir televizyon programıysa. Hiçbir şey söylememiştim ama beni rahatsız ediyordu ve beni rahatsız eden bu hareketinin şimdi hayatımı geri verdiğini düşünmek olacak iş değildi. Sanki hayatın bundan başka bir şeye ihtiyacı yoktu, sanki *El Chinche*'nin şakaları her şeye yeter gibi, onu böyle sakin gördüğümde bu lütfu hangi Tanrı bağışladıysa dizlerimin üstüne çöküp ona teşekkürlerimi sunacaktım. Agustina televizyona, Aguilar da Agustina'ya bakıyordu, yüzünün tekrar tanıdık ve güzel olduğunu görebiliyordu sonunda kara bulutlar dağılıyordu. Ama *El Chinche* bitip de Aguilar televizyonu kapatabilir miyim diye sorduğunda yüzünde yine o boş bakış belirmişti ve ateşkesin sonuna gelindiğini anladı. Karımın yüzü hastalandığından beri değişti. Onun o şakacı küçük kız ifadesini özlüyorum. Hayatımda ilk defa bir sinema kulübünden çıkarken gördüğümde beni etkilemiş ve çok da saf olmayan bir tavırla laf atmıştım. Gözlerin aç bir çocuğunkiler gibi kocaman demiştim. Ama aslında cümlem o kadar da yanlış değildi, bazı zamanlar o aç çocuğun gözleriyle bakıyor ama sadece bazı zamanlar çünkü çoğu zaman bana, beni görmeden baktığında, gözlerinde hiç kirpiğinin, retinasının, gözbebeğinin, gözkapağının kalmadığını görüyorum, geriye tek kalan o açlık, hiçbir şekilde doyurulamayan vahşi bir açlık. Agustina'yı, benim güzel Agustinamı soğuk bir parlaklık çevreliyor, bu deliliğin kurşungeçirmez kapısı ne onu dışarı sa-

lıyor ne de beni içeri alıyor. Şimdi yemekte çıkan saç gibi yüzünde bir jest oluştu, insanı hem şaşırtan hem de midesini bulandıran bir gülümseme bu. İnsanı kandıran anlamsız bir gülümseme. Kendi kendime soruyorum ne zamana kadar?

Annem hazırlanıyor çünkü bu akşam babamla dışarı çıkacaklar, diyor Agustina, belki sinemaya gidecekler ya da bir partiye. Annem çok mutlu ve ben de ona banyoda yardım ediyorum, radyoda hoşuma giden güzel bir şarkı çalıyor, annem sözlerini ezbere biliyor ve şarkıyı aynı radyodan duyulan tonda söylüyor, bu yüzden ona hayranım. Babamın önünde hiç yapmaz çünkü babam onunla dalga geçer ve seyyar satıcı kulağı olduğunu söyler, ayrıca radyo dinleyenlerin kültür seviyesi düşük kimseler olduğunu dile getirir. Agustina'nın annesi banyodaki leğenin üstüne eğilmiş siyah saçlarını yıkıyor, tek kızı olan ben, Agustina da ona yardım ediyor, saçını durulaması için maşrapayla ılık su döküyor, suyu döktüğümde köpüklerin nasıl ensesinden inip aşağıya döküldüğüne bakıyorum. Annem uzun ve ince, üstünde dantelli naylondan üzüm rengi bir kombinezon var, gayet net hatırlıyorum, diyor Agustina. Çünkü konuştuğumuz nadir zamanlardan biriydi. Anne, kızlar neden kombinezon giyemiyorlar. Kızlar, etekleri kabarık görünsün diye keten giyerler de ondan, diyor. Şimdi, Eugenia, anne, tüm başını bigudiyle sardı, kızı da saçlarını saç kurutma makinesiyle kurutuyor. Ona doğrudan bakmıyorum, aynadan yansımasını seyretmek hoşuma gidiyor. Ona banyoda eşlik ediyorum çünkü kombinezonun üstüne yeşil yün elbisesini giyerken seyretmek hoşuma gidiyor, elbisesi işli güzel bir elbise ve annesi de uzun ince bir kadın. Anne ben artık eteklerimi kabartan bu keten içleri giymek istemiyorum, seninki gibi böyle işli elbiseler giymek istiyorum. Bunları biraz daha büyüdüğünde oğlanlarla dışarı çıkarken giyersin. Oğlanlarla değil, diye düşünüyor Agustina, ben babamla çıkacağım. Şimdilik sen seninkileri kullanabilirsin, arkadaşın Maricris Cortes'e bak, teyzesi Yoya'nın

diktiği giysilerle ne kadar da hoş görünüyor. Anne isminin anlamı ne, söyle bana. Sana bin defa söyledim zaten Bir daha söyle. Eugenia nadir bulunan güzellik demek. Peki Agustina ne demek. Saygıdeğer demek. Saygıdeğer mi? Adımın Eugenia olmasını tercih ederdim. Annem dudaklarını parlak kırmızı bir rujla boyuyor ve on beş yaşıma geldiğimde benim de dudaklarımı boyamama izin vereceğini söylüyor ama açık pembeyle, gençlerin dudaklarını kırmızıya boyaması hoşuna gitmiyor, anne babaların izin vermemesi gerektiğini söylüyor. Bu yüzden açık pembeyi hem daha kibar hem de daha muhafazakâr buluyor. Annem kulaklarının arkasına ve bileklerinin içine parfüm sıkıyor, buralardan kılcal damarlar geçtiği için parfümün gün boyu koktuğunu ve her zaman Chanel No.5 kullandığını söylüyor Babam her doğum gününde ona bu parfümü hediye ediyor. Bana da biraz parfüm sıkıyor, biraz kulağımın arkasına, biraz da bileklerime. On beş yaşımı bitirdiğimde Chanel No.5 kullanmama izin verip vermeyeceğini soruyorum, gençler için en iyisi gülsuyudur, diyor çünkü ağır kokular onları yaşlı gösterir. Parfümü kuruduğunda boynuna inci kolyesini takıyor, önce değil çünkü incilerin üstüne parfüm değmemeli yoksa onları öldürür. Yoksa canlılar mı? Evet, denizden canlıyken geliyorlar ve vücudumuzun tuzu onları canlı tutuyor. Parfüm kokusu onları öldürür mü? Parfümün alkolü onları öldürür aptal. Telefon çalıyor ve annem cevap vermek için saç kurutma makinesini kapatıyor, belki de babamdır, anneme bu gece çıkacaklarını hatırlatmak için arıyordur, annem babamı net duyabilmek için radyonun sesini kısıyor, ona az kaldı neredeyse hazırım demek için koşuyor. Agustina banyodan tartışmalarını duyuyor ve kavga ettiklerini anlıyor. Yoksa dışarı çıkmayacaklar mı, annem yeşil elbisesini giymeyecek mi? İnciler, bigudiler, sıktığı parfüm hiçbir işe yaramadı. Annesi hâlâ yatak odasında, saç kurutma makinesi banyoda sandalyenin üstünde duruyor, makineyi çalıştırıp sıcak havanın yüzüne üflemesini hissediyor. Islak bir saç tutamını annem gibi bigudiye

sarıp kurutuyorum. Saç kurutma makinesini kapatıyorum, yüksek sesinden öfkeyle neler söylediklerini duyamıyorum, annemin ağlamaklı sesi geliyor. İçeride havanın çıktığı boruya bakıyorum ve içeride spiral şeklinde metal bir tel görüyorum. Tekrar çalıştırıyorum, spiralin karamela kırmızısına dönüştüğünü fark ediyorum. Dilimi spirale değdirmek istiyorum. Dilim dokunmak istiyor, kıpkırmızı, çok kırmızı, dilim yaklaşıyor, dilim dokunuyor

Parayı havaya atıp ereksiyon mu yoksa iktidarsızlığın mı geleceğini göreceğimiz, dananın kuyruğunun kopacağı cuma günü geldi çattı, diye anlatıyor Midas, Agustina'ya. Aslında üç denemenin birincisi olacak, Örümcek'in çok net belirttiği üzere bu dünyada onu beyaz bir dişi çiftinden daha çok heyecanlandıran başka bir şey yokmuş; beyaz, baştan çıkarıcı, bakire, iyi aile kızı ama edepsiz olacaklardı ve Midas her şeyi ayarlamış olarak o sabah onu aradı. Bu gece için her şey hazır ve hattın öbür ucunda yaşlı kurnaz Örümcek kelimeleri ağzında geveleyerek, bir nevi varoş lisanıyla konuşuyordu, yakınında karısı olmalıydı; Midascım ne haber, şu bitiremediğimiz iş ne âlemde, bense aptala yatarak ona şu şarkıyı söylemeye başladım: *Dice Dama, dama de alta cuna y de baja cama*, adamın gururunu görmeliydin, erkekliğinin bir tepsiye yatırılacağı kişi o değildi sanki, telefonda hâlâ havalı havalı konuşmaya cesaret edebiliyordu. Hiç korkmadan bahse girebilirsin oğlum Midas, son zamanlarda kendimi çok formda hissediyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Midas da ona güven vermek için, sakin ol yaşlı Örümcek, sen tamamen sakin ol, sana ayarladığım iki yatırımcı göz açıp kapayıncaya kadar bu işi halledecekler. Olayın başlaması için sözleştiğimiz saat akşam dokuzdu, Aerobic's Center kapanmış ve kimse kalmamış oluyor; yukarıda benim odamda, onur locasında, Rony Silver, kardeşin Joaco, Ayerbe ve ben varız, sahte aynanın arkasına kamufle olmuş şekilde saklanırken aşağıda ise sirk başlamıştı, parkenin üstün-

de iki balerin ve tekerlikli sandalyede uslu palyaço, sinirden gülüyor ve ilk komünyonuna gelmiş çocuk gibi Tanrı'ya dua ediyordu. Disko ve spot ışıkları altında, müzik eşliğinde göğüşleri açıkta iki güzel kız dans etmeye başladılar. Midas onlarla eğer müşteriyi memnun ederlerse üç katı ödeme yapmak üzere pazarlık etti, eğer hiçbir şey başaramazlarsa hiçbir şey ödemeyecekti. Her şey çok iyi organize edildiği halde olay hiçbir yere varmıyordu, Agustina. Örümcek'in belden yukarısı oynuyor ama alt katta kimse varlık göstermiyordu. İki kız yakınlaşmayı arttırmış ve hatta dokunmayı da abartmışlardı. Tüm giysilerini çıkarttılar ama tık yoktu. Örümcek'e bademciklerine dek gösterdiler, ıhhh. Biz aynanın arkasında bulunan erkeklik melekeleri normal çalışanlar ilk yarım saatlik heyecanımız geçtikten sonra ilgimiz kayboldu ve politikadan konuşmaya başladık; o gece Silver çok sempatikti, konuşkan dedikleri türdendi, sohbet koyulaşmışken, kapının zili çalmaya başladı. Kimdir acaba dediklerinde, Midas kimse değildir, açmayalım nasıl olsa gider, dedi ama gelen ısrarcıydı, tüm mahalleyi ayağa kaldırırcasına arabanın kornasına basmaya başladı, bu gürültüyle Örümcek'in de morali bozulmuş, şu orospu çocuğuna söyleyin kessin serenatı diye bağırıyordu ama gelen misafir bu kez de kapıyı tekmeliyordu. Tamam, geliyorum dedi Midas ve merdivenlerden uçarak indi, kapıyı açtığımda dondum kaldım, Agustina bebeğim çünkü karşımda Pablo Escobar ile bağlantımı sağlayan Bay Gizem vardı. İyi ki açtın, McAlister çünkü sana Don Pablo'dan mesaj getirdim, dedi tehditkâr bir tonla. Geç kaldığım için özür dilerim, yukarıda arkadaşlarla özel bir parti veriyorduk, senin geldiğini tahmin bile etmedim. Hiçbir şey tahmin etme sadece kulaklarını iyi aç, beni dinle. Tabii Gizem, istersen soğukta durmayalım, senin arabana geçelim. Haydi söyle, nedir getirdiğin mesaj Bay Gizem. Don Pablo yarın değil öbür güne kadar iki yüz milyon bulmanı istiyor. İki yüz milyon? Evet, beni duydun, iki yüz milyon, on beş gün içinde bire beş oranında geri verecek. Vay, vay, vay, Pablo'nun

cömertliğine bakın. 1'e beş ha? Bu nereden çıktı? Büyük Pablo'nun nakit sıkıntısı mı var? Siz de biliyorsunuz, bu işlerin nasıl olduğunu, bu aralar çok sıkı takip altında hem DEA hem *Cartel de Cali* hem de *Bloque de Busqueda* tarafından takip ediliyor. Peki, Pablo bana parayı nasıl geri ödeyecek, diye Midas, Gizem e soruyor. *Monitos* ile yani *money orders* ile. Para aklama jargonunda böyle diyorlar, Agustina hayatım. Bu kadar parayı akşamdan sabaha nasıl bulacağım. Teklif bu, ister kabul et ister etme. Patron bu antlaşmaya sadece sizin, ispiyonun ve iktidarsızın, girebileceğini hatırlatmamı istedi, dedi ve arabasının lastiklerini öttürerek gecenin karanlığında kayboldu. O gittiğinde bir süre öylece kalakaldım, Agustina, sadece Örümcek ve Silvertein'den isteyebileceğim bu kadar parayı nasıl elde edecektim? Pablo Escobar iktidarsız ve ispiyon diyorduysa acaba Rony Silver'in DEA için çalıştığını biliyor muydu? Tabii ki biliyordu, DEAcılar da böyle para kazanıyordu işte.

Ne zaman bilmiyorum, diyor Aguilar, bu trajedi melodrama benzemeye başladı. O kadar güçlü duran Sofi teyze bile televizyondaki dizi kahramanları gibi konuşmaya, *Kalp Doktoru*'nun cümlelerini kullanmaya başladı. Agustina'ya ne demeli, o da sanki Jane Eyre'in sayfalarından fırlamış gibi, ya ben, özellikle de ben, bu cehennemi yaşayan, her dakika ağlayan ve neler olup bittiğini anlayamayan ve kişiliğini kaybeden ben. Karımın hastalığı özellikle karakterimi ele geçirdi. İçi boşaltılmış Agustina'ya duyduğum endişe, Agustina'ya duyduğum üzüntü, Agustina'ya duyduğum kinle doldurulacak koca bir yastık gibiyim. Delilik tatsız pek çok şeyin bir özeti sanki, mesela ukala, işkenceci ve nefret edilesi bir şeydir. O kadar büyük gerçekdışı bir bileşeni var ki belki bu yüzden çok teatral. İnsanın espri yeteneğini de kaybettirdiği için, bir o kadar melodramatik. Bugün yataktan çıkmak istemediğinden ona peynirli sandviç hazırlayıp götürüyordum. Waffle yapan makinede erittiğim tereyağı da sürmüştüm, tam istediği gibi olmuştu. Yatak odası-

na girecekken Sofi teyzenin ondan özür dilediğini duydum Agustina beni affedecek misin? gibi bir şeyler söylüyordu. Yaptığımdan dolayı beni affedecek misin diye ısrar ediyordu. Yani Sofi teyzenin bir geçmişi ve bir günahı vardı. Aralarında gizli bir şeyler döndüğünü hissetmiştim zaten, dedim kendi kendime, bu ailenin perde arkasında bir *Peyton Place*' saklanıyor. Sonunda bir şeyler öğreneceğim, diye düşündü Aguilar, fark edilmeden kapının arkasında konuşmaları başlasın diye beklemeye başladı. Ama dakikalar geçmesine rağmen Agustina sessiz kalmaya devam ediyordu ne özrünü kabul ediyor ne de reddediyordu. Sonunda Sofi teyze vazgeçti, sandviç soğudu ve Aguilar ısıtmak için mutfağa indi. Odaya döndüğümde Agustina'yı uyuklarken buldum, Sofi teyze de haberlere bakıyordu, bakıyordu diyorum çünkü sesini sonuna kadar kapamıştı ve geriye sadece görüntüler kalmıştı. Ortamda mutluluk namına bir şey yoktu. Bunun üzerine uyanıp bir şeyler yemesi için karımı omuzlarından biraz sarstım. Ama o bana bakmadan peynirli sandviçlerden nefret ettiğini söyledi. Sofi teyze her zaman olduğu gibi hemen aracılık yapmaya kalktı, karını mazur gör, çok acı çekiyor bunu kayıtsızlık kisvesi altında yapıyor. Aguilar istenmemiş sandviçi çiğnerken, evet ben karımı affederim Sofi teyze ama siz bana söyler misiniz, sizi kimin affetmesi gerek? Kapıyı mı dinliyordun? diye sordu. Gerçekten de bilmek istiyor musun? Sonra cevabımı beklemeden konuşmaya devam etti: Bu kızın iyiliği için sana anlatacağım çünkü yaptığım onun trajedisine istemeden de katkıda bulunan sebeplerden biriydi, benim yaptığım ve ona çok zararı dokunan bir şey. Aşağı insek daha iyi olacak. Sofi teyze, dedim kolundan tutarak, Agustina'yı bırakalım uyusun, biz de salonda konuşalım. Eğer ayaklarımı biraz yukarı kaldırmazsam patlayacaklar, diyerek kendini kanepeye attı, Aguilar bacaklarının altına yastık koymasına yardımcı oldu. Bir şişe Viejo de

* 1964-1969 yıllarında geçen Peyton ailesini konu alan Dallasvari bir televizyon dizisi. (ç.n.)

Caldas romu çıkarttım, diyor Aguilar, ikimizin de elinde birer kadeh, Aguilar sallanan bambu koltukta ve Sofi teyze de ayakları havada, kanepede rahatı yerinde, kolay bir sohbet olacağa benziyordu. Sofi teyzeyi cesaretlendirmek için, biraz müzik diye sordu ve Celina ile Reutilio koydu. Sofi teyze nereden başlasam ki diye söze girdi ama sonra yaklaşık on beş dakika sustu, sanki ayakkabısız ayaklarının ferahlamasını bekliyor ve Viejo de Caldas'ın tadını çıkartıyordu. Ben de onu biraz kendi haline bıraktım, biraz dinlenmeyi hak ediyordu. Sonra yüzüne rahat bir gülümseme yayıldı, gülümsemesi anlatacağını söylediği sert hikâyeyle ters düşüyordu. Celina'nın söylediği şarkıyı dinlememi istedi. Dinle bak, o her şeyi açıklıyor aslında, geriye al, ben de denileni yaptım ve Celina "Yaşlı At" kısmını söylemeye başladı, *Aşk böyle birdenbire başa geldiğinde kimsenin suçu yoktur, sevmenin ne saati ne günü olur takvimde, arzular birleşince.* Yani arzular birleşti, Sofi teyze ve sizin hiç suçunuz yoktu. Evet, aynen öyle oldu Aguilar, arzular bir araya geldi ve kimsenin suçu yoktu. Peki, kimsenin suçu yoktu Sofi teyze, bir rom daha alın ve şu özür dileme kısmına gelelim, Agustina'dan neden özür diliyordunuz. Agustina'dan tüm ailenin sonu olan birkaç fotoğraf için özür diliyordum, diye anlatıyor Aguilar. Kız kardeşi Eugenia ve kocası Carlos Vicente Londono kuzeydeki o devasa eve taşındıklarında onu da yanlarında yaşaması için davet ettiler. Eugenia, oğlu Joaco ve oğlunun ailesiyle hâlâ o evde yaşıyor. Joaco benim için hep mesafeli bir çocuktu, hayatta başarılı olmuş bir tip ama bana ait olmayan bir dünyada yaşıyor, ayakları yere çok da sağlam basmayan bir beyefendi Ama inkâr edilemez bir özelliği var, her zaman Eugenia'dan sorumlu oldu, bunu sana söylüyorum Aguilar çünkü Eugenia'ya bakmak şeytanlarla uğraşmak gibi bir şeydir. Ama işte yeğenim Joaco'nun iyi tarafı tutmuş, her şey de kaybolacak değil ya, annesine karşı nasıl sabırlı ve nazik davranır bilemezsin. Eugenia çok güzeldi ama hep içinde bir boşlukla yaşadı. Yemek odasında akşam yemeğinde sofraya oturduklarında Carlos Vi-

cente onun kusursuz profiline bakıp ruhsuz vücut, insansız şehir derdi. Bense Aguilar, tam tersi narin değildim, kusursuz hiç değildim, Eugenia'nın tersine, Alman genlerini aldığım için ağır ve iriyarıydım. Ama içim kıpır kıpırdı. Ev onundu, koca onundu, çocuklar onundu. Bense o evde yaşayan bir parazittim, hiç evlenmemiş, bu hayatta bir yeri olmayan ve o evdeki her şey ödünç verilmiş biriydim. Dışarıdan bakınca böyle görünüyordu ama içeriden tam tersiydi. Yalnız olan Eugenia'ydı, sessiz sakin ve bakımlı olan, her zaman terbiyeli davranan, acı çekmeden sevmeyi bilemeyen ve dış görünüşten beslenen. Onun boş bıraktığı sevgi boşluklarını ben dolduruyordum, onun kocasını karısı gibi yatağında ağırlayan bendim, bir anne gibi çocuklarını seven bendim, onlarla ödevlerini yapıp parka giden bendim, hasta olduklarında bakan bendim, market alışverişlerini yapan, hizmetçileri kontrol eden bendim. Eugenia'ya kalsa her gün aynı yemeği yerdik, bilmediğinden değil harika bir aşçıdır aslında. Hayat enerjisi, neşesi olmadığından. Her şeyi hizmetçilere bırakır, hayatta mutfağa girmezdi. Her sabah uyandığında yaşam enerjisi olmadığından diyelim. Carlos Vicente Londono iyi bir adamdı, geleneklerine bağlı ve ağırbaşlı, Bogotá'da söylendiği gibi ilahi şekilde şık giyinirdi, her zaman koyu renk takım elbise giyer, yeni tıraş olmuş şekilde, adeta parıldayarak gezerdi. Şefkate ihtiyacı vardı, onu güldürecek, onunla ilgilenecek birine. Adamların en parlağı değildi, iki hobisi vardı biri pul koleksiyonu diğeri ise *Playboy* dergisi. Trajedisi küçük oğlu Bichi'ydi. Akıllı, hayalperest, tatlı, iyi bir öğrenciydi, iyi bir evlattan beklenen her şey vardı, sadece tavırları biraz efemineydi. Babası bunu kabullenemediği gibi oğluna da eziyet ediyordu, durumu değiştirmenin kendi ellerinde olduğunu düşünüyordu. Ben ne zaman konuyu açmaya kalksam, anneleri olmadığım halde hangi hakla fikir yürüttüğümü söylerdi. Üstüne üstlük çocuğun karşı konulamaz bir güzelliği de vardı. Eğer Agustina güzelse Bichi ondan da güzeldi. Geçtiği her yerden ardında meleksi bir ışık bırakırdı, onu gören kişi-

leri şaşkınlık içinde bırakırdı ama bu babası için durumu daha da zorlaştırırdı. Eugenia'nın bir alışkanlığı vardı, çocukları her yıl bir haftalığına Disneyland-Florida'ya tatile götürürdü. Beni de davet eder ben de herhangi bir bahaneyle hep redederdim, tabii benim Mickey Mouse'umun evde olduğunu söyleyemezdim. O hafta benim için tüm yılın en önemli haftası olurdu. Bilemezsin Aguilar, Carlos Vicente ile nasıl iyi geçirirdik o haftayı, hiç saklanma gereği duymadan çünkü bizzat Eugenia'nın kendisi hizmetçilere zorunlu yıllık izin verirdi böylece ne Noel'de ne de yılbaşında onlarsız kalmamış da olurdu. Sofi, sen Carlos Vicente'ye yemek yapar mısın? diye sorardı, bir yandan bavul hazırlarken ve ben tabii ki derdim, sen merak etme, o işle ben ilgilenirim. Ve beraber popüler yerlere dansa ya da Meksika filmleri izlemeye giderdik. Her zaman şehrin merkezini ya da güneyini seçerdik. Bu işçi sınıfına ait mahallelerde tanıdık birine rastlamak çok daha zordu. Sen de biliyorsun Bogotá'nın kuzeyiyle güneyi arasındaki mesafe buradan Miami'ye olandan daha fazladır. O günlerde Carlos Vicente'yi görmeliydin, normalde cemiyet hayatında baston yutmuş gibi züppe bir adam, güneyin sıradan mahallelerinde rahatlıyor, sempatik birine dönüşüyor, en salaş barlarda sekizgen gibi dansediyordu. Cisne'ye, Teja Corrida'ya, Salome'ye, Goce Pagano'ya gitmeyi seviyorduk. Alci Acosta ve Olimpo Cardenas'ı dinlemeye gidiyorduk, âşık ve sarhoş şekilde sabahlara kadar kalıyorduk. Hayat bize yılda sadece bir hafta hediye ediyordu Aguilar ama emin ol, onu en iyi şekilde değerlendirmeyi biliyorduk. Yine Eugenia'nın ve çocukların olmadığı zamanlardan biriydi ve biz fotoğraf çekmenin ne kadar eğlenceli olabileceğini keşfettik. Ben Carlos Vicente'nin *Playboy* tavşanlarına olan merakını bildiğimden onunla dalga geçiyordum, erkeklerin ne kadar böcek olduğunu, etten kemikten kadınlar varken neden kâğıt kadınlarla uğraştıklarını soruyordum. Harika bir fotoğrafçı olduğu için aklına benim fotoğraflarımı çekmek geldi, ona çıplak poz verip vermeyeceğimi sordu, ben de

memnuniyetle kabul ettim; şöminenin önünde, merdivenlerden inerken, halının üstünde, saçını şöyle tara, şunu giy, her şeyi çıkart, sana yemin ederim Aguilar, onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Bir seferde, beş altı makara bitirmiş ve uzaklarda bir yerde filmleri banyoya göndermişti. Fotoğraflar gelince güzel çıkanlara sevinip kötülerle dalga geçiyorduk, bazılarında çok şişman çıktığım için gözlerimi karalıyorduk. Olamaz, diye Aguilar sözünü kesiyor, umarım bu albüm çocukların ilk komünyon fotoğraflarının... Bırakta anlatayım, yolcular dönmeden bir iki gün önce tüm bu fotoğraflarla vedalaşıp hepsini şöminede yakıyorduk ama bazen içlerinden bazılarını beğeniyor ve bana şöyle diyordu: Bu fotoğrafı çok beğendim, tam bir sanat eseri bunu hayatta yakmam, çok güzel görünüyorsun. İnatçılık etme Carlos Vicente, sonra başımız ağrır. Endişelenme Sofi diyerek beni sakinleştiriyordu, çalışma odamdaki şifresini kimsenin bilmediği sağlam kasamda saklıyorum. Aguilar diski değiştirecek ve bardaklara bir tur daha Viejo de Caldas koyacakken kapıda Agustina belirdi. Üstünde her zamanki kirli sweatshirtü, yüzünde o cadı ifadesi ve ellerinde çanaklarla içeri girdi. Ay yüce İsa, diye Sofi teyze fısıldadı, ayaklarını yastıktan indirdi, bu kız tekrar su ayinlerine başlayacak, dedi.

Blanca nine ve Portulinus dede eski bahçeden ayrılıp nehre doğru yürüyorlar. Portulinus yoğun yeşilliklerin arasından güçlükle ilerliyor, bu yoğun bitki kokusunun tenindeki gözenekler, vücudundaki tüm deliklerden girmemesi için hepsini tıkamak istiyor, nemden ve sıcaktan sinirleri tepesinde geziyor, çatlamış ve şişmiş topuklarını kaşımak için duruyor. Dayan biraz Nicolas, diyor Blanca, neredeyse geldik, ayaklarını suya soktuğunda kendini daha iyi hissedeceksin. Tabii nehrin sesini de dinleyebilirim, diyerek rahatlıyor çünkü şimdiden şelalenin sesini duyuyor ve suyun kaynağına da yakınlar. Bu Ren Nehri! diye bağırıyor Portulinus. Hayır, bu Dulce Nehri, diye

karısı düzeltiyor, Sasaima'dayız tatlım. Sasaima doğru ya, diye tekrarlıyor, özür diler gibi hafifçe gülümsüyor, tabii ki evet, Blancam, her zamanki gibi sen haklısın, bu Dulce Nehri. Su boşluğa düşmeden önce düz siyah taşlardan oluşmuş bir havuzda toplanıyor, çift bu taşlardan birine oturuyor, Blanca pantolununun paçalarını kıvırması, çorap ve ayakkabılarını çıkartması için yardım ediyor ve Nicolas şimdi rahatlamış şekilde, suyun serinliğinin ayaklarından tüm vücuduna yayılıp beynine ulaşmasına izin veriyor. Blancacığım, suyun akışını seyretmek ne güzel, o ise kâhyaları Nicasio'nun kronik grip olmasından duyduğu endişeyi dile getiriyor. Verem olmalı, diyor Portulinus. Verem değil Nicolas, kapa şu çeneni, Tanrı bizi veremden korusun, geçirdiği sadece grip, problem kronik olmasından kaynaklanıyor. Kronik griplere verem denir. Almanca öyle olmalı, diyor Blanca, gülerek. Gülümsediğinde çok hoşuma gidiyorsun, o kadar güzel görünüyorsun ki. Uribe Bechara ailesi kızlarına düğün için bestelediğin *bambuco*yu çok beğenmişler. Beğenmişler mi gerçekten? Ben de aşkın damla damla akan kana benzetilen kısmından dolayı beğenmeyeceklerini düşünmüştüm. Neden rahatsız olacaklarmış ki o bölüm çok güzeldi. Evet öyle ama damadın babasının hemofiliden öldüğünü unutuyorsun. Ay, Nicolas! Bugün hastalıklara taktın. Buraya gel, Blanca, güvercinim, bırak sana sarılayım, suyun aşağı dökülmeden önce havuzda biriktiği şu masumluğunu seyredelim beraber. İşte sana başka bir *bambuco* için güfte diye Blanca dalga geçiyor ve böylece sohbet ediyorlar. Ve hergün yaşamı oluşturan şeylerden konuşuyorlar: tavukların kaç yumurta bıraktığından büyük yağmurların bu sene geç kalmasından, kızları Eugenia'nın kuşlara olan tutkusundan, diğer kızları Sofi'nin dansa olan merakından. Blanca, akıcı konuşmasından nehrin onu sakinleştirdiğini anlıyor. Portulinus uykuya dalıyor ve gözleri yarı açık gülümseyerek, Ren, diyor. Ren değil hayatım, Dulce Nehri, diyerek düzeltiyor, Kadın bırak, hayallerim uçsun, kime ne zararı olabilir ki, Ren Nehri, Recknitz Nehri,

Regen, Rhein, her bir hecenin çıkardığı sesin tadını çıkartarak yavaş yavaş telaffuz ediyor. Ve ne Putumayo ne Amazonlar ne de Apaporis diyor, onlar da bol sesli ama gerçekler ve bu yarımküreye aitler ama Tuna, Donau ve Eder çok uzaktalar ve başka yakadalar, böylece Blanca eve gitme vaktinin geldiğini anlıyor. Ayaklarını eteğiyle kuruluyor, yanmamaları için ayaklarındaki yaraları tükürüğüyle siliyor, çoraplarını giydirip botlarını ayağına geçiriyor ve yürürken basıp düşmemesi için bağcıklarını sıkıca bağlıyor, elinden tutup onu uzaklaştırıyor. Çünkü biliyor ki su sesi eşliğinde gördüğü rüyalara engel olmalı. Günlüğünün sayfalarında birinde Blanca nine şöyle yazıyor: "Nicolas, aşırı çalışmaktan yorgun ve sinirli dolaştığı için suyun akışını seyrettiğinde sakinliyor ama fazla bakınca da olayı abartıyor ve hemen oradan uzaklaşmamız gerekiyor." Ninenin günlüğünde es geçtiği şey aslında büyükbabanın anavatanının nehir isimlerini, hem de titizlikle alfabetik sırayla saymaya başlaması: Aisch, Aller, Altmuh, Warnow, Warta, Weser. Delilik alametleri. Ona mezara götürecek cinnetler. Maniyerizm ya da tekrarlar onu gerçeklerden uzaklaştırmaya yardımcı oluyorlar. Dua okur gibi Saale, Sree, Sude ve Tauber isimlerini tekrar ediyor, kendi içinden bir ses ise onu başka diyarlara taşıyor. Aynı gün, Blanca için adı Dulce olan Portulinus'a göre ise Alman nehirleri listesinde bulunan nehirden dönüşte, sessiz, güzel, soluk benizli, bir çiçeğin gonca halinde bulunan küçük kızları Eugenia, onların yokluğunda Anapoima'dan yürüyerek gelen bir çocuğun piyano dersleri almak için babasını sorduğunu haber verdi. Ne çocuğu? sorusu hüzünlü, arka plandan kalan Eugenia'ya fazla ilgi göstermeden sorulmuş bir soruydu. Çünkü duyduğu açlıktan dolayı fırından gelen pişmiş et kokusu onu daha çok ilgilendiriyordu. Daha önce edindiği tecrübelerden sorusuna ne cevap alacağını da biliyordu çünkü kızı ne söylerse söylesin beyhudeydi. Blanca'ya gelince mutfakta pişen butla ilgilendiği için günlüğünden bu diyaloğu sonradan öğrendiği anlaşılıyor. Beklenenin tam tersine Eugenia hiç de

alışkın olmadıkları bir çeviklikle babasına şöyle cevap verdi: Sırtında bir torba taşıyan, sarışın ve güzel bir çocuktu. Garip olmadığı zamanlarda her zaman misafirperver ve canayakın olan Portulinus –üstelik Anapoima'dan yürüyerek yorgun argın gelmiş güzel ve sarışın bir çocuğa nasıl kibar davranılmasın?– kızına misafiri içeri davet edip en azından bir limonata ikram edip etmediğini sordu ama hayır çocuk hiçbir şey kabul etmemiş, sadece piyano öğretmenini sormuş, olmadığını öğrenince ertesi gün tekrar geleceğini söylemişti. Konuşacak başka bir konu olmadığından hep beraber masaya oturuldu, kronik grip kâhya Nicasio ve karısı ve Sasaima'lı birkaç tüccar da onlara eşlik ediyordu, yemekte fırında domuz budu, patates ve buharda pişmiş sebze vardı. Portulinus her bir misafirin titizlikle sağlığını sormasından hem rahatsız oluyor hem de mutlu bir şekilde cevap veriyordu, bir yandan da büyük masada sürahiler, tepsiler bir uçtan öbür uca gidip geliyordu. Eugenia sarışın çocuğun onları beklerken torbasından kurşun askerler çıkarttığını ve ona oynaması için izin verdiğini söyledi ama kimse onu dinlemiyordu. Koridorda askerleri üç sıra halinde dizdik ve çocuk ıslıkla askeri marşlar çaldı ve bu getirdiklerinin onun en sevdiği askerler olduğunu, evde, Anapoima'da bunlardan daha bir sürü bulunduğunu anlattı.

Anne dışarıdaki kim? diye soruyor Agustina, Aminta dışarıda kim var? İlk evlerinden bahsediyor, ailenin kuzeye taşınmadan oturdukları, Teusaquillo Mahallesi'nde bulunan Caracas Bulvarı'ndaki yeşil beyaz ev. Dışarıda birisi var, kim olduğunu söylemek istemiyorlar. Okul servisi sabah erkenden beni almaya geldiğinde korna sesi duyuluyor ve Sofi teyze gülüyor, bu zavallı minibüs hasta bir inek gibi mölüyor, diyor. Aminta defterlerim nerede? Aminta kalemlerim nerede? Ama çıkmama izin vermiyorlar, göz deliğinden bakıp sokak kapısını açmak istemiyorlar. Bay cüzamlı, çocuğun geçmesi için biraz kenara çekilin! diye, bağırıyor Sofi teyze. Henüz bizimle birlikte ya-

şamıyor ama sorunlara çözüm getiren yegâne kişi o. Kenara lütfen, cüzamlı bey. Bırak beni Sofi teyze, okula gideyim. Ama kolumdan tutuyor, kafamı sahte inci düğmeleri olan beyaz orlon kazağıyla kapatıyor. O halde, ben görmeyeyim diye hızlıca sokağa çıkıyoruz. Neyi görmeyeyim diye? Kimi görmeyeyim diye? Ama Sofi teyze burada olmadığı için cevap veremiyor. Cüzamlıyı görmeyesin diye, diyor Aminta. O da kim? Zavallı bir hasta. Peki, o zaman neden görmemem gerekiyor? Annen görmemen gerektiğini söylüyor çünkü çok etkileyici. Çok korkutucu zavallıcık, ölü gibi bembeyaz, cildi çürümüş ve ağzından mezar kokusu gibi kötü bir koku geliyor. Başım, Sofi teyzenin kazağının içinden kurtulmayı başarıyor ve gözlerim onu görüyor, birazcık ya da geceleri rüyamda onu görüyorum, gördüğüm elinde karton parçasından bir tabela taşıyan kirli bir çuvaldı. Kargacık burgacık bir yazıyla yazılmıştı, sanki okuma yazmayı yeni öğrenen bir çocuğun yazısıydı. Annem fakirler okuma yazmayı bilmezler, der hep. Bu kirli kızım. Kirli ne demek? Cevabı biliyorum, sokaktan gelen her şey kirlidir. Ama ben görmek istiyorum, görmem lazım, cüzamlı benim okumam için bir şeyler yazmış. Orada ne diyor Aminta? Ne diyor, anne? Pis kartonunda ne yazdığını biri bana söyleyebilir mi? Agua de Dios'tan geliyormuş, ona sadaka verilmesini istiyor; bana böyle cevap verdiler ama inanmadım. Agua de Dios da nedir? Acele et Agustina otobüs seni bırakıp gidecek. Bıraksın, ben Agua de Dios'un ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Şimdi servise bin, ben sana sonra açıklarım, hemen şimdi açıkla. Agua de Dios, cüzamlı hastaları şehre gelip diğerlerine bulaştırmamaları için tuttukları bir cüzam hastanesi. O zaman o niye burada, neden benim evimin kapısında durmak için gelmiş, neden bir önceki evimizin önünde değil de burada? Agua de Dios'tan beni bulmak için mi kaçmış? Şimdi babamın neden her gece evin tüm kapılarını kalaslarla, asma kilitlerle kapadığını anlıyorum, Agua de Dios'tan gelenlerin tiksindirici parça parça dökülen beyaz etleriyle hastalıklarını bize bulaştırmaması için.

Söyle Aminta, nasıl, ne kokuyorlar, ölümün yüzlerinde yazılı olduğunu kim söylüyor? Boş göz çukurları neler görüyor bilmek istiyorum. Gözleri mumdan tekrar yapılmaz mı, ya erirlerse? Sus, deli kız, öyle şeyler söyleme, sana bulaşır. Aminta duydun mu, eğer alavere dalavere yaparak çocukları korkutmaya devam edersen annem seni işten atacakmış. Benim kimseye sormama gerek yok zaten biliyorum, Güce ve Bilgiye sahibim sadece kelimelere dökemiyorum. Anlamadığımı sanıyorlar ama aslında anlıyorum, karanlıkta bekleyen korkunç yüzünü tanıyorum, onu kapattıkları yerden kaçmış, yağmurun altında sakince bekliyor ve içi boşalmış gözleriyle ışıklarla aydınlanmış evimizi gözetliyor. Işıkları kapat, Aminta! İki kardeşimin ve benim doğduğum, Karakas Bulvarı'nda bulunan, bundan önceki yeşil beyaz boyalı evimiz. Babam tüm kapıları kapattıktan sonra açık kalan tüm delikleri kapamamı söylüyordu çünkü aile için olan her şeyin özel olduğunu düşünüyordu. Kimsenin ailevi meselelere burnunu sokmaması gerektiğini, tüm kirli çamaşırların evde yıkanması gerektiğini dile getiriyordu. Cüzamlının karşısında güçlerim çok küçük kalıyor ve tıpkı küçücük bir alev gibi hiçbir şeyi aydınlatmıyor. Yoksa sonunda zaferle çıkacağını biliyor mu? Yoksa babamın bir gün evi terk edeceğini ve artık kapıları anahtarla kilitlemeyeceğini biliyor muydu? Cüzamlının saati bizim terk edilme saatimiz. Ay babacığım, bana elini ver ve gel kapıları kapatalım, eğer Agua de Dios'tan kaçtıysa biliyordur. Cüzamlı bey kenara çekiliverin lütfen, çocuk geçsin. Aminta'nın ve Sofi teyzenin bu kelimeyi böyle üstüne basa basa telaffuz etmesi hoşuma gitmiyor, eğer adımı öğrenirse hastalığı bana da bulaşır, adımın sahibi olur ve hastalığı içime kaçar, kafama kadar girer ve orada kendine bir oyuk yapar ve sonsuza dek yaşamak için kalır. Kafamın içinde bir panik yaşıyor, ismi Cüzam, Lazareto, Agua de Dios ve adını değiştirme kabiliyetine sahip. Bazen bildiğimiz lisanda konuştuğumda, paniğimin ismi Babamın Eli oluyor ama büyüdükçe bizleri rahatsız eden başka şeyler de olduğunu fark

ettim. Evimizin kapısında bulunan küçük delikler yuvarlak ve kenarları kıymık kıymık, tahtanın üstündeki yeşil bir suratın gözlerinin kirpikleri gibi. Bu delikler nedir anne? Bu delikler nedir baba? Bana her zaman, hiçbir şey değil, bir şey değil, diye cevap veriyorlar. Yani kapının delikleri var ve nokta. Sanki insanın gözleri olduğu gibi kapının da delikleri olması normalmiş gibi. Bir gece kapıları kilitleme saatinde babam, delikleri 9 Nisan keskin nişancılarının yaptığını itiraf etti. Ben onun dediklerini anladım, 9 Nisan keskin nişancıları evimizin kapısındaki delikleri açmışlar. Neyle açtılar baba? Silahlarıyla, bize ateş mi ettiler? İnsanlara değil, dedi ama bir kelime daha etmedi. Hangi insanlara baba? İnsanlar, insanlar, olaylar hiç de göründüğü gibi değildir ve onlar hakkında konuşmaya da gerek yoktur. Peki, korkmuş muyduk? O zaman daha doğmamış olduğumu söyledi. Kendimizi korumamız gereken zararlı varlıklar çoğalıyorlar, Agua de Dios'un cüzamlıları, 9 Nisan'ın keskin nişancıları, kafaları kırılmış kanlar içinde gezen öğrenciler, Sasaima'yı ele geçiren ayaktakımı. Anne, büyükbaba Portulinus u ne öldürdü? Onu o ayaktakımı mı öldürdü? Hayır, büyükbaba Portulinus, Blanca nineyi terk etti ve Almanya'ya geri döndü. Korkumun tanık olduğu başka tehditler de vardı çünkü benim korkularım sakin durmayı bilmiyor, beslenmesi gereken ve her şeyi yalayıp yutan bir hayvan gibi. Ben Hur'un kız kardeşi ve annesinden başlıyor. Cüzam olup utançlarından, rüzgârın yaprakları bir kenara süpürdüğü, gözlerden uzak bir bahçede saklanıyorlar. Ve Ben Hur'un düşmanı Mesala'nın üstünden de atlılar dörtnala geçip insanın hayal edebileceğinden de beter bir halde bırakıyorlar. Kanlar içinde hırpani, hastalıklı bir insana dönüşüyor. Sinema salonu matine boyunca neredeyse boştu ve ben koltuğumda hareket etmeye bile cesarer edemiyordum. Annem hasta olduğu için o akşamüstü bana Aminta eşlik etmişti. Anneni rahat bırak biraz canı sıkkın, demişti Sofi teyze henüz bizimle beraber yaşamıyordu ve ben Mesala'nın hırpani birine dönüşmesini izliyordum ve o iki ka-

dını bembeyaz tenleri, çıbanla dolu tenlerini mantolarla kapatmaya çalışmalarını seyrediyordum. Aminta, korkma, korkma kızım, bunlar İncil'den alınma şeyler, dedi. Ama ben zaten İncil'den korkuyorum, bana dehşet verici bir kitap gibi geliyor, annem çok dindar olduğu için her odaya bir İncil koymuş ama ben geceleri benimkini alıp garaja kilitliyorum çünkü sayfaları hep cüzamlılarla dolu. Bu iki kadın ne kadar örtünürlerse örtünsünler yaralarının pis kokusu onları ifşa ediyor, bu yüzden daha önce lüks bir ev olan evlerinin bahçesinde yaşıyorlar. Bugün artık kimsenin yaşamadığı Teusaquillo'daki eski evimizin de bahçesi vardı, babama o evimizin bahçesindeki yaprakların da bir köşeye toplanıp toplanmadığını soruyorum. Annem yeni evimize kadar güneyden gelen başkaldırmış ayaktakımının ulaşamayacağını söylüyor ama ben biliyorum, gelebilirler ben onları rüyamda, hatıralarımda getiriyorum. Bir gün Sofi teyze okula gelip din dersini protesto etti, bu cahilce şeyleri okutmayın zaten kafası yeterince bulanık bir de siz bulandırmayın, diyerek. Okulda ruhun terbiyesi için din dersinin zorunlu olduğunu söylediler. Sen hiç merak etme anne, bizim evimize giremeyeceklerini biliyorum, babamın idolleştirdiğim eli bana her gece bu mesajı veriyor. Peki, babam ya giderse? Giderse işte büyük panik başlar. Sabahleyin Aminta'nın kahvaltımı yatağıma getirmesi için bağırıyorum. Annemin ona öğrettiği gibi gümüş tepsi içinde. Portakal suyu, Milolu sıcak süt, Yucas ekmeği, ılık yumurta, Aminta bana her zaman güzel şeyler getirir. Ve tabii havadis de. Şu adam bütün gece evin karşısında bekledi durdu. Bana yalan söyleme Aminta, ağzı yerine açılmış o korkunç deliği gördün mü? Canlı ete dönmüş kollarını gördün mü? Aminta, söyle bana, elindeki kartonda ne yazıyor, ne yazdığını bilmezsem kendimi nasıl savunurum. Bir gece rüyamda çürümüş sesiyle odama geldiğini gördüm, ben kötü yürekli Lazaro'nun hastasıyım, diyordu. Lazaro kimdi anne? Leonorita Zafrane, okul servisinde koridoru kontrol eden öğretmen de evimin önünde bekleyen cüzamlıyı gördüğüne ye-

min etti. Elindeki kartonda ne yazdığını ona da sordum o da bilmediğini söyledi ve beni utandırdı. Annene ve Ben Hur'un kız kardeşine haksızlık ediyorsun çünkü sonunda İsa onları iyileştirerek bir mucize yaratıyor. O zaman geceleri evlerinin bahçesinde yapraklar sürünmüyor. Hayır. Benim, Teusaquillo'daki eski evimin bahçesinde de mi? Hayır, bunları sen icat ettin, pek çok şey icat ediyorsun. Teşekkür ederim Leonorita Zafrane, beni bu saçmalıklardan kurtardığın için. O akşamüstü annem, Bichi ve ben sarı renkli üstü açılabilir, Oldsmobil marka arabamızla gezintiye çıktık, annem direksiyonda, biz ikimiz arkada. Oldsmobil'e binmeyi seviyoruz çünkü pencereleri bir düğmeyle otomatik olarak açılabiliyor ve yeni kokuyor. Yeni alındı, son model. Yolda çok trafik var, sıkışıklıktan araba ilerleyemiyor, böyle olduğunda annem garipleşip hiç durmadan konuşuyor. Anne çok sıcak, bırak da camı açayım biraz. Ama izin vermiyor. Kapkaççılar yüzünden mi? Evet, kapkaççılar yüzünden. Geçen gün, kapkaççının biri Sofi teyzenin boynundaki altın zinciri kopardı ve boynunu yaraladı. Zincir olsa yine iyi, dedi olayı öğrenen babam, onun yerine yenisi alınır ama zincirde annemin yadigârı Kutsal Melek takılıydı, diye protesto etti Sofi teyze. O zaman sana aynısından alıp hediye ederiz, dedi babam. Rüyanda bile göremezsin, dedi annem, o madalyon nadide bir antikaydı, aynısını nereden bulacağız. Önemli değil, dedi babam, şu anda önemli olan acilen bir doktora görünmesi çünkü boynundaki yara kötü görünüyor, mikrop kapabilir. Sofi teyzenin boynunda kapkaççının iki tırnağının izi duruyor, babam onlara Drakula'nın ısırık izleri diyor. Sofi teyzenin artık ne Santo Angel madalyonu ne de zinciri var boynunda ve bugün Oldsmobil'de bizimle gelmiyor. Ama her halükârda sıcağa rağmen camları sıkı sıkı kapalı tutuyoruz, neme lazım. Anne içeri temiz hava girmezse, midem bulanıyor. Miden de bulansa camı açma. Oldsmobil bir araba yumağının içinde sıkıştı kaldı ne geri ne ileri gidebiliyor. Annem birkaç defa yapmış olmasına rağmen, arabanın kapı kilidinin

kapalı olup olmadığını tekrar kontrol ediyor. Anne kızgın mısın? Çünkü Bichi ile ben gürültü yaptığımızda irrite oluyor ama, hayır, diyor, ön koltuğa onun yanına geçmemizi söylüyor. Gözlerinizi kapatın çocuklar, ellerinizle gözlerinizi iyi kapatın ve ne olursa olsun, bakmayacağınıza söz verin. Sözünü dinledik. Sağ koluyla bizi sıkı sıkıya tutarken, sol eliyle de direksiyonu kavrıyor, başımızı kaldırmamıza engel oluyor ve biz dışarıda olup biteni göremiyoruz. Ama sokakta olan biteni anlayabiliyoruz. Dışarıdan çığlık sesleri geliyor, gittikçe yaklaşıyorlar, görmesek de arabanın etrafını çevirdiklerini anlayabiliyoruz. Anne, neler oluyor? Bir şey yok, yok bir şey, ama sesinin tonu tam tersini söylüyor. Şimdi de iyice aşağıya arabanın zeminine, ayak konulan yere çömelip oturmamızı söylüyor. Buradan sadece annemin İskoç eteğinin kareleri, pedallar, gri renkli yer döşemesi, yere düşmüş bozuk para, birkaç çöp, Bichi'nin küçücük yuvarlak kırmızı ayakkabıları görünüyor. Annem yüksek topuklu ayakkabısıyla bir pedala basıyor sonra ötekine, bir gaz veriyor bir fren yapıyor, kalbinin atışını duyabiliyorum ve kendi korkumun tik tak kalp atışlarını ve Bichi'nin söylediği sözcükleri, koltuğun altında bulduğu parayla oynamaktan memnun. Ona sıkıca sarılıyorum, oynamaya devam et Bichi Bichito, sana hiçbir şey olmayacak, ilahi güçlerim senin güvende olduğunu söylüyorlar, dikkati dağılsın diye onu parayla oynatıyorum ama bir şeyler olduğunu biliyorum. Neler oluyor anne? Bir şey olmuyor. O zaman yukarı çıkıp koltuğa oturabilir miyiz? Hayır, orada aşağıda kalın. Annem, bizi korumak istiyor, bir şeyden, birinden, fark ediyorum, etrafımızda onun görüp benim göremediğim bir şeyler oluyor. Cüzamlılar değil mi anne? Agua de Dios'tan kaçmışlar ve şimdi buradalar. Annem, aptal aptal konuşmamamı emrediyor çünkü kardeşimi korkutuyorum. Ama işte korktu bile ve ağlıyor. Onların cüzamlılar olduğunu biliyorum, her ne kadar daha sonra babam bana onların eylem yapmak için sokağa dökülmüş öğrenciler olduğunu söylese de inanmıyorum. Geçen gün gazeteler öğ-

renci ayaklanmasının haberini basmışlar, babam da bana resimlerini gösteriyor, olsun onlara da inanmıyorum. Babam, annemin bizim etkilenmemizi istemediği için arabanın aşağısına indirdiğini söylüyor. Çünkü arabanın etrafında kafası yarılmış kanlar içinde öğrenciler koşturuyormuş. Ama ben öyle olmadığını biliyorum. Sonunda cüzamlılar geldiler. Binlerce cüzamlı Agua de Dios'u terk ettiler ve Bogota'yı işgal ettiler. Yüce Lordun kutsal eli beni bu işgalden koru. Bu kutsal ele o kadar güvenmemem gerektiğini biliyorum.

Aguilar, yağmurdan kaçarken birden kamyonetinin önüne çıkan dilenciye çarpmamak için ucu ucuna fren yapıyor; ama bu deli intihar komandosu da ne bokluk yapıyor böyle, neredeyse öldürüyordum, kalbim yerimden fırlayacak ama görünüşe göre hiç umru değil ve yaptığı işin bir parçası olarak görüyor besbelli, saatin kaç olduğunu bilmiyorum, dilenen elini kamyonetimin camından uzatmış bile. Bari bir kahve parası veriver kardeş, diyor sanki biraz önce aracımla ona çarpmak üzere olan ben değilmişim gibi, önceden tasarlanmış, akıllı hareketiyle beni durdurmuş olmaktan gayet memnun, hatta gururlu İşte tekrar buradasın, yaşlı tilki, bukalemunvari metotlarını tanıyorum, normallikten besleniyorsun ve kendi amaçların için kullanıyorsun. Oğlum Tono, baba insanın kendi içinde deli olması doğru mudur? diye sorduğunda yedi yaşındaydı. Şimdi tanıdığım günün bir detayını hatırlıyorum. Daha doğrusu şahsen tanıdığım günün detayını çünkü zaten onu bütün ülke tanıyordu. Günler önce Alaska'da yürüyüş yaparken kaybolan trekkingci bir genci telepati yöntemiyle bulmasıyla tanınmıştı. Genç o zamanki Maden Bakanı'nın oğlu olunca her gün basının ilgisini daha çok çekmişti. Kurtarılma operasyonunu iki grup yürütüyordu, biri deniz piyadelerinin sonsuz buzların içinde debelenen askerler grubu, diğeri ise Santa Fe de Bogoto'da Maden Bakanı'nın makamında Agustina Londoño tarafından yönetilen artık bölgelerin haritasının üstüne aldığı

parapsikolojik sinyallere göre iğneler batıran grup. Eriyip gitmiş delikanlıyı sonunda buldular, tüm ülke, bakanlar kurulundan başlayarak, yurtseverlik ateşiyle yanıp tutuştular, sanki Amerika Kupası finallerine kalmıştık ve basın bu başarının tamamını Agustina'nın öngörü gücüne atfetmekten hiç çekinmedi. Hem Tanrı nın tasarılarını hem de deniz piyadelerinin gayretlerini en aza indiren bir yorum oldu bu. Ve tabii kuzeyin hangi iglusu, çığı, buzulu ve zorluğundan kurtardıklarını göz ardı ederek. Bu olayın çözümlenmesinden birkaç gün sonra –ki bu çözüm Agustina için kehanet işlerinde yüz üstünden yüzle mezun olmak gibi bir şeydi– sinema kulübü çıkışında beni onunla tanıştırdılar. Bana sadece, bu Agustina, dediler ve ben şu Alaska hikâyesiyle onun bağlantısını kuramadım, karşımda sadece herhangi bir Agustina vardı ama evet çok güzeldi. Bana göre berbat olan filmi o kadar beğenmişti ki konuşurken elleri, kolları dirseklerine kadar oynuyordu. İlk başta bana hangi Agustina olduğunu söylemelerinden önce onun çok güzel ama bir o kadar da deli olduğunu düşündüm. Ve hiç şüphesiz o zamanlar deli kelimesinin benim için negatif bir anlamı yoktu. Izleyen günler Agustina'nın çok tatlı ve eğlenceli biri olduğunu keşfettim ve oğlum Tono'nun patolojik tespitine göre içinden deliydi. Agustina baştan aşağı siyahlar giyiyordu: yarı güzel yarı cadı gibi dantel şallar, aşırı kısa mini etekler ve gotik beyazlığında upuzun parmaklarını açığa çıkaran kesik eldivenler. Agustina hayatını, tarot ve benzeri fallar bakarak, piyango ve şans oyunları oynayarak kazanıyordu. Bana böyle söylüyordu ama aslında ailesinin ona verdiği aylık parayla geçiniyordu. Saçı çok uzundu, yarı hippy yarı serbest bir kızdı, marihuana içiyor ve her bahar ailesiyle birlikte Paris'e gidiyordu, politikadan nefret ediyor ve ona hayran herkesi Opium isimli korkunç parfümü kullanarak şaşkına çeviriyordu. Agustina yalnız yaşıyor ve evinde sokak kedileri besliyordu. Evinde hiç mobilya yoktu, sadece mumlar, yastıklar ve yerlere çizilmiş mandalalar göze çarpıyordu. Terk edilmiş yetim bir kızla, babasının kızı-

nın huzursuz bir karışımıydı. İyi aile kızıyla Woodstock torunu birleşimi. Bense orta sınıf bir profesör, ondan onaltı yaş büyük, eski kayıtlara göre Marksist ve her türlü çılgınlığı özleyen. Ay ne delilik! Deli olmayalım ya da en çılgın şeyi yapalım, büyülü gerçeklik dedikleri tanımdan rahatsız oluyordum çünkü kendimi kandırmacanın ve aklın mucizesinin tam kenarında hissediyordum ve tüm bunların ortasında Agustina bir lüks obje gibi parıldıyordu. Ama hiç şüphesiz, el falımı okumak için ellerimi ellerinin arasına alması ve bu kadar hoş ve eğlenceli biri olduğum halde kendime neden bu kadar haksızlık ettiğimi sorması yetiyordu. Pielrrojas sigarası içtiğim, alyans taktığım, sınıfların mücadelesinden bahsettiğim için bana ihtiyar demesi yetiyordu, *proleto** –kullandığı kelime buydu– diye bir şey yoktur diyerek beni yaralaması yetiyordu; kıl yerine tüy, yüz yerine surat sözcüklerini kullanması ve üstümdeki sentetik kumaşlı, kahverengi pantolonlardan ve dağcı botlarından giymemesi yetiyordu. Aslında tam olarak kahverengi değillerdi ve dağcı botu hiç değillerdi ama dalga geçilecek bir boşluk bulduğunda sızmayı çok iyi biliyordu. Elimi bıraktığında tenime nüfuz etmiş bu kokuyu içime çekmek yetiyordu, uyuşturuculardan hiç anlamadığım için marihuana sanmış, bir gün sormuştum, benimle dalga geçmiş, marihuana olmadığını, Opium isimli parfümünün kokusu olduğunu söylemişti. Ona bir gün hediye olarak bir şişe Opium almaya gittiğimde maaşımın yarısı ettiğini öğrenmem de yetmişti. Birdenbire ismimi bir kalemde silip bana soyadımla hitap etmesi de yetmişti ve hepsinden de daha fazla güneşli bir gün Independencia Parkı'nda otururken eğilip bağı çözülmüş ayakkabımı bağlaması yetmişti. Bir bankta yan yana oturmuştuk, yine yeni başlayacağı bir projeden bahsediyor, ben de onu vazgeçirmeye çalışıyordum, tam bu sırada ayakkabımı gördü ve eğilip bağladı, bir Opium kızının sentetik kumaşlı pantolon giyen bir proleterin ayakkabısını bağlamaya nasıl tenezzül ettiğini sordum, bana, demagoji yapma, dedi. Ama ha-

* Proleterya. (ç.n)

yır demagoji değildi ve bu yüzden âşık oldum. Nezaketen ya da mecburiyetten de yapılmış bir hareket değildi. Hoş ve önceden tasarlanmamış bir refleksti sadece ve ayak kimin olursa olsun eğilip bağlardı. Bunu iki çocuğumun annesi, o zamanlar ayrı yaşadığım eski eşim Marta Elena'ya anlattığımda her şeye rağmen hâlâ Hıristiyansın diye cevapladı. Başkası olsa bana maço derdi ama Marta Elena beni çok iyi tanıyor ve konunun nereye gittiğini iyi biliyor. Yaşlıların ayakkalarını yıkayan keşişler, dilencilere paltolarını veren azizler, tüm zamanını hastalara ayıran rahibeler, biri ya da bir şey için hayatını adayan kimselerin beni nasıl derinden etkiler biliyor. Yani başdöndürücü güzelliğinin yanı sıra bu yaptığı ile ona deliler gibi âşık olmam kaçınılmazdı. Bugün de hâlâ âşığım ve o zaman değil de şimdiki deliliğinin ürkütücü ve panikletici olduğunun ve hiç de güzel bir şey olmadığının farkındayım

Sana anlatacağım gibi Agustina bebeğim, Midas açıklayabilmek için uygun kelimeleri arıyor ve ona hiç uymayan bir yüz ifadesi takınıyor. Sanki tüm hayalleri yıkılmış gibi umutsuz bir ifade. Agustina güzelim, şu gringoların uydurduğu *winner** gerçekten var mıdır? Evet var, işte o benim, doğuştan kazanan biriyim, kazanma konusunda doğal bir yeteneğim var ve bunun en yakın şahidi de sensin çünkü benim oynadığın tüm oyunlarda kaybeden sen oldun. Ama halime bak, yenilginin tozlarını yutuyorum. Bay Gizem'in ziyareti ağzımda kötü bir tat bıraktı, neden diye sorma, aslında bana yüzyılın işini önermeye gelmişti ve ben hiçbir zaman batıl inançlı olmamıştım çünkü bunun için güzel cadı sen vardın. Ama Midas McAlister kapıyı açıp karşısında ateşler içinde yanan ve havayı ağzındaki ceset kokusuyla kirleten o kötü haber kuşunu görünce, Kral Midas'ı, altın çocuğu, sabanın süper starını aşağıdan yukarıya bir huzursuzluk kapladı. Agustina güzelim sana bir şey daha anlatmam gerekiyor, o gece Örümcek başaramadı, başarısızlığı

* Ing. Kazanan. (ç.n)

önceden ilan edilmiş ilk denemesinde başarısız oldu, aslında ben bu oyunu bu boyutta bırakmak istiyordum, bahiste payıma düşeni ödeyip Örümcek'e, yumuşaktı ihtiyar Örümcek, bu saçmalıkla daha fazla sikilmeyelim, seni çoktan terk etmiş aşk meşk işleriyle para kazanmaya çalışma, demek istiyordum. O sıralarda Midas'ın morali yerlerde sürünüyordu ve ona korkunç bir iş teklif etmişlerdi ama tek hissettiği şey moral bozukluğu, bıkkınlık ve bir an önce yatağa gitme isteğiydi. Yalnız başıma yatağa girip sabah güneşine karşı iyice kapanmış panjurlu odamda derin ve sakin bir uykuya dalmak istiyordum. Ama iyi niyetli Örümcek benim moral bozukluğumun sebebini anlayamıyor, tüm suçun kendinde olduğunu mırıldanarak hiç durmadan özür diliyordu. Hiçbir şey kaybedilmiş değil, Midas oğlum, temelsiz ve patetik bir heyecanla beni rahatlatmaya çalışıyordu. Son anda başarısız oldum ama başarmama bir iki milimetre kalmıştı, diyerek ısrar ediyor ve depresyonumu daha da derinleştiriyordu, bulduğun şu iki yaratık biraz daha istekli ve daha az tembel olsalardı bahsi kazanmıştık, bir dahaki sefere bana ateşli, gerçek dişiler bul, bunlar gibi soğuk porselen bebekler getirme. Ama ihtiyar, iki dil bilen, iyi terbiye almış ve suşi ile beslenmiş bu kızları sen istedin O kadar da değil, Midas oğlum, sanırım seninle benim aramda nesil farkı ve bir iletişim eksikliği oldu, benim yaşımdaki adamların hoşuna dolgun ve ateşli kadınlar gider ama sen bana buzdolabının deep freezeinde sohbet edeceğim iki tane aneroksik bulup getirmişsin. Örümcek utancını gizlemek için türlü bahaneler buluyordu. Onlar çiftleşmek için değil evlat edinmek için uygundular Merak etme Örümcek iyi zamanlarımız olacak elbet. İşime geldiğinde ne kadar kıç yalayıcı bir orospu çocuğu olabileceğimi tahmin bile edemezdi. Büyük işimizi saklayacak kadar da sinsiyimdir. Daha gitme Örümcek, Joaco ve Ayerbe'yi evlerine bırakıncaya dek sen Silver ile beni iş yerimde on beş dakika bekle, sizi Escobar'dan bir haberim var. Büyük haberi Örümcek'e ve Silver'e verdiğimde –patron onlara Tullido ve

İhbarcı adını takmıştı– tabii kalleşçe detayları saklayarak, ikisi de derin bir sessizliğe gömüldüler, sandalyelerinde kıpırdamaz oldular, yani demek istediğim ilk başta işin büyüklüğü kafalarına dank etmedi ve içlerine şüphe düştü ve sorular sormaya başladılar. Pablo hep bizden çek alıyordu şimdi neden nakit istiyor, son görüşmeden beri çok kısa süre geçtiği halde neden bizle görüşmek istiyor, Agustina kızım, Escobar'ın seni araması için her zaman altı ay geçmesini beklerdin. Ama patron oydu ve faydalı elemanlarını nasıl rotasyon yapacağını da o bilirdi. Ben bunu ezbere bilirim ve nasıl unuttum bilmiyorum. Ama en kötüsü baştan beri bu işle ilgili burnuma kötü kokular geliyordu ama hazine sandığı o kadar yüklüydü ki alarmı kapatmayı seçtim. Örümcek ve Silver de ikna olmadılar, kafalarını kaşıdılar, her türlü bahaneyi öne sürdüler, geceden sabaha kadar o kadar parayı nereden bulacaklardı. Büyük ikramiye vurmuş ve bir sürü parayla ne yapacağını bilemeyenler gibi davranıyorlardı. Ama bir süre sonra her türlü önyargıyı unutup ceplerinden Mont Blanc ve Hermes kutularını çıkartıp hesap yapmaya başladılar. Sonuçta her gün sekiz yüz milyon kazanılmıyordu Ama unutmayın, aşklarım, Pablo nun şartı paranın tam zamanında ve nakit olarak yerine ulaşması, yani benim elime yarın değil öbür gün geçmiş olması gerekiyor. Aerobic's'in karşı kaldırımında sabaha karşı ikide herkes gemisine binip açılıp vedalaşmadan önce uyardım. Okulun son günü ayrılan okullu çocuklar gibi birbirimize sarıldık. Ertesi gün Midas beklenildiği üzere hiç kalkmak istemeden uyandı, kötü bir rüya görmüştü. Rüyamda beni amansızca kovalıyorlardı, paranoyakça bir şeydi, kâbusumu sana tam anlamıyla anlatamam çünkü silindi gitti ama benim gayet uyuşuk kalkmama sebep oldu. Gözlerimi açmama uyanmak dersek uyandığımda güneş gökyüzünün tam ortasındaydı ve çarşaflar üstüme yapışmış beni bırakmıyorlardı. Asya gribi gibi bir şeye yakalanmışım hissine kapıldım, o kadar paranın üstüme yıkılacağı hissinin yarattığı sıkıntı mı yoksa sadece bu hikâyenin çok kötü sonuçlanacağı

hissi mi bilmiyorum, belki de bu üçünün karışımı bir şeydi hissettiğim ama kesin olan kış uykusuna yatma isteği duymamdı. Yani çişimi yapmaya bile mecalim yoktu çünkü yataktan kalktığımda kabuğu alınmış salyalı sümüklü zavallı bir salyangoza benzeyeceğime emindim. Bana bunlar olurken inanmayacaksın ama aklıma sen geldin, seni düşünüyor olmamı bir nevi aşk ilanı olarak da algılayabilirsin. Çünkü hiçbir zaman anılarını besleyen bir adam olmadım, geçmişte kalan, sabit diskimden hemen siliniyor. Şu anda olmayan, benim için unutulanlar toprağında kalan bir şey. Tabii normal zamanlarda domuz gibi davranıp sonra ilan-ı aşk etmemin ne işe yaradığını bana sorabilirsin. Doğru ama yatak odamda yani tapınağımda yalnız olduğum zamanlarda sadece seni düşünüyorum. Bazen bu ya da şu olmasaydı senin ve benim hayatım acaba nasıl olurdu diye düşünüyorum ve bu düşünce beni derin ve ağır bir uykuya itiyor ve uyuşukluğa düşüyorum. Ve tek hükümranlığım olan yatak odamın dışındaki dünya hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Burayı, rezalet çıkarttığın o gece ziyaret etmiştin ama tabii o kadar delirmiştin ki hatırlamazsın bile. Ama seni hiç suçlamıyorum, Agustina hayatım, ailen her zaman bir çeşit tımarhane olmuştu. Ama sende çok belliyken annen ve Joaco gayet başarılı şekilde gizleyebiliyorlar, hele Joaco, o deliliğin kendini yıkmasına izin vermiyor, tıpkı asil polo atlarından biri gibi. Ama sen, Agustina küçüğüm, Teksas'ta rodeo yapıyormuşsun gibi bir o yana bir bu yana savruluyorsun. Ama ben sana, benim yatak odamdan bahsediyordum çünkü dışarıdaki dünya bana çok büyük geliyor. Diğer yandan, dört duvar arasındaki beni görmelisin, ben bile sekiz köşe arasında yayılan irademin aksilikler ve düğümler olmadan yayılmasına ve ayaklarımın yere sağlam basmasına şaşırıyorum. Sanki zaman bile esniyor. Işıkları açıp kapatma stilimi sana gösterdim Agustina ama görmedin, tek bir düğme ile güzelim, uzaktan kumandamı kullanarak her şeyi açıp kapatabiliyorum, bir tane marihuana içiyorum ve uzaktan kumandayı baston gibi kullanarak yatak-

tan ortam sıcaklığını ayarlıyorum, Bose müzik sistemini çalıştırıyorum, perdeleri açıp kapıyorum, sihirbaz sanatı gibi kahve hazırlıyorum, şömineyi yakıyorum, hamamı ya da jakuziyi hazırlayıp su kabarcıkları içinde tozdan ve samandan arınıp temizleniyorum. Sonra yangın bile söndürecek güçte, özel olarak tasarlanmış duşakabininde kısa bir duş alıyorum. Ama o gece her ne kadar önce soğuk su, sonra da sıcak suyla seni rahatlatmaya çalıştımsa da gücü yetmedi, benim histerik güzel kızım. Odamda her şey tertemiz, Agustina bebeğim, paranın ne kadar çok temizlik alabileceğini bilemezsin. Ve hatta eğer annen bir azizeyse, tıpkı benimki ve tüm orta sınıf anneler gibi, deterjan reklam müziklerini ezbere biliyor, kirli giysilerini alıp ertesi gün tertemiz, ütülenmiş şekilde tekrar dolabına asıyordur. Evimin geri kalanı beni ilgilendirmiyor bu yüzden sana göstermeye bile çalışmadım, çok büyük ve sıkıcı. Dışarıda bulunan yıkıntılara dahil ettim. On iki kişilik yemek takımını henüz salona koymadım, bir kere bile oturup yemek yemedim çünkü yaparsam hüzünlenirim, kalan on bir kişiyi çağırmak da içimi daraltıyor ama bunların içinde en patetiği teras. Seksen metre karelik alanın ortasında kırmız beyaz çizgili bir şemsiye var. Şimdiye kadar kimseyi güneşten korumadı, etrafında saksılara dikilmiş sekiz tane cüce palmiye bulunuyor ve benim için gökyüzüne kadar büyümeleri ya da cüce kalmaları hiç fark etmiyor. Sanırım bu asfalt manzaralı plaj görünümündeki terasa bir kere bile ayağımı basmadım, belki de bastım, evet bir kere, evi almaya geldiğimde gezerken. Salon, çalışma odası, büyük ve küçük yemek odası, teras, mutfak, bunların hepsi benim sınırlarım dışında kalıyor, benim vatanım yatak odam ve anne karnının kopyası ise güzel dişilerle yattığım *king size* yatağım. Yattığım kadınların ismini bile sormuyorum. Bay Gizem'le karşılaşmamdan sonraki sabah tam da bu yatakta uyuyordum, sabah saat onda telefonum çaldığında beni bir anda yatağıma mıhladı, beni öğlen bire kadar çarşafların arasında tembellik yaparak uyuma kararı alan beni. Güya kalkıp koşacak, yarım

saat banyo yapacak, tahıllı gevrek ve havuç suyu ile kahvaltı edecek ve Pablo'nun parasını elde etmek için bir kaplan gibi dışarı çıkacaktım. Ama telefon çaldı ve telefondaki Örümcek'in sesiydi, bana hemen ofisime gel sana bir şey anlatmam gerekli diyordu. Örümcekcik, adamım, şu anda yataktan çıkacak ruh halinde değilim bana telefonda söyle işte; ama Örümcek en ciddi sesiyle bunun özel ve öncelikli bir konu olduğunu bildirince Midas joggingi, sonsuz banyoyu, tahıllı gevrekli kahvaltıyı elinin tersiyle iterek Pablo'nun parasının zora girdiğini düşünerek buluşmaya adeta uçarak gitti. Midas vardığında Örümcek ona viski ikram etti ve kimsenin olmadığı bir salona geçirdi, upuzun bir masanın bir ucuna o, diğer ucuna Midas oturdu. Sanki kulağına bir sır söyleyecekmiş gibi öne doğru eğildi. Midas, Örümcek'in parayı bulamadım diyeceğine inandı ve bu ihtimal bile korkudan titremesine sebep oldu. Kazanmanın getireceği iştah çoktan göğsüne yuva yapmıştı, diğer yandan Pablo'nun hayırı kabul etmeyeceği ve alacağı öcü düşünmek bile istemiyordu. Ne zaman biliyor musun? diye sordu Örümcek, kulağına yoğun nefesini üfleyerek, Midas ise dalgın. Ne, ne zaman? diye cevap verdi. Başarmak üzere olduğum zaman. Neyi başardığın zaman. sevgili Örümcek, sadede gel artık. Ne olacak uykucu şaşkın, dün gece az daha ereksiyon oluyordum. Tıpın beni yataktan çıkartıp buraya kadar getirmesinin sebebinin bu aptal şey olduğuna gerçekten de inanamıyordum. Tabii ki biliyorum seni çürük ihtiyar, Escobar'dan para kazanacağını öğrendiğin zaman. Ben ciddiyim Midas oğlum, ne zaman biliyor musun? İçinden ona Kutsal Yumuşak gün, diye cevap vermek geldi ama sabır gösterip itiraf et sevgili ihtiyar, ne zaman, dedi. O gece kızlardan biri diğerine kötülük ederken ereksiyon belirtisi oldu. Birbirlerinin popolarına vururken filan mı? Evet, o işte, kırbaçla birbirlerine vururlarken, ne yazık ki şakacıktandı, bir dahaki Lazaro Operasyonu'nun bu kaba tarafında uzmanlaşmanı istiyorum. Ama bu sefer daha ciddi tiyatro, oyun moyun olmadan. Yani bundan şey mi anla-

mam gerekiyor, sana profesyonel mazoşist mi bulayım, şu siyah deri giyen zincirli tiplerden? Canın neyi isterse onu anla Midas oğlum, ben sana genel hatlarıyla anlatıyorum ama yapacağım tek açıklama dün geceden beri cidden acı çeken bir dişi görme isteğiyle yanıp tutuştuğum. Onu akıntıda takip etmek için peki, dedim ama içimden, Agustina çocuğum ama bu seansı Ayerbe'yi, Joaco'yu ve gringoyu şahit olarak çağırmadan tamamen gizli tutmaya karar verdim, yeni bir başarısızlıktan haberdar olmalarını istemiyordum. Çünkü o zaman ikinci kartuşu da yakmış olurdum, kısacası sondan bir önceki olurdu ve eğer Midas bu bahse zaten kaybedeceğini bilerek girdiyse ve amacı sırf diğerlerini eğlendirmek olsa bile bahsi kaybetmek zorunda olmak insanın canını sıkar çünkü Agustina, bebeğim, bahis bahistir ve ne kadar aptalca olursa olsun eninde sonunda kaybetmek istemezsin. Bana karşıdan kocaman kara gözlerinle bakıyorsun, Agustina güzelim ve Örümcek'in fikrinin peşinden gitme sebebimin bahsi kazanmak değil de nezaketimden olduğunu düşünüyorsun. Neden Örümcek'e gerçeğin şarkısını söylemedim? Niçin zavallı kuşunun çekiciyle bile kalkmayacağını ve üstelik bu oyunun artık kimsenin hoşuna gitmediğini söyleyemedim? Bir defa ve her zaman Örümcek'i dikkate almamın sebebinin her zamankinden dolayı olduğunu düşünüyorsun çünkü büyüyü bozmak istemiyorum ve tüm *old-money*'lerin* benim üstümde büyük bir etkisi var. Her ne kadar onlara olan hayranlığımı gizlemeye çalışsam da hayranlığım gururumdan üstün geliyor ve her şekilde kendimi onlara palyaçoluk ederken buluyorum. Eğer bana, benim en büyük günahımın aşırı nezaket olduğu sıkıcı vaazını verirsen tüm kalbimle kabul etmek zorunda kalırım çünkü kesinlikle doğru. Onların sahip olduğu şeye ise, ben basur çıkarana kadar ıkınsam yine de sahip olamam. O sahip oldukları şey, sende de var ve farkında değilsin, Prenses Agustina ya da farkındasın ama küçümseyecek kadar delisin. Miras olarak çiftlik bırakmış bir

* İng. Eski zenginler. (ç.n.)

dede, ilk tramvayları getirmiş bir büyük dede, annenin teyzesinden kalmış mücevherler, büyük büyük babadan kalma Fransızca bir kütüphane, ince pamuklu kumaşa işlenmiş, ipekler içinde bir bavulda saklanan, dört nesildir kullanılan ve giyme sırası sana geldiği için annenin çıkartıp Carmelita rahibelerine sandık lekelerini çıkartıp kolalamaları için verdiği vaftiz kıyafetlerin. Anlıyor musun Agustina? Böyle şeylere sahip olamayan benim gibilerin zaaflarını ve karın ağrılarını anlayabilirsin Carmelita rahibelerinin kolaladığı giysileri giyenler senin sahip olamadıklarını hiç unutmazlar. Bu sendroma dikkatini çekerim. Garcia Marquez gibi Nobel Ödülü sahibi de olsan, Pablo Escobar gibi gezegenin en zengini de olsan ya da Paris-Dakkar rallisinde birinci de gelsen, Milan operasında tenor da olsan eğer kolalı giysiler giymiyorsan bu ülkede hiç kimse değilsin. Ailenin, senin için her şeyi kariyerini bile bırakan, dalga geçilmeyi göze alan iyi kalpli Aguilar'a değer verdiklerini düşünüyor musun? Aguiları kayda bile geçirmiyorlar, Agustina kraliçem, annenin ondan nefret etmesi ona iyilik olur çünkü gerçek şu ki annen onu görmüyor bile Aslında sen bile onu görmüyorsun ama yapacak bir şey yok, böyle fedakârlık ediliyor ve senin için fedakârlık ediliyor, Aguilar her zaman görünmez olacak çünkü kıyafetleri eksik. Peki ya ben? Benim önümde diz çökerler hatta kıçımı yalarlar çünkü ben olmasaydım hiçbir şey üretmeyen çiftlikleri, hırsız korkusuyla kasadan çıkartamadıkları mücevherleri ve kâfur kokan şaşalı giysileriyle çoktan iflas etmişlerdi. Ama bu beni görecekleri anlamına gelmiyor. Kıçımı yalarlar ama beni görmezler. Midas, Agustina'ya bir sonraki Lazaro Operasyonu'nun detaylarını kısa tutacağını söylüyor çünkü saçma bir konu, bu ikinci denemede hiç gayret göstermedi ne hoşluk yaptı ne ince düşünceler içine girdi sadece gazeteden sadomazoşist bir çiftin numarasını buldu ve telefon etti, çok yaratıcı bir isim olan Dolores isimli bir şov güzeliyle konuştu ve onun pezevengi ile pazarlık etti, tarih belirledi ve anlaştı. Anlaştıkları gece Dolores celladı, alet ede-

vatları ve işkence araçlarıyla Aerobic's Center'a geldi ama görüntüleri içler acısıydı. İnsana hiç ilham vermeyen, işleri rutine bağlamış bir kadın ve saçı jöleli, şarap rengi assolist takım elbiseli cambaz gibi bir adam. Sana yemin ediyorum prensesim, onları gördüğümde tek hissettiğim hayal kırıklığı oldu. Midas tüm ışıkları kapattı ve aşağıda Örümcek ve onu gölge gibi takip eden iki koruması, Kötü Paco ve Chupo karşısında işlerini yapmaları için yalnız bıraktı. Ofisine çıktı, eline hesap makinesini aldı ve hesap yapmaya başladı. Birkaç gün önce Bay Gizem vasıtasıyla Pablo Escobar'a tüm parayı göndermiş ve balıklar ve ekmekler mucizesinin gerçekleşmesini bekliyorlardı. S&M şovunda çalışan Dolores isimli kadının ismini unutma, Agustina güzelim çünkü Dolores denilen o kötü yıldız, kara ışığıyla bizi sikiyor.

Agustina'nın hamileliğinin altıncı ayında oldu, diye anlatıyor Aguilar, onunla olan tek hamileliğini kastederek çünkü daha önce hamile kalmış ama o ilk hamileliğini kendi isteğiyle sonlandırmış. Bunu kendi anlattı ve yatak arkadaşının isminin Midas McAlister olduğunu söyledi. Aguilar bu ismi hafızasına kazıdı çünkü bu ismi ilk defa duymuyordu. *El Tiempo*'nun magazin sayfalarında görmüşlüğü var hem de dedikodulardan para aklayan bir tip olduğunu duydu. Ama hikâyeyi baştan alayım, bebeği bekleyeli beş ay olmuştu ve doktorlar preeklamsi sonucu onu kaybedebileceğimizi söylediler. O andan itibaren Agustina kendini tamamen adama ruh haline büründü, onu tanıdığımda nasıl yapıyorsa öyle: bilgiyi tersine çevirerek, bana güvensizlik ve sıkıntı yaratarak, gerçeği tersyüz ederek, kesin ve aşikâr olan belirtilerce yönlendirilemeyerek. Hayatıyla ilgili kararları gizli kapaklı işaretlerin dediğine göre almaya başladı. Doktorlar bize, mutlak bir huzurun, hamileliğin olumlu sürmesine ve bebeğin kurtulmasına sebep olacağını söylediler. Bunu duyan Agustinam bebeğe tüm gücüyle sıkı sıkıya sarıldı, gece gündüz hiç hareket etmeden yatakta kalmayı seçti, nere-

deyse put gibi, en ufak bir sarsıntıyla onu kaybetmekten korkarak, işte o zaman çarşafların şekillerini okumaya başladı. Bekle Aguilar, kıpırdama, diye sabah uyanınca bana söylüyordu, bir dakika dur öyle, çarşafların şekline bakmak istiyorum. Başlarda Aguilar anlamadan ellerini kıvrımların arasında nasıl gezdirdiğine bakıyordu. Mesaj her şeyin iyi gideceğini ve çocuk doğduğunda ismini küçük kardeşimin anısına Carlos koyacağımı söylüyor, diye içi rahatlamış şekilde haber veriyordu. Bir çeşit atalete kapılmış kahvaltı için bile onu yataktan dışarı çıkartamıyordum, her gün kahvaltısını yatağına getiriyordum ve o da bana bu mesajları iletiyordu. Ne mesajı Agustina? Ne mesajından bahsediyorsun? Dün gece çarşaflara yazılmış olan mesaj. Tanrı aşkına çarşaflar ne bilebilir ki? Onlar bizim hakkımızda her şeyi biliyorlar Aguilar, tüm gece bütün rüyalarımızı, ruh halimizi emmiyorlar mı? Merak etme Aguilar, çarşaflar çocuğun şimdilik iyi olduğunu söylüyorlar. Ama çarşaflar bize her zaman iyi haberler getirmiyordu. Agustina yatağın üstüne çizilmiş var olmayan haritaya baktıkça daha sık olarak kötü mesajlar almaya ve teskin edilemez şekilde ağlamaya başladı. Bebek acı çekiyor, diyerek hıçkırıklar içinde ağlıyor ne laboratuar sonuçları ne olumlu doktor görüşleri ne de sağduyu onu sakinleştirmeye yetiyordu. Acımasız bir hâkimin verdiği karar gibi, yatak çarşaflarının kırışıklıkları bizim ve çocuğumuzun kaderine karar veriyorlardı ve tüm bunların saçmalığını ona açıklamaya hiç kimsenin gücü yetmiyordu. Ama ne doktorların çabaları ne de Agustina'nın kahramanca kendini vermesi bir işe yaradı. Bebeği kaybettik ve bu bize çarşafların öngörü güçleri olduğunu kanıtlamakla kalmadı, üstümüzde hükümdarlıklarını da ilan ettiler. Ama bu hemen olmadı. Tersine, bebeği kaybettiğimizden birkaç hafta sonra Agustina konuyu bir daha hiç gündeme getirmedi, vücudunu ve aklını dinlendiriyordu. Sonra yurtdışına batik tekniğiyle boyanmış kumaş satma işine girdi. Evimiz istim üstünde neşeli bir fabrikaya dönmüştü, ayağım kasalara, Bali'den gelmiş pamuk yığınlarına, içi bitkisel yağ

dolu su kovalarına takılıyordu. Mutfakta yemek pişiremiyorduk çünkü ocak mumu ısıtmak için ayrılmıştı, sandviç, salata yaparak ya da köşedeki Kokorico'dan piliç çevirme ismarlayarak idare ediyorduk. Yıkanmak için duştan metrelerce, indigo, koşnil ve daha bilmediğim organik boya akıtan kumaşı çıkartmamız gerekiyordu. Dehşetle hatırladığım Agustina'nın *kunyit* adını verdiği yapış yapış sarı bir kütle hatırlıyorum, meşhur *kunyit* her yere yapışıyordu, ayakkabıların altına, öğrencilerimin tezlerinin üstüne, parkeye, özellikle de parkeye, parkeye saldıran bir *kunyit* görünce anında öldürmek gerekiyordu. Batikli günler hayatımızın en güzel dönemiydi. Çünkü adeta parlayarak geziyordun Agustina, yeni şekiller tasarlayıp renk karışımlarını gösteriyordun, alnının ortasına kırmızı bir nokta yapıp sarilere, saronglara, paşmina ve pareolara sarınıyordun. Bütün gün Garbarek, Soeur Marie Keyrouz ve Ravi Shankar dinliyorduk. Paksi'yi hatırlıyor musun Agustina? Meşhur Paksi yi, Java el sanatları satıcısını Boyacense'liye benziyordu ama Jakarta doğumlu olduğunu söylüyordu, bu işin tekniğini öğretmek istediğini söylemişti de sonra evden nasıl çıkartacağımızı bilememiştik. Ama yılın sonuna doğru batik işi su kaynatmaya başladı. Agustina tüm materyale bir servet yatırmıştı ama hiç ihracat yapamadı. Mutsuz olmaya ve hiçbir şey yapmadan oturmaya başladı, morali yerlerde sürünüyordu, evimizi işgal etmeye devam eden çöpe dönüşmüş ve onun başarısızlığının şahidi tüm bu alet edevattan kurtulmaya bile mecali yoktu. Merak etme Agustina, Endonezyalılarla batik konusunda rekabete girmek onların bizim ajiaco üretimimizi monopolleştirmelerine benzer, diyerek bozgunu hafifletmeye çalışıyordum. Ama yapacak bir şey yoktu, melankolisi sürüyor ve onu kafa üstü aşağı itiyordu O zaman Agustina bana çarşafların talimatlarından bahsetmeye başladı, bu seferde ikinci çocuk denemesinin zamanının geldiğini söylüyorlardı. Çileden çıkmış şekilde çarşafların ne dediğinin beni zerre kadar ilgilendirmediğini söyledim. Eğer sen istiyorsan, eğer tekrar aynı

riskleri göze alacaksan yeniden deneyelim ama seni uyarıyorum bu hikâyeden sıkıldım, benimle yatmak için çarşaflara, azizlere danışmanı da kabul etmiyorum. Tabii Agustina beni ciddiye bile almıyor, şikâyetlerimi duymuyordu. Nasıl davranması ve düşünmesini söylemeleri için işaretlerin gelmesini bekliyordu. Sanki kendi fikri olması kapasitesini yitirmişti ve kendi kararlarını almaya korkar olmuştu. Söylemeye cesaret ettiği şeyler ise: Doktor diyor ki..., çarşaflar gösteriyor ki..., bugünkü burcuma göre..., dün gece bana dedin ki..., senin de itiraz ettiğin gibi..., annemin fikrine göre..., bana mektup yazan kadına göre... Agustina adeta otomatiğe bağlamıştı, yabancıların fikirlerine yapışıyor ve huysuz kaprislerin verdiği işaretlerle bir kararsızlıklar bataklığına boynuna kadar batıyordu. Hiç şüphesiz bu henüz delirdiği anlamına gelmiyordu ama önceden haber verdiği kesindi.

Bazı şeyler vizyonumun kontrolünün dışında kalıyorlar, diyor Agustina çünkü gözlerimden daha güçlüler ve Sofi teyzenin gizli fotoğraflarının bile onları kontrol etmeye gücü yetmiyor, tüm bunların arasında beni en huzursuz eden kan. Onu aniden ele geçiren, olması gerektiği yerden kaçarak onu alt eden, yani insanın içinde varolan Şakır Şakır Akan Kanı kastediyor. Gizli dolaşımına uyduğunda kan beni endişelendirmiyor çünkü göze görünmüyor, kokusu duyulmuyor, beyaz ve kırmızı küreleriyle skandal yaratmıyor. Tanrı'nın onu sakin ve gizli yarattığı söylenebilir ama doğru değil; kan, kaynamış süt gibi her an taşmaya hazır bekler ve başladığında da durmak bilmez. Gel Bichi Bichito, küçük çocuk, gel de şu tırnaklarını keseyim, toprakla oynamaktan ellerin simsiyah olmuş. Bichi güvenle ablası Agustina'ya elini uzatıyor, küçük kardeşimin eli o kadar tatlı ki, kıvırcık siyah saçlarıyla o kadar güzel ve o kadar savunmasız ki benim çocuğum, ikimiz yatağa oturuyoruz, sol elimle sıkıca elini tutup sağ elimle de tırnak makasını kavrıyorum, serbest kalan eliyle yün battaniyede oluşmuş yumakla-

rı topluyor. Ben tırnaklarını keserken Bichi başka bir şey düşünüyor, belki de düşünmüyor, o kadar küçük ki düşünceleri henüz yün yumaklarıyla dolu olduğu için kendi elini bile unutuyor. Ondan büyük olan Agustina, serçeparmağının tırnağını kesiyor, tırnağın küçük bir parçası zıplayıp yere düşüyor. O kadar küçük ki bu gezegende varolan en küçük şey olabilir, diyor Agustina, sanırım o zamanlar kardeşim daha konuşmuyordu. Uslu dur bebecik, bu kadar çok hareket etme, bu parmağa yüzükparmağı deniyor çünkü yüzük o parmağa takılıyor, başka bir klik yapıyorum ve havaya hilal şeklinde bir tırnak zıplıyor. İki tırnak oldu bile, üç tırnak kaldı, hareket etmezsen hemen bitireceğiz, bu en büyük parmağa yürek parmağı deniyor ama neden öyle deniyor bilmiyorum, dur Bichi kesemiyorum, çıt çıt makasının klik sesi duyuluyor tekrar ve bu sefer bir tırnak parçası havada sıçramıyor tam tersine yumuşak yuvarlak bir şey eteğime düşüyor ve hemen değil ama uzun bir sessizlikten sonra Bichi anlayamadığım bir çığlık atıyor. Bu çığlık onun vücuduyla orantılı değil ve anlaşılmaz şekilde ellerimin arasında duran elini çekmiyor. Bichi'nin ağlaması bitmek bilmiyor ve ağıta dönüşüyor, işte o zaman Agustina'nın gözleri, doğduğundan beri ilk kez, ılık ve kırmızı, örtüyü lekeleyen sıvıyı görüyor. Bichi elini kurtarıp yüzüne sürüyor, bu sefer yüzü yapış yapış ve leke içinde kalıyor. Bırak bakayım, Bichi lütfen, parmağını elime alıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama kafam adeta bulutların içinde çünkü titriyorum, korku tüm gücümü benden alıyor ve bana saldıran bir sürü ses yüzünden hiçbir şey anlamıyorum. Seslerin içinde en güçlüsü Bichi'nin canını yaktığımı, ona zarar verdiğimi tekrarlayan ses. Babamınkiyle aynı ses olan. Affet beni Bichito, sana yalvarıyorum, o ise bana kandan kıpkırmızı olmuş parmağını ve yaşlarla dolu gözlerini gösteriyor. Sus aşkım, sus çocuğum, böyle bağırırsan hiçbir şey göremem. Yavaş yavaş çalışmaya başlayan aklıma şimdi küçük bir ses, kestiğimin tırnak değil parmağının bir parçası olduğunu söylüyor. Şimdi parmağından eksik olan parça.

Her şeyi halledeceğim Bichito ama sen böyle ağlarsan sana zarar verdiğim için beni cezalandıracaklar. Bichi ağlamamaya çalışıyor ama sessiz sessiz içini çekiyor. Kesilen parça parmağıyla nasıl da denk geliyor, bu kadar kan akmasa kolayca yapışırdı ama Kan bu, Bichi Bichito, buna Şakır Şakır Akan Kan deniyor. Kulaklarıma gelen Büyük Ses, kardeşin parmağının ucundan çıkan kandan dolayı ölecek, diye fısıldayınca Bichi'nin bağırması, beni cezalandırmaları, beni ilgilendirmiyor, odadan koşarak çıkıp anneme sesleniyorum çünkü her şeyden önce Bichi'nin ölmesini istemiyorum. Hatırladığım kadarıyla bütün gece ağladım ve ona verdiğim zarardan geriye kalan, yatak örtüsündeki kahverengi lekelerdi. Bichi ve ben biraz büyüdüğümüzde bile onun parmağı öyle eksikti. Çünkü kesilen et parçası yerine bir daha gelmedi. Yürek parmağının ucu hep eksikti, bunu her düşündüğümde ağlarım ve kendimi durduramam. Başkasından sana zarar gelebileceğini düşünürdün ama benden hiç ummazdın değil mi Bichito? La Cabrera modern bir mahalleydi. Özel caddeler ve bekçiler tarafından yirmi dört saat korunuyordu Her evin karşısında kurşun geçirmez camları olan kulübelerde herkesi gözlüyorlardı. Biz çocukları hiçbir zaman yalnız bırakmıyorlardı. Ya annem ya Aminta ya da ev işlerinden sorumlu kadınlardan biri hiçbiri olmasa artık yanımıza taşınmış olan Sofi teyze yanımızda oluyordu. Ama bir akşamüstü Aminta sevgilisiyle buluşmak için ortadan kayboldu ve Agustina diğer yetişkinlere ne olduğunu bilmiyor ama o ve iki erkek kardeşi evde yalnız kaldılar. Biri kapıyı çaldı, Agustina kapıyı açma, Bichito kapıyı açma. Kapıyı açmamız yasaktı. Pencereden sarktım ve komşunun bekçisini gördüm. Üstüne siyah keçi yününden *ruana*sını sarmış bekliyordu, bana bir bardak su istemeye gelmiş gibi göründü. Bak Joaco, bekçi gelmiş bir bardak su istiyor ve getirmek için mutfağa koştum. Sudan iki yudum aldı ve üçüncüsünü almak üzereyken bardak elinden yere düştü ve paramparça oldu, sonra bekçi duvara yaslandı ve yavaş yavaş aşağı doğru kaymaya baş-

ladı. Bir kelime etmeden, sıcak gelmiş olmalı ki üstünden *ruana*sını çıkarttı, şimdi ona sarılmış şekilde yerde oturuyordu. Bichi neler olup bittiğine bakmak için gelip yanımda durdu ve bekçi amca yerdeyken biraz daha su istedi ve şunlar oldu: Kan dışarıda kendine bir yol bularak, vücudundan yavaş yavaş çıkıyordu ve bir ses Agustina'ya, akan kanı sadece suyun durdurabileceğini söylüyordu. Bekçi ona su vermemi istiyordu ve ben söylediklerini anladım, eğer ona su verirsem ölmeyeceğini bana gösteriyordu böylece ona su getirmek için mutfağa koştum. Joaco ne yapıyorsun, diye bağırdı. Daha su getiriyorum, susamış. Ne susaması, baksana ölüyor, görmüyor musun yaralamışlar, ölüyor? Ama su istiyordu, kalkmaya çalıştı ve elini bana, bardağa uzattı. Parmakları benim parmaklarıma dokundu, o dokunuş hâlâ taze. Ama bardağı alamadı ve yine yan tarafa doğru düştü, yavaşça. Evimizin girişinde bulunan beyaz mermerin üstünde akan kanı küçük bir göl oluşturdu. Bichi'nin ayakkabılarının ucu gölün kenarına kadar geliyordu. Kolumla geriye doğru ittim. Kana dokunma sakın, dedim ama beni dinlemedi. Sonra çok uzun bir akşamüstü oldu, önce güneşli, sonra gökyüzü mor renge dönüşünceye dek her geçen dakika daha az güneşli. Her bir objenin sanki makasla kesilmiş gibi keskin gölgeleri vardı ve dağdan serinlik indi ama ben hissetmiyordum çünkü o adamın kanının kıyısında duruyordum. Gözlerimi ondan alamıyordum, sonuna kadar açık gözlerim ve her seferinde daha içe işleyen, sanki tuzdan bir heykel gibi çünkü tuz vizyonu güçlerimi etkisiz kılıyor ve beni ele geçiriyor Artık ne Bichi ne de Joaco benimle birlikte değil. Hatta bekçi bile gitmişe benziyordu, ondan geriye vücudu, siyah *ruana*sı ve kanı kaldı. Ve ben orada kalmaya devam ediyordum, hiç hareket etmeden ve olanlara şahittim ve olan bir adamın ölmesiydi. Hayatımda ilk defa birinin ölümüne şahit oluyordum. Ve bu upuzun akşamüstünün bir yerinde polis devriyesi geldi, ikisi gri sabahlık gibi bir şey giymiş, diğeri ise kauçuk eldivenler takmıştı, ölünün önünde eğildi, bu kadar saat bakmaktan adeta

benim olmuştu ya da ona eşlik etmekten o benim eşliğimi dikkate alıyor muydum bilmiyorum ama ben onun seyrek bıyığını, bakışını yitirmiş tek gözünü ve ayağından çıkmış ayakkabılarını ezbere biliyordum. Ayakkaları çoraplarının içinde kabuğunu kaybetmiş salyangozlara benziyordu. Daha sonra tüm ölülerin ayakkabılarını kaybedeceğini öğrenecektim. Agustina o ölünün kendine ait olduğunu düşünüyordu çünkü bir tek o ölümünde ona eşlik etmişti. Çünkü sadece o, onun beyaz noktalı kahverengi çoraplarına baktı. O anda erkeklerin siyah ya da gri ve beyaz puanlı kahverengi çorap giyen olarak ikiye ayrıldıklarını anladı. Kauçuk eldivenli adam ölüyü hareket ettirmeye çalıştı ama o izin vermedi, *ruana*sına sarılarak o rahatsız pozisyonda kalmayı tercih ediyordu. Sabahlıklı olan ceplerini aramaya başladı ve hâlâ çalan küçük bir pilli radyo buldu. Alçak sesli çalıyordu ama müzikler, propagandalar yayınlamaya devam ediyordu, sanki o da dinliyormuş gibi. Bu adamda canlı tek şey radyosuydu. Diğer cebinden dört tane bozuk para ve küçük bir tarak çıktı. Eldivenli olan hepsini bir torbaya koydu, radyoyu da kapattı. Sonra onunla birlikte olan diğer polis de eline eldiven taktı ve bekçinin parmaklarını incelemeye başladılar. Sağ elinin işaretparmağına, ortaparmağına sonra üç parmağını da birleştirdiler, cehenneme gitmesin diye onu rahiplerin yaptığı gibi kutsuyorlar sandım ama öyle değilmiş benim ölümün yaralarını arıyorlarmış. Tek tek her bir yaranın içine parmaklarını sokuyor, bir yandan da keskin bıçak, sol koltukaltı, altı santimetre derinliğinde, sağ kaburga kemiklerinin yedinci ile sekizinci arasında dört santimlik bir yara keskin bıçak, diyerek vücuttaki yaraları tespit ediyorlardı. Onlarla gelen mavili bir kadın da defterine not ediyordu, dokuza gelinceye kadar saydılar. Dokuz yara, biri karaciğeri etkilemiş, dediler: İki erkek ve bir kadın hareket ediyorlar, devriyeye gidip geri geliyor, bekçinin kanına basıp evimizin girişindeki beyaz mermeri kirletiyorlardı. Annem ve babam ayrı ayrı arabalarda ama aynı anda eve dönüp skandal yaratın-

caya kadar böyle rahat davrandılar. Agustina söylediklerini duyuyor ama ne dediklerini anlamıyordu. Çocuklar bunları nasıl görürler, Joaco, Agustinai Bichi hemen evlerinize, Aminta ve Sofi nasıl evde değiller, bu ne sorumsuzluk. Baba, keskin bıçakla dokuz yerinden bıçaklanmış. Anne keskin bir bıçakla dokuz yerinden bıçaklanmış, biz onlara radyoyu, su bardağını anlatmaya çalışıyoruz ama onlar bizi dinlemiyorlardı bile. Baba karaciğeri etkilemiş ne demek? Anne karaciğer nerede? Ama babam kapıyı iki defa kilitledi ve biz içeride ve benim ölüm dışarıda kaldık. Hiçbir zaman adının ne olduğunu öğrenemedim. Daha önce dediğim gibi olaylar gerçekleşmeden önce bana üç çağrı gönderiliyor. Kanın Üçüncü Çağrısı da Sasaima'da, Gai Reposun havuzunda kulaklarıma fısıldandı ve annemin hoşnutsuz suratında yansıdı. Yaptığım ya da söylediğim şeyler yüzünden kaç defa bu yüz ifadesini görmüşümdür. Hoşnutsuz yüz ifadesi çünkü bu kez Şakır Şakır Akan Kan benden çıkıyordu, bacaklarımın arasından akıyor ve mayomu kirletiyordu. Annem o muhteşem güzelliği ve şaşkın yüz ifadesi, incecik vücudu ve solgun yüzüyle üstünde beyaz mayosu olduğu halde beni kolumdan tuttu, havuzdan bir an önce çıkmalısın, dedi. Beni bir havluya sarmak istiyordu. Bense kuzenlerim ve kardeşlerimle hırsız polis oynuyordum ve hırsız olduğum için yakalanmamak için büyük bir gayret içindeydim. Bırak beni anne, eğer suya atlamazsam beni yakalarlar, su hırsızların saklandığı yer, ben hırsızım. Ama o beni bırakmıyordu, kolumu öyle sıkı tutuyordu ki canımı yakıyordu. Gelmiş, Agustina, dedi, gelmiş ama bana ne geldiğini bilmiyordum. Havluya sarın ve hemen benimle eve gir ama ben havluyu atıp kolumu da annemin kolundan kurtardım ve tekrar suya atladım ve o zaman gördüm benim isteğim dışında kendimden çıkan kanı, bu üçüncü çağrıydı, diye düşündüm. Sonra tam ne olduğunu hatırlamıyorum. Sofi teyze bana Kotex verdi. Annemin banyosundan çaldığımız için Kotex'in ne olduğunu biliyordum. Anilinle boyanmış civcivlerin yuvalarına yatak olarak ko-

yuyorduk. İlk komünyonlarımızda bize yeşil, lila, pembe ya da mavi renkli civcivler hediye ediyorlardı. Ama çok az zaman yaşıyorlardı ve onları gömüyorduk, babam onları boyadıkları için kötülük ettiklerini, renklendiricinin onlara zarar verdiklerini söylüyordu. Sofi teyze bana Kotex'i verirken bunları iç çamaşırına koy, dedi. Gel, sana göstereyim ama Agustina ağlıyordu ve hiçbir şey yapmak istemediğini, orasından kan akmasının ona korkunç geldiğini, elbisesini kirleteceğini, annesinin ona suçlayıcı gözlerle baktığını söylüyordu. Sonra Sofi teyze, zavallı kızım, bu kadar küçük regl oldun, dedi. Dışarıda kuzenlerim ve kardeşlerim beni hırsız polis oyununa çağırıyorlardı. Gözyaşlarımı kuruladım ve onlara neler olduğunu anlatıp geri döneceğimi söyledim. Annemin gözlerinden kıvılcımlar çıktı ve yasak, dedi. Hayır Agustina, bu konular anlatılmaz. Ne konular anlatılmaz anne? Bu konular anla, mahrem konular, sonra camdan eğilip kuzenlerim ve kardeşlerime, Agustina şimdi çıkmak istemiyor, içeride kalıp bizimle bir el kâğıt oynamayı tercih ediyor, dedi. Ne kâğıdı anne, burada kimse kâğıt oynamıyor ki ben hırsız polis oynamaya devam etmek istiyorum. Ama annem bana izin vermedi çünkü güneş kanamayı artırırmış. Böyle dedi, kanama, hayatımda ilk defa bu kelimeyi duyuyordum. Bichi içeri gelip bana ne olduğunu sorduğunda hiçbir şey olmadığını sadece kâğıt oynamak istediğimi söyledi. İşte o zaman kanamanın durdurulamaz ve itiraf edilemez bir şey olduğunu anladım.

Hüngür hüngür ağlayacak bundan daha kötü bir yer seçemezdim, diye anlatıyor Aguilar, herkesin içinde çözülmek istediği son şeydi, kamyonetine girinceye kadar kendini tutamadı. Oracıkta ruhum alaşağı oldu, o otel odasında, ışıklı gecede rüzgârla sallanan siyah akasyaları gördüğümde, aynı akasyalara Agustina o karanlık pazar gecesi hipnotize olmuş şekilde bakıyordu. İçimde kalan azıcık cesaret de kaçtı gitti. Karısının hastalığının ağırlığından çok, aklına gelen o an onu dağıttı. Onu

sakin bir halde orada bulması, ona sarılması, eve gidelim Agustina, demesi. Ama artık çok geçti yegâne kurtuluş anı da yok olmuştu. Agustina bir kez daha mahvolmuştu ve ona dikkat etmiyordu. Sen buralı değilsin, bu dünyaya ait değilsin, anıların yok, bu adamı tanımıyorsun, bu adama seni bağlayan tek şey aşağılama ve kızgınlık, demek ister gibi dikkatini dallarda sallanan akasyalara verdi. Dağınık, telsiz telefondan gelen bir çağrıya cevap vermek için çıktığında, Aguilar bu hatıranın ateşini içinde hissedince daha fazla ayakta kalmaya dayanamayıp yatağın kenarına oturdu. Birkaç dakika sonra genç kız döndüğünde 416 numaralı odada yalnız bıraktığı müşteriyi kendinden geçmiş bir şekilde buldu. Bay Stepansky? Bay Stepansky bir şey mi oldu? Evet hanımefendi, bana bir şey oldu, 413'de aklını yitiren kadının kocasıyım. Nasıl?, Ne otelde kalmak isteyen arkadaşları olduğunu ne de isminin Stepansky olduğunu itiraf etti. Adım Aguilar ve karıma ne olduğunu öğrenmem lazım, siz biliyor olmalısınız, adı Agustina Londoño, uzun boylu, soluk benizli, siyah bir elbise giymiş, yirmi sekiz gün önce olmalı. Aguilar ona tarihleri söyledi ama onu pazar günü ne zaman aldığını, onun kiminle geldiğini söyleyemedi. Gösterişli bir kız, artist ya da aktris görünümlü ama çok garip, baştan aşağı siyahlar giyinmiş ve fazla uzun saçları var. Bu benim karımın iyi bir tanımı, diyerek Aguilar kabul etti ve tabii ki Dağınık hatırlıyordu, onlar çıkış yaptığında yani ertesi gün ben yoktum ama bir gece önce geldiklerinde onları resepsiyonda kabul eden bendim. Nasıl, kimler geldiğinde? İşte karınız ve onunla gelen adamı yoksa o adam siz değil miydiniz? İşte sorun da bu ya, o ben değildim. Bu sefer Dağınık özür diledi ve eğer konu aldatma filan ise bu işlere girmemeyi tercih ettiğini söyledi. Çünkü insan hiçbir zaman bilemez Bay Stepansky. Adım Aguilar. Doğru ya daha önce söylemiştiniz, yani olan şu ki bay Aguilar, bu tip konularda taraf olmamak en iyisi. Bu bir aldatma bahsi değil, çok ciddi bir ruh sağlığı sorunu ve sizin bana yardım etmeniz gerekiyor, bu bir insanlık görevi. Bekle-

yin, bir dakika Bay Aguilar, her şeyden önce biraz sakinleşin, gelin, burada biraz duralım, odanın kapısını kapattı, acı çeken bu adama bir anlık sükûnet ve teselli vermek için yatakta yanına oturdu, bacakları birbirine değiyordu. Bakın Bay Aguilar, böyle bir otelde her şey olabilir ama garipliklerin içinde de kişinin öğrendiği bir rutin vardır, garipliğin çeşidi beş şeye indirgenebilir. O kadar çok çalıştım ki size hemen sayayım: ya sekstir ya alkoldür ya uyuşturucudur ya dayaktır ya da silahtır. Repertuar bu beşliyle özetlenebilir. Bakın hayat gibi garipliklerin bile bir rutini vardır. Mesela bıçaklamalar ya da intihar burada hiç yaşanmadı. Hayır, oldu, diyerek Aguilar onu düzeltiyor, en kötü zamanlarda bile hoca olduğunu unutamıyor, Hayır bayım, olmadı, diğer otelde oldu, öbür bloktaki otelde bir Rumen intihar etmişti ama Wellington Otel'inde böyle bir şey görmedik. Eşiniz olduğunu söylediğiniz kıza gelince onunla ilgili uyuşturucu kullanmış, deli ya da aşırı sinirliydi diyebilirim. Bilmesi zor ama her halükârda hareketleri abartılıydı. Ona ait olan eşyalar bir çantanın içinde halen burada duruyor. Aguilar istediğinde sahibinden başka kimseye teslim edemeyeceklerini söyledi. Ama sahibi delirdi, diyerek Aguilar sesini yükseltti ve ayağa kalktı, üstelik bu otelin 413 numaralı odasında delirdi ve siz de biraz önce buna şahit olduğunuzu söylediniz. Dağınık, onu pantolonunun paçasında çekip tekrar yerine oturttu. Hayır Bay Aguilar, burada delirmedi, geldiğinde deliydi zaten ya da hastaydı ya da fazlaca uyarılmıştı. Otelde daha fazla konuşmamaya karar verdiler. Dağınık'ın mesaisini tamamlamaya kırk beş dakikası kalmıştı, eğer siz isterseniz bir kafede buluşabiliriz. Tabii eğer siz isterseniz. İster, tabii ister. Bunun üzerine saat onu beş geçe 13 ile 82. Cadde'nin kesiştiği köşede bulunan Don Conejo isimli lokantaya gelmesini söyledi. Dağınık banyodan Aguilar'a elini yüzünü silmesi için kâğıt havlu getirdi Otelden açlıktan ölürken çıktığında, oraya sık sık gittiğini ve böreklerinin harika olduğunu söyledi. Don Conejo otele yakın ama arkadaşlarının

keşfedeceği kadar yakın değil. Gerçi diğerleri de böreklerinin çok güzel olduğunu biliyorlar ama kıyafetlerine yağ kokusu sinerek çıkmaktan rahatsız oldukları için pek tercih etmiyorlar. Bakın Bay Aguilar, eşiniz için hissetiğiniz sıkıntıyı anlıyorum, elimden geldiğince size yardımcı olacağım, sizi böyle görünce içim parçalandı, bugün size yarın bana ama şimdi buradan çıkmalıyız çünkü beni yakalarlarsa işten atarlar. Biraz sakinleşin ve sonra konuşalım, eğer beni Don Conejo'da beklerseniz size yardım edeceğime söz veririm ya da yaralarınızı sarmada eşlik ederim. İnsan bir otelde çalışınca yarı hemşire de oluyor. Siz ilk değilsiniz, buraya bekâr ve problemli pek çok insan geliyor ama buradan hemen çıkmalıyız çünkü müdür burada, eğer bir misafirle garip sohbetler yaparken görürse beni öldürür. Ben misafir değilim. Hayır, misafir değilsiniz, daha beter, siz kim olduğunuzu biliyorsunuz. Dağınık bana böyle söyledi aynı zamanda gülüyordu, benim kim olduğum onu pek ilgilendirmiyordu. Ben onun için çalıştığı otelin odalarından birinde pencereden bakıp ağlamış bir yabancıydım, yani ben onun sakinleştirmeye, destek olmaya ve hatta yatağa atmaya hazır olduğu bir tiptim çünkü öyle biriydi onu gördüğüm ilk anda anlamıştım. İkimiz de lobiye kendi yolumuzdan indik o asansörle ben merdivenle, ankesörlü telefondan Sofi teyzeyi arayıp Agustina'yı sordum ve geç geleceğimi söyledim. Uyuduğunu söyledi ve sokağın soğuğuna aldırmadan ellerim ceplerimde pardesümün yakasını kaldırıp yürümeye başladım. Humphrey Bogartvari pardesümle kaplan kadınlar ve travesti olan aşırı iri kadınların ve fahişelik yapan daracık blucinlerin içine sıkışmış üniversite öğrencisi kızların arasından geçtim. Yürürken sanki zamanı hızlandıracakmışım gibi her on dakikada bir saate bakıyordum. Dağınık'la buluşmak için saatin bir an onu beş geçe olmasına ve aklımda dönüp duran bir dolu soruyu ona biran önce sormaya ihtiyacım vardı. Aynı zamanda onun yakınlığı, içinde bulunduğu cehennemde bir rahatlama olmuştu. Don Conejo'ya az kalmıştı, vardığında kapalı olduğunu gördü, kar-

şıya geçip bir kafeye oturdu. Onun gelişini kaçırmamak için girişte kapının yakınında bir yer buldu, çay söyledi ve pardesünün içine biraz daha sokuldu, bu solgun yüzüyle kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Ama istemediğin ot burnunda biter deyimini doğrularcasına yan masada askerlikten iki eski arkadaşına rastladı, Aguilar'a yaklaşıp imza istediler, birinin kullandığı gücün ortadan kalkmasını istiyordu, Aguilar kimin olduğunu bilmiyordu çünkü dikkatini vermedi ve imzaladığı şeyi okumadı bile. Buradan kaçmam gerek, diye düşündü, çayı ödedi, arkadaşlarına veda etti ve sokağa fırladı, tam da o sırada Dağınık köşeyi dönmüş Don Conejo'ya doğru yönelmişti. İlk bakışta onu tanıyamadım çünkü üstündeki koyu mavi kısa eteği çıkartmış ve siyah bir pantolon giymişti. Bir şekilde pantolon üstüne olmamıştı fazla dar görünüyordu ve üstelik saçını arkadan at kuyruğu yapmıştı Bu sefer bana o kadar da çekici görünmedi. Ama beni şaşkınlığımdan tırnakları çıkarttı. Aralarında on metre kadar mesafe kaldığında elinde Agustina'nın olması gereken bir çanta taşıdığını gördü. Getirdin, diye bağırdı. Evet, getirdim, umarım bunun için başımıza bir iş açılmaz 15. Sokak'tan yürümeye başladılar ama yol çalışmaları yüzünden bozulmuştu, damperli kamyonların hareketleri, matkapların gürültü patırtısı Aguilar'ın sorularını boğuyordu, onun için sessizce yürümeye karar verdi. Sadece elinde tuttuğu şu çantayı düşünüyordu. Bu çanta karısının her şeyi önceden planladığını, evi kendi isteğiyle terk ettiğini, o otel odasına tesadüfen gelmediğinin ve belli bir amacı olduğunun bir kanıtıydı. O amaç da o adamla olan randevusuydu. Kim bilir ne zamandır bunu planlıyordu ve bir sürü spekülasyonlar şelalesi bu kısacık yürüyüş anında aklından geçiyordu. Diğer yandan Dağınık platform topuklu ayakkabılarının üstünde asfaltta açılmış deliklerden dolayı dengesini zorlukla sağlayarak ona yetişmeye çalışıyor ve iş makinelerinin gürültüsü arasında hayatıyla ilgili bir şeyler anlatıyordu, annesinin varisleri ve kardeşlerinin okulunun ne kadar tuttuğu gibi. Tam Country Kliniği'nin önünden

geçerlerken, onu kolundan yakaladı ve gelin diye bağırdı, burada küçük bir kafeterya var, kimseyle de karşılaşmayız hem yiyemediğimiz böreklerin yerine sütlü kahve içip donut yeriz, açlıktan ölüyorum. Aguilar ona tam da buraya giremeyeceğini zamanında söyleyemedi. Hatıralar turunda bir tek şu klinik kalmıştı hatırlamadığı, fark ettiğinde ise artık çok geçti çünkü mavi yazılı, soğuk acil levhasının karşısına oturmuşlardı bile. Aynı acil serviste, o meşum pazar gecesi Agustina'ya müdahale edilmişti. Bir lokma bile almadı, dedi Dağınık. Ama ben yarım donut yedim bile. Hayır sen değil, karın oteldeyken. Tadına mı bakmadı diyorsun? Hayır, karına eşlik eden tip, restorana yalnız indi, kendine sipariş verdi ve aynısından odaya da götürülmesini söyledi ama tepsi el değilmemiş şekilde koridora çıkartılmıştı. El değmemiş şekilde diyorum, hiç el değmemiş, tabakların içinde ne var diye bakılmamıştı bile. Bütün bunları biliyorum çünkü ertesi gün, yani pazar günü de aynı şey oldu. Adam kahvaltıya indi ve aynı kahvaltının odaya çıkartılmasını söyledi ama yine bir lokma bile yenmemişti, bu tür şeyler olduğunda garsonlar bana haber veriyorlar çünkü odada garip şeyler olduğunun işareti olabiliyor. Bilmiyorum Bay Aguilar, samimiyetle diyebilirim ki bir âşıklar buluşmasına benzemiyordu ama iyi gitmeyen buluşmalar da olabilir. Ah Bay Aguilar, sizinle ne kadar zor. Size tüm açıklığımla diyorum, ortada romantik bir şey yoktu, ben mesela sevgilimle bir gece otelde kalacağım... Çok zordu, bütün bu olan biten çok zor, dedi Aguilar uzun bir sessizlikten sonra ama onun için sessizlikti çünkü o Wellington gibi bir otele sevgilisiyle geldiğinde neler yapacağını anlatıp duruyordu. Ne kadar zor olduğunu bilemezsin, diye Aguilar tekrar etti. Ve hâlâ isminin ne olduğunu bilmediğini fark etti. Adım Anita, daha önce üç defa söyledim ama sizin sadece çektiğiniz acıya karşı kulaklarınız açık, anneme ve kardeşlerime ben bakıyorum, otelde çalışmaktan başka evimin garajında fotokopi ve faks makinesi olan küçük bir kırtasiye işletiyorum. Evin nerede Anita? diye sordu Aguilar.

Onunla olmanın iyi olduğunu, isminin Anita olduğunu ama saçı açık olduğunda daha çok hoşuna gittiğini fark etti. Eğer beni teselli etmek istiyorsan, saçını aç Anita ama o onu ciddiye almadı ve upuzun bir hikâye anlatmaya başladı. Aguilar sadece Anita'nın Meissen'de oturduğu kısmını duydu. Bir işçi mahallesi olan Meissen'e onlarca yıl önce, *Sosyalist Devrim* gazetesini satmak ve mitingler düzenlemek için çok gitmişti. Meissen, sevgili Anita, cehennemin dibinde. Evet bayım, her gün Meissen'den otele otobüsle bir buçuk saatte gittiğimi söyleyeceksin ve bir o kadar da geri dönüşü var. On tırnağında Fransa bayrağı boyalı olduğu halde yusyuvarlak, pembe ve tatlı donutu ağzına götürmesini seyretmek çok hoştu, yediği donut gibi yumuşacık ve pembe dudakları, bana bir şeyler söylemek bahanesiyle benimkilere fazlasıyla yaklaşıyor ve masanın altında duran benim bedbahtlığımı ve üzüntümü barındıran çantayı unutturuyordu. Burada senin önünde açacağım Anita, yalnız açmaya dayanamayacağım. Ona bazen sen diye hitap edip sonra pişman olup tekrar sizli bizli konuşmaya dönüyor. Açın Bay Aguilar, önemli değil, hasta bir tanıdığımıza getirdiğimiz şahsi eşya sanırlar ve ben eşyaları birer birer çıkartıp formika masanın üstüne koymaya başladım, birkaç tane pamuklu beyaz külot, üstünde Frijolero yazan Agustina'nın uyurken giymeyi sevdiği benim tişörtlerimden biri, giymeye fırsatı olmadığı anlaşılan iki tane yıkanmış ütülenmiş bluz. Ne garip, karınız otele geldiğinde o kadar bakımsız görünüyordu ki sanki inekler çiğnemiş gibiydi, hatta ben de bu kadar güzel bir kadının bu kadar bakımsız olması ne ayıp demiştim ama çantasından tertemiz kıyafetler çıktı. Aguilar çıkartmaya devam ediyordu: bir kutunun içinde diş fırçası ve diş macunu, Clinique yüz temizleme kremi, onu yeni tanıdığımda ona hediye ettiğim Pablo Neruda'nın *Macchu Picchu Tepeleri* isimli romanı. Machu Picchu ne? diye sordu Anita. Peru Andlarında bulunan İnka harabeleri, kitabı eline alıp ilk sayfasını açtı benim ithafımı okudu, "Agustina'ya, dünyanın en yüksek tepesinde". Karımla orada

birlikte olup olmadığımı sordu. Hayır, aslında hayır. Ne demek istedin o halde? Bilmiyorum, benzer bir şeyi yazma heyecanı olsa gerek. Pablo Neruda kim? Öğrenmek için ısrar ediyordu ama çıkarttığım eşyalarla meşgul olduğum için cevap vermedim. Clinique marka başka kremler, kortizonlu bir krem. Peki bu ne için? Alerji, Agustina'nın teni çok beyaz olduğu için bazen alerji oluyor ve bu tür kremler kullanıyor. Hiç merak etmeyin, Bay Aguilar, dedi Anita birdenbire elimi tutarak, karınızın beraber olduğu adam âşığı olsaydı yanına bu kadar basit külotlar almaz, siyah dantelli ya da kırmızı tanga alırdı ve böyle aptal sutyenler getirmezdi yanında. Onu tanımıyorsun Anita, karım her zaman sade ve beyaz iç çamaşırları giyen tiplerdendir. Görüyorum, o zaman siz Kilise'de evlendiniz. Hayır, Agustina ile ben kimsenin kutsaması olmadan beraber yaşıyoruz. Öyleyse, neden parmağında alyans taşıyorsun? Onu bana ilk karım vermişti, çocuklarımın annesi, bak içeride ismi yazıyor, Mar-ta E-le-na, bunu görünce, Anita sesini tatlılaştırıp gözlerini çevirerek, ne adamsın Bay Aguilar, dedi, bir kadınla yaşıyorsun diğerinin yüzüğünü taşıyorsun ve bir üçüncünün bu anlaşmazlığı çözmesini bekliyorsun ve ona gereğinden fazla yaklaşırsan bu gece bir şeyler olacak, dedi. Sanki duygusal ya da erotik bir şeyleri çağrıştırıyordu. Ama ben her ikisinden de kaçtığım için kendime arkaya doğru attım ve o da söylediğine atıfta bulunarak, yani şehirde demek istedim, diyerek söylediğini açıklığa kavuşturdu, büyük birşey olacağı içime doğuyor. Nasıl olmasın, diye cevapladı Aguilar, neredeyse hemen her gece bir şey oluyor ama dün gece bir şey olmadı, bir önceki gece de olmadı öyleyse basit bir olasılık hesabıyla bugün olma ihtimali yüksek. Tam bu cümlemin ortasında saçlarının ne koktuğunu merak ettim. Saçını aç Anita, diye tekrar ettim bu sefer beni ciddiye aldı ve saçlarını açtı, uzun kıvırcık saçları üstümüze döküldü ve ben ona müteşekkir şekilde şampuanının kokusunu içime çektim. Şeftali mi? diye sordum. Olamaz, Bay Aguilar bildiniz, evet L'oreal'in Silky Peach şampuanı. Burnu-

mu saçından çekmeden on beş yaşımda başıma gelen bir hikâyeyi anlatmaya başladım. Bir akşamüstü ödünç bir bisikletle yokuş aşağı inerken kontrolümü kaybettim ve tel örgülerle çevrilmiş bir çite çarparak durdum ama kötü şekilde yaralandım. Sağ ön kolumun içi, boynum feci şekilde kesildi. Yara izleri hâlâ duruyor, bak Anita, sen de görebilirsin, işaretparmağını boynundaki kötü izin üstünde gezdirdi. Bunları bana neden anlatıyorsun, bundan sonra olanlar için sana anlatıyorum. Mahalledeki sağlık ocağında bulunan, diploma alamadığı için gönüllü doktorluk yapan Bay Ospinita yaralarımı temizledi ve tam yirmi yedi dikiş attı hem de anestezi yapmadan. Bizimki gibi fakir bir mahallede bulunan sağlık ocağında anestezi malzemelerinin olması bir nevi lükstü. Aha, diyerek Anita bu konunun onunla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sana bu hikâyeyi anlatıyorum çünkü hayatımdaki en tatlı anılardan biridir. O sırada orada bulunan genç bir kadın, hatıramda çok güzel olarak yer etmiş, yüz hatlarını ve ismini hatırlamıyorum. Hemşire değildi orada kendi ya da bir yakını için sıra bekliyordu. Beni, İsa'ya benzemiş ve Ospinita'nın ucuna naylon ip takılı iğneyi boynuma saplarken korkudan öldüğümü görünce, sakinleştirmek istediğini söyledi. Sedyenin başına oturup üstünün başının kan olmasına aldırmadan başımı bacaklarına yasladı, bir yandan da kan verdikleri torbayı eliyle havada tutuyordu. Ospinita kanamayı durdurmaya çalışıyordu. Şimdi asıl hiç unutamadığım önemli konuya geliyoruz Anita, o kadın serbest kalan elleriyle saçlarımı o kadar tatlı okşuyordu ki ben mest olmuş sadece ellerini düşünüyordum. Gözlerimi kapamış, sadece onun okşayışlarına odaklanmıştım böylece ağrıyı, korkuyu, kendi kanımın görüntüsünü unutmuştum. Saçlarımı okşayan parmakların yol açtığı o sonsuz zevk denizinde yüzüyordum. Kendimi her ölüme yakın hissedişimde Anita, şu anda, her gün hissettiğim gibi o kadının anısı beni ayakta tutar, daha doğrusu o kadının eli. Bunu sana anlatıyorum çünkü senin varlığın da bende ona benzer bir duygu etkisi yarattı. Anita

bunu duyar duymaz kedi gibi mırıldanmaya başladı. Aguilar tekrar kendini geriye çekti ve tonunu değiştirdi. Parmaklar demişken Anita, ne kadar uzun tırnakların var, onları sen kendin mi boyuyorsun yoksa kuaförde mi yapıyorlar? Güzel Anita bahse girerim Meissen Mahallesi'ndeki portakal çubuklarını bilmiyorsundur. Sofi teyzeyi aramak için tekrar telefona gittim ve yola çıkacağımı söyledim ve masaya geri döndüğümde Dağınık'a şöyle dedim, bak Anita eğer on beş yaşımda olsaydım saçlarımı okşamanı isterdim ama yaşlıyım, sikilmiş durumdayım ve bir trajedinin tam ortasındayım, onun için en iyisi gidelim artık, seni eve bırakayım. Kuşkuyla, bana araban var mı? diye sordu, sanki bir mal sahibi olamazmışım gibi ya da bir buçuk saatlik otobüs yolculuğundan kurtulma mucizesini yaşayamayacakmış gibi. Arabam var mı? Varsayalım ki dökuntü bir şey var, araba demeye bin şahit ister ama seni sağ salim eve götürebilir. Şimdi o kadar kendine güvenle söylenmiş bu söze gülüyorum, anlat Aguilar çünkü az daha olmuyordu. Anita'nın kopilotluğunda 30. Cadde'den güneye doğru, Nemesio Camacho Stadyumu'nun yanından geçerken korkunç bir sallantı kamyoneti asfalttan kaldırdı ve aynı zamanda kuru bir gürültü kulaklarımızı sağır etti. Sanki topraktan gelen gökgürültüsüydü ve sonra yavaş yavaş azaldı ve tüm şehri mutlak bir sessizlik kapladı. Bu ölümcül sükûnetin içinde Anita'nın büyük bir bomba olmalı, dediğini duydum. Buraya yakın patlamış olmalı, seni uyarmıştım Bay Aguilar, bu gece korkunç bir şey olacak. Ama ben sadece Agustina'yı düşünüyordum, ona bir şey olabileceği endişesi kalbimi çarptırıyordu. Anita radyoyu açtı, bulunduğumuz yerden on iki ada, evden ise sekiz ada uzaklıktaki Paloquemao'daki polis merkezini havaya uçurmuşlar. Büyük ihtimalle patlama Agustina'yı çok korkuttu ve evin camlarını kırdıysa o heyecanla yataktan kalkıp kırık camlara basmış olabilir. Bu olasılık gözümün önüne o kadar canlı bir şekilde geldi ki bir an önce onun yanında olmak istedim. Ne kadar süredir suskundum ve bu obsesyonun içine düşmüştüm bilmiyorum. Onun

yaralanacağına o kadar emindim ki aklıma sağlıklı şeyler gelmediğini, bunun bana Agustina'dan bulaştığını fark ettim. Anita konuştuğunda onun sesiyle irkildim, Bay Aguilar, dedi, benim cüretimi mazur görün, hangi hakla araya girdiğimi söyleyeceksiniz ama sizin, bu deli için fazla acı çektiğinizi düşünüyorum.

Domuz budunu yedikleri öğle yemeğinin sonunda Portulinus yüksek sesle, tüm pişmanlıklar dışarı, dedi. Bir fincan sindirimi kolaylaştırıcı bitki çayı içerken ve kediotundan büyük bir yudum aldıktan sonra, tüm pişmanlıklar dışarı, kediotunun uyku veren etkileri ona güzel bir siesta versin diye yalvarmayla, tehdit arası bir tavırla tekrarladı. Sonra Blanca'ya düğmelerini açması için rica etti çünkü fazla kiloları bu hareketi yapabilmesi için eğilmesine müsaade etmiyordu. Cibinlikle korunan yüksek yatağına yattı ve penceresinde duyulan Dulce Nehri'nin şırıltılı sesiyle uykuya daldı. Yine aynı rüyayı gördü, yapay bir aydınlığın içinde tarihi harabelerin ortasında –başka yerlerde Yunan harabeleri diye tanımlıyor– iki delikanlı dövüşüyor, yaralanıyor ve kan revan içinde kalıyorlar. "Rüyamda kanın metalik parıltısı ve parçalanmış et karşısında savunmasızlığımla, ayaklarım yere çakılı kalıyorum" diye yazıyor sonradan günlüğüne. Savaşçılardan biri bana kayıtsız, sırtı dönük olanın yüzünü hiç görmüyorum. İsmini de bilmiyorum ama bu durum beni huzursuz ediyor. Diğer yandan öteki genç bana söz veriyor, onun daha genç ve daha zayıf olduğundan emin değilim ama neden şikâyet ettiğinden ve acıyan yaralarını yaladığından eminim. Saat beşe doğru Portulinus uyanıyor, her ne kadar aklı pek berrak olmasa ve tamamıyla uyanmadığını bilmese de yataktan kalkıyor. Üstünde siyah fon üstüne, yeşil çiçek desenleri olan ipek bir sabahlık, onu her zaman sinirlendiren pantuflaları ayağında, saçı yattığı tarafa yapışmış ve onu siestada ziyaret eden rüyaları aklında Sanki bir emri yerine getiriyormuş gibi eline kuştüyü ve porte çizili kâğıt alıp piya-

noya oturuyor, birkaç aydır kulaklarında çalınan bir melodiyi bestelemek için birkaç saat harcıyor. Bahçeden karısı Blanca pencere kafeslerinin arasından aylardır beste yapmayan Nicolas'ın ne kadar mutlu olduğunu görüyor. Sonra bir mektuba, sonunda içindeki yaratıcı enerji yeniden doğdu, ruhunun derinliklerinden gelen armonileri yeniden dinledim, diye yazıyor. Blanca bir gün kocasının bakışının bulutlandığını algıladı. Dünyanın en mutlu kadını değil miyim yoksa? Bu yüzden kocasını pencere kafeslerinden, piyanonun başındayken, porte çizili bir kâğıdı doldururken ya da kâğıdın başında kendi kendini ikna ederken gizli gizli izlemeye başladı. Aslında sinek bacakları, sivrisinekler, kara lekeler çiziktiriyor. Dövüşçü genci yıllardır rüyasında görüyor, o yüzden nasıldı değil de nasıl biri diye sormalı, kurbağaların ve ağustosböceklerinin şarkılarıyla alevlendirdiği bir gece bu rüyayı karısına anlatmaya karar veriyor. Blanca sevgilim, Farax'ı tekrar rüyamda gördüm, diye itiraf ediyor. Farax kim, Nicolas? diye gözle görülür bir huzursuzlukla soruyor. Neden sana hep rüyalarında saldırıyor? Farax beni ziyaret ettiğinde, benim ilhamıma verdiğim isim. Peki o bir kız mı oğlan mı? Oğlan ve bana hayatın yaşamaya değer olduğunu belirten övgüleri ulaştırıyor. Söyle Nicolas, o tanıdığın biri mi? Ben onu daha önce gördüm mü? Rüya mı, hatıra mı? diye ısrar ediyor. Ama Nicolas bu kadar soruya cevap vermek istemiyor. Adı Farax, Blancacığım, bununla yetin. Bu sırada her zaman sessiz olan kızları Eugenia yüreği ağzında araya giriyor, Anapoima'dan gelen, hocayı soran sarışın öğrenci yine kapıda. Hangi çocuktan bahsediyorsun, dün sırt çantasında kurşun askerleri olan çocuk, babamın ona ders verip veremeyeceğini soruyor. Misafiri karşılamak için Nicolas geniş salona iniyor. Salonda Nicolas'ın Almanya'dan getirttiği, gül ağacından yapılmış piyano ve etrafında birkaç koltuk var. Bugün o piyano Eugania'nın La Cabrera'daki evinin baş köşesinde dev bir antika olarak duruyor. Portulinus, Sasaima'daki evinin salonuna girince misafirin kimsenin iznini almadan piyanayo otur-

muş, değerli gül ağacının pembe damarlarını okşarken buldu, bu onda rahatsızlıktan çok bağımsız bir karakterle karşılaştığı hissini uyandırdı. Tanışma, selamlama faslını geçip direkt konuya girdi. Eğer ders almak istiyorsan ne kadar bildiğini göster, dedi. Genç sorulmadığı halde adının Abelito Caballero olduğunu, ezberlediği bir seriyi çalmak istediğini, Anapoima belediye başkanının tavsiyesiyle geldiğini, Müzik ve Dans Okulu'nda öğretmen Carola Osorio'dan formasyon eğitimi aldığını ama Portulinus Hoca'dan daha ileri eğitim almak istediğini ekledi. Gömleğinin kollarını kıvırdı, başını geriye attı, ellerini ısıtmak için ovuşturdu ve ilahi bir gücün yardımıyla La Gata Golosa isimli valsi çalmaya başladı. Her ne kadar utangaçlık delikanlıya orada burada birkaç hata yaptırsa da Portulinus sanki aldığı nefes yetmiyormuş gibi derin derin nefes alıp vermeye başladı, ara sıra; iyi, iyi, iyi diyordu. La Gata Golosa su gibi akıp gidiyordu. Portulinus iyi, iyi, iyi, diye fısıldıyordu ve saçlarındaki kurdeleler, çocuksu elleri, ensesindeki siyah ipeksi bebeğe benzeyen topuzu, sırtında taşımaya devam ettiği yıpranmış deri sırt çantasıyla gözlerine inanamıyordu. Yukarıdan aşağıya salonun loşluğunu esir almış tatlı müzikle de kulaklarına inanamıyordu. Diğer yandan kalbi de hisleri de eski bir vahyin indiğine, vaat edilmiş bir sözün yerine getirildiğine inanıyorlardı. Genç öğrenciliğe kabul edilip edilmediğini anlamak için başını tuşlardan kaldırıp ünlü hocaya bakıyor ama hemen yanında üstünde sabahlığı, ayaklarında pantuflalarıyla terleyip oflayan puflayan adamın hareketlerini yorumlayamıyordu. İyi çaldığında da hata yaptığında da iyi, iyi, iyi, demesine bir mana veremiyordu. Parçayı bitirdiğinde hocanın arkasında sessizce yaklaştığını hissedince korktu ama el omzunu okşadı ve kulağına eğilip, karımı çağırmam gerek, dedi. İri gövdesini öne doğru eğip ayaklarını nereye koyacağını bilemeden telaşla uzaklaştı. Abelito Caballero salonda yalnız kaldı, sırtında bir ağırlık hissetti ve çantasını çıkartmadığını fark etti. Evin nemi insanın her yerine nüfuz ediyordu. Kollarını

kavuşturdu ve beklemeye başladı. Salonun köşelerinden birinde bir çıtırdı duydu, ayağa kalkıp araştırınca dün ve bugün ona kapıyı açan, bir mobilyanın arkasına saklanmış zayıf ve utangaç küçük kız olduğunu anladı. Eğer istersen askeri geçite devam edebiliriz, küçük kız başıyla onaylayınca, sırt çantasından kurşun askerleri çıkarttı ve dizmeye başladılar, ikisi de dizlerinin üstüne yere çöktüler. Benim adım Abelito, sanırım dün sana söylemedim. Benimki de Eugenia, ben de söylemedim. Bu arada Portulinus, Blanca'yı evin her yanında arıyordu sonunda gömme dolabın içinde buldu. Burada ne işin var! Çabuk gel salonda doğaüstü bir şey var. Bir yandan da elinden çekiştiriyordu. Gel Blanca, La Gata Golosa'yı piyanoda çalıyor, Farax o. Ve karısı onu bu kadar heyecanlı görünce telaşlanıp onu sakinleştirmeye çalıştı. İcat çıkarma Nicolas, nasıl Farax olacak ki o sadece senin rüyalarında var. Sus kadın, ne dediğini bilmiyorsun, gel Farax ile tanışmalısın.

Midas, Agustina'ya o gülünç tiyatronun sonuna nasıl geldiklerini anlatıyor. Çünkü hayat bize oyunu kuruyor, biz de onun çaldığı ritim eşliğinde kuklalar gibi dans ediyoruz. Dolores ile ona işkence eden serserisi, pantomimi kurdular ama çok acınası bir gösteriydi ama bilirsin konu seks olunca yazılı hiçbir şey yoktur. Bu ucuz, barbarca oyundan kim zevk alıyordu dersin tabii ki Örümcek. Doğduğu günden beri hiç bu kadar heyecanlanmamıştı desem abartmış mı olurum, sana yemin ederim tekerlekli sandalyesinden: Vur! Palyaçoluk etme, hızlı vur! İçinden gelerek vur! gibi yüzsüzce tezahüratlarda bulunuyordu. Öfkeden gözü dönmüş, aslanlarını kışkırtan felçli bir Neron'a benziyordu. Midas o zaman ofisine çıkmaya ve bu mini Roma sirkinden kaçmaya karar veriyor. Sen bilirsin, Agustina, güzel bebek, ben Örümcek için her şeye katlanırım, o bu olay o kadar kötüydü ki ben bile buraya kadar dedim. Onun gülüşlerine, gıdıklanmalarına tahammül edemiyordum, onu da kolalı giysilerle vaftiz etmişlerdir muhtemelen. Ama sonuçta

yolsuzlukla zengin olmuş bir çiftçiden başkası değil. Onun büyük büyükbabası ülkemize medeniyeti getirenlerden biriymiş ama seni temin ederim Agustina, o, o gece çok mutlu bir mağara adamına benziyordu. Bu hayatta pek çok virajlar vardır, en beklemediğin anda beyaz, siyah olur, siyah da beyaz. Örümcek'in kaderi de Dolores'ın kandırmacalarıyla bir sıkıntıya dönüştü İyi gitmiyor, Midas oğlum, sıkkınlıktan sesi kesik kesik geliyordu, bu kadının yüzde 80'ni dolandırıcı, yüzde 20'si komedyen. Dışarıya karşı bol miktarda dövünme, ağlama, çok rol kesme ve timsah gözyaşları ama az hissiyat, bu iyi uydurulmuş bir numara, çok kez tekrarlanmış ama hiç samimi değil. Örümcek'e talepkâr olmanın hiç de sırası olmadığını nasıl anlatmalı, özellikle de seks konusunda bu kadının sığınılacak Hazreti İsa'mız olmadığını. Ama sen Örümcek'in maymun iştahlılık konusunda ne kadar uzağa gidebileceğini bilirsin Agustina. Örümcek'in harici acı açlığı herhangi bir pantomim gösterisiyle yatışmayacağa benziyordu. Bunun üzerine Dolores'ten işi bırakmasını ya da uysallaşmasını istedi, yanındaki pezevengin de profesyonelliğini yargılamaya başladı, ikisi de onu pek ciddiye almayınca, bu sefer bana gerçek bir gösteri, sahneye konmuş ikna edici bir oyun için para vermediğimi ima etmeye başladı. Böylece ben Pilatos McAlister tekrar aziz pelerinimi giyecek değildim çünkü Örümcek'in toz bezine dönmüş pipisinin daha bilimsel terimlerle konuşursak, onun ereksiyon bozukluğunun sebebi ben değildim ve geçen seferki gibi sorumluluğu almayacaktım. Sonuçta Midas kendini ofise kapadı ve jimnastik salonunda olan biteni görmemek için tüm jakuzileri indirdi. Bir marihuana yaktı ve kendini Pacman oynamaya verdi, canını sıkan bir şey olduğunda aklını korumak için kendini Pacman oynamaya veriyor; Pacman, Agustina gülüm, yüzyılın icadı, orada acı yok, aşk yok, pişmanlıklar yok, düşüncelerin sana ait değiller; böylece Midas ekranı açtı, elektronik oyuncağını bağladı ve hipnotize olmuş şekilde oynamaya başladı. Ben, ben olmuyorum, diye Agustina'ya anlatıyor,

dolambaçlı yolları bisküvileri yiyerek geçen ve önüne çıkan hayaletçiklerden kurtulan iri dişli, büyük ağızlı bir topa dönüşüyorum, skor kazanmaya başlıyorum, puanım tavan yapıyor. Beni orada görmelisin Agustina, beni bu dünyada Pacman'de yenecek adam tanımıyorum. Bir oturuşta koca bir oda dolusu bisküviyi yiyebilirim. Ara sıra kulağıma Örümcek'in, kan istiyorum, bağırışları geliyordu ama benimle ilgisi yok diye pek ciddiye almıyordum. Ben pac, pac, pac bisküvileri yiyerek ve hayaletleri öldürerek yoluma devam ediyordum. Ara sıra kulağıma bir kadının yalvarışları geliyordu ama ben duymamazlıktan geliyordum; üzgünüm, Dolores kızım, ekranımın dışındaysan eğer senin için yapabileceğim bir şey yok. Ama o ara sıra çok fena bağırıyordu o zaman da Midas, Pacman'de can kaybettiği için sinirleniyordu. Duygusal olduğumdan değil ama şaşkınlığımdan gösteriden önce Dolores ile sohbet etme gafletinde bulunmuştum. Ona parasını ödemek ve bazı formaliteler için ofisime çıktık. Midas ona ayrıca bahşiş verdi, o da bahşiş için özellikle küçük çocuğunun müteşekkir kalacağını söyledi. İşte o an Midas affedilmez bir hata yaparak çocuğun adını sordu, John Jairo, Roy Marlon, William Ernesto benzeri çift dilli isimlerden birini söyledi. Bu çocuk bilinçaltıma sızdı çünkü annesine zarar vererek çocukluğa saldırmak benim tarzım değildir. Sanırım bu durum beni bu kadar huzursuz etti. Sonra kırbaçlar, kelepçeler, çimdikler, popoya şaplakların yer aldığı vodvil başladı, jimnastik salonundaki makinaların gürültüsü duyulmaya başladı. Eski yürüme bandının meşhur *run run* sesi, ağırlık çalışılan alete oturunca duyulan sert çarpma sesi ve diğerleri. Midas, Örümcek'in iki korumasının Kötü Paco ve Chupo'nun sadomazo gösteriden ziyade aletlerde kaslarını ısıtmakla ilgilendiklerini düşündü. Faydalansınlar biraz, şişmiş goriller, L'Esplanade'de büyüttükleri göbeklerini biraz küçültebilirler mi bakalım, diye düşündü Midas. Aynı ritimle çalışmaları için onlara yüksek sesli disko müzik de açtı ve Pacman e manyakça bir derinlikle daldı gitti. Ne kadar saat geçti bilmiyorum, Agus-

tina bebeğim, bu oyunu oynarken zaman kavramını tamamen yitiriyorum. Pac pac pac ağzımı açıyorum kapıyorum, bisküvileri yutup dolambaçlı yollarda inip çıkıyorum, hayaletleri öldürüyorum. Chulpo kapıdan kafasını uzatıp aşağıda ters bir şeyler olduğunu Örümcek'in bana ihtiyacı olduğunu söylemeseydi, tüm gecemi ofisime kapanıp Pacman oynayarak geçirmek isterdim. Yüce Meryem diye iç geçirdi Midas, oyunu en heyecanlı yerinde durdurarak ve kendine sabır dileyerek. Şimdi, Örümcek'in ağlamalarına, yeni bir duygusal erotik başarısızlığı için özür dilemelerine kim katlanacak? Benden yarın için yeni bir aktivite isteyecek. Aşağı indiğimde onu tekerlekli sandalyesinde çok yaşlı, çok şişman ve çok bunalmış buldum. Ne oldu Örümcek, *my friend*? Olan şu ki Midas arkadaşım, kadın mortu çekti. Başınız sağolsun. Ne hissettiğimi sana anlatamam, Agustina güzelim, aslında anlatacağım, önce Örümcek'in bana ne dediğini anlamadım ama sonra parmağıyla salonun köşesini, aletlerin olduğu yeri gösterince, karın, kol, bacak ve göğüs kaslarını geliştirmek için çalışılan en kapsamlı aletlerin park ettiği yerde Dolores hareketsiz yatıyordu. Sanki kayışla geriye doğru çekilip fazla sıkmaktan boynu kırılmış, yeni aldığım Natilus 4200'üm bir işkence aletine dönüşmüş, sanki parçalarına ayrılmış, sanki ellerinin ayarı kaçmış ve ikiye ayrılmış gibiydi. Öldü mü? diye sordum Örümcek ve iki katiline, orada durmuş benim bir şeyler yapmamı bekliyorlardı. Bir süredir duyduğu, ağırlık ve makara seslerinin sebebini şimdi anlıyordu. Sesler sustuğunda en kötüsünün bittiğini sanmıştı, halbuki şimdi başlıyordu. Öldü mü? Orospu çocuğu gibi ölü, öldü, öldü, öldü. Midas oğlum, canlan, durma orada, yas ifadesi takınma, burası yas evi değil, şimdi bu kadavradan kurtulmamız lazım. Onunla olan tip nerede? O bir tur atıp gelecek. Bayma beni, Örümcek, çok geç olmadan söyle nerede? Söyledim ya Midascım, onu gezintiye yolladık çünkü bizimle işbirliği yapmak istemedi. Bu kız bize bu kötü oyunu oynamadan sevgilisine evine gitmesini söyledik çünkü sert oynamıyordu. Ona

sakin olmasını, sevgilisinin burada emin ellerde olacağını, bunun erkek işi olduğunu söyledik. Örümcek bu işi Kötü Paco ve Chulpo'nun daha şevkle yapacaklarını düşündü. Bu iki dangozun bu kadar özensiz davranacakları nerden aklıma gelirdi Midascım, kadının pezevengi de korkak tavuk çıktı, önce biraz itiraz etti falan ama Chulpo fazla arıza çıkarmamasını yoksa kıçından kan alacağını söyleyince kaçtı. Şimdi Dolores'in çocuğu öksüz kaldı, Dolores kaderine boyun eğmiş şekilde yatıyordu, bilimkurgu filmlerindeki gibi gösterisine iyi hazırlanmışa benziyordu. Ondan sonrası ise Agustina rutin işlemler silsilesi oldu, kızcağızı aletten indirmek, bir halıya sarmak, Mercedes'in bagajına atmak ve Örümcek'in emriyle katillerinin cesedi yok etmeleri. Örümcek'in talimatı: cesetten Tüm Ölülerin Dirildiği güne kadar kimsenin onu bulamayacağı şekilde kurtulduklarına yüzde yüz emin olmadan dönmemeleri. Kurban ve katiller gittiğinde yukarı çıkıp hâlâ çalan disko müziği kapadım, Nautilus 4200'ümün yanına indim, hiçbir iz kalmayıncaya dek temizledim, sonuçta kondisyon aletim masumdu. Salonun ışıklarını kapadım, Örümcek'in tekerlekli sandalyesinin yanına yere oturdum ve dizlerinin arasına başına koydum ve seni düşündüm, Agustina hayatım, hiçbir şey düşünmek istemediğim zaman yaptığım gibi

Aguilar evin kapısını açar açmaz garipliğin acı kokusunu hissetti. Agustina garipleştiğinde, kriz geçirdiğinde tüm eve bu koku siniyor, onu hemen tanımayı ve kendi hüznümü de asimile etmeyi öğrendim. Anita'yı Meissen'e bıraktıktan sonra, Paloquemao'da bombanın patladığı gece, yoğun toz bulutunun içinde görünmez olan ambülansların sirenlerini ve radyoyu dinlerken 26. Cadde'den Salmona Kuleleri'ne dönüyordu. Radyoda kırk yedi ölü olduğu ve enkazın altında sayısı bilinmeyen, çok kişi olduğu haberi veriliyordu. Ama Aguilar sadece Agustina'nın ayaklarını kesecek olan cam kırıklarını düşünüyordu. Mucize eseri evimin camları kırılmamış ve Agustina'nın

ayaklarına da bir şey olmamıştı çünkü ayağında ayakkabı vardı. Agustina giyinmiş, ayağına da yüksek topuklu ayakkabılarını geçirmişti. Aguilar bunu görünce önce çok rahatladı çünkü o karanlık günler başladığından beri Agustina kendine bakmayı bırakmıştı, sadece pijama ve sweatshirt giyiyor. Bazı zamanlar kendi fiziksel varlığından haberdar oluyor ama genel olarak süslenmeyi, yemeyi, dinlemeyi, bakmayı unutmuş şekilde yaşıyordu. Bu yüzden onu böyle koyu renk ceket, pantolon giymiş, saçını topuz yapmış, yüksek ökçeli ayakkabılarla dışarı çıkmaya hazırmış gibi görünce şaşırdım. Ama önce evin içinde bazı düzenlemeler yapması gerekiyordu, bu seferki evle ilgili düzenlemelerdi yoksa geçen seferki gibi testiyle su taşıma değildi. Görünüşte bir mantığı yoktu ama o tüm konsantrasyonunu ve enerjisini vermiş durumdaydı. Bir deliyle yaşamayan ondaki sonsuz enerjiyi, her saniye yaptığı hareketlerin çokluğunu bilemez. Sofi teyze yeğeninin talimatıyla salonun bir köşesine sinmiş, kıpırdamaya cesaret edemiyor. Aguilar da yeni kurallar gereği olduğu yerde hareket etmeden durma talimatı almıştı. Yeni bir bunamanın tezahürüydü ve bulunduğu alanı kontrol etme şeklinde gelişiyordu. Agustina bir yanda, onlar öbür yanda duruyorlardı. Agustina bir bekçi köpeği ya da gümrük görevlisi gibi neden çizdiğini bilemedikleri Berlin Duvarı ya da Maginot Çizgisi'nin başında bekliyordu. Babam beni ziyarete gelecek, diye bir anda açıkladı, eğer sizler evdeyseniz ziyaretini iptal edeceğini söyledi, durun orada, orası orospu çocuklarının evi, burası benim evim geri çekilin! diye Aguilar'a bağırdı.

Ben seni düşünürken, başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum, diyor Midas, Agustina'ya, hatıralarımda senin hayalin dümdüz, pürüzsüz, sorumluluğu, pişmanlığı olmayan bir şey olarak yer alıyor, kötü sonuçları olmadan senin yumuşacık saçlarını okşamak gibi. Tanrı bize çok kötü bir oyun oynadı, bir şey başlayınca diğeri de onu çağırdı. Cehennem yaptığın şey-

lerin sonuçlarına katlanman için seni kapadıkları bir yer olmalı. Bu yüzden seni hep ilk zamanlardaki gibi hatırlamak istiyorum. Ağabeyin Joaco okul çıkışı beni evinize davet ettiğinde, göründüğün gibi sen ortaya çıktığında, sanki hava hiç kıpırdamadan asılı kalıyordu ve sen de en pahalı dükkândaki lüks bir oyuncak bebektin, zengin arkadaşımın gösterişli kız kardeşi, belki de ta o zamandan deliyi oynamaya başladın, senin de etten kemikten yapılma olduğunu bize göstermek için. Ağabeyin Joaco'ya gelince o hiçbir zaman başkasından kalan giysileri giymek zorunda kalmayan tiplerdendi, bense pek çok mücadeleden sonra, bugün Joaco Londoño gibi giyinmeyi bilen biriyim ama yapmıyorum, Agustina kızım çünkü kendi tarzımı ortaya koyma lüksüm var artık. Ben kendini aşmış kişiye orijinal bir örneğim, kendi kendine yardım edebilen bir kaplanım ama her zaman Erkek Lisesi'ne başladığım o ilk günün lekesini üstümde taşırım. Ve bu beni hep zorlamıştır. Özellikle de annem zorlanmıştır çünkü her şeyi bana yeni almıştı, saçımı kesti, cildim parlayıncaya dek keseledi ama tabii detaylar gözünden kaçmıştı, nasıl kaçmayacaktı ki başkente yeni gelmiş bir duldu ve öncelikle onurunu korumaya çalışıyordu. Benim kişiliğimde ve dış görünüşümde yaptığı hatalar pek çoktu. Mesela yeni aldığı deri çanta, yeşil yünden kendi ördüğü ceket, kolalı keten pantolon, tüm bunların içinde dikkat, benim güzel Agustinam bir detay vardı ki ölümcüldü, o da beyaz çoraplardı. Beyaz çorap, siyah pantolon, kesin ibne! diye bağırarak ağabeyin Joaco'nun benim üstüme öyle bir atlayışı vardı ki, o gün bana attığı dayağa bugün bile müteşekkirim çünkü o dayak sayesinden üstümden taşradan gelmiş yetim çocuk paketini çıkartıp attım. O akşamüstü annemin cüzdanından para çalıp koyu renk çoraplar ve bir blucin aldım, sonra bana artık yün ceketler örmeyi unutmasını isteyerek onu ağlattım. Joaco'ya düştüm ve annemi kırdım. Bu süreçte berabere kaldılar ve sonra Midas McAlister arkadaşı Joaco'nun her yaptığını taklit etmeye, her bir hareketini izlemeye başladı çünkü Erkek

Lisesi'nde, benim solgun güzel kraliçem ne cebir öğrendim ne trigonometri ne edebiyat ne de kimya. Erkek Lisesi'nde ağabeyin gibi yürümeyi, yemeyi, bakmayı, onun gibi konuşmayı ve alt sınıftan oldukları için öğretmenleri küçümsemeyi öğrendim. Joaco nasıl benim ışığım olmayacaktı ki rehberim olan babam, mezar taşından ibaretken ve annemle ona ölüler gününde karanfil götürürken, onun babası ona sıfır kilometre Renault 9 alıyordu. Arabanın müthiş bir müzik sistemi vardı, lisenin dördüncü sınıfında okuyan birkaç çocuktuk. Midas McAlister'ın kulakları German Germis'in *hey misis braun yugata loblidota* mucizesine tanık olmuştu. Joaco'yla ona hayrandık çünkü telaffuz edebildiğimiz ve her bir hecesini bildiğimiz yegâne şarkıydı. Joaco izin verdiği sürece, onun dünyasına her adım yaklaşması onda bir aydınlanma ve başkaldırıya yol açıyordu. Renault 9'un içinde mermi gibi uçarak tüm kırmızı ışıklarda geçiyorduk, zafer kazanmış yamyam gençler gibi köşelerde bekleyen fahişelere para saçıyorduk. Sonra saçlarımız rüzgârdan bozulmuş şekilde Crem Helado'ya park edip arabaya sosisli sandviç ve *malteada** siparişi veriyorduk. Taşradan yeni gelmiş, süslü San Luis Bertrand Mahallesi'nde bir apartman dairesinde oturan Midas, mikrofonla arabaya anons edilen vanilyalı *malteada* gibi bir zevkin varolduğundan nasıl haberdar olacaktı. Plaklar Joaco'ya New York'tan geliyordu ve Renault'nun yenilik kokusu ve parlak gençlerin Kuzey Otoyolu'nda ehliyetsiz uçarcasına araba kullanma özgürlüğü vardı. Tüm bunlar Midas McAlister için fazlaydı ve kalbi vahşi bir istekle, tüm bunlara, hepsine, hepsine bir gün ben de sahip olacağım diyerek atıyordu. Diğer yandan Bicles'in *Yesterdey*'ini ve Saimonan Garfunkel'in *Sauns of Sailens*'ını söylüyorlardı ve her seferinde Saimonan'a, bu şarkıyı yerli Latin Amerikalılardan çaldıkları için küfrederek. Ama kozmik orgazm tabii Rollings'in Satisfakşınıydı. *Ay kent get no! Satisfakşın.* Bu benim savaş çığlığım, mantram, arzumdu. Anaitari inancım, Anaitari

* Bir nevi bira. (ç.n.)

sırrım, yeminim. Söyle Joaco, Anaitari ne demek? Bu kadar güçlü ve olağanüstü bir kelime olabilir mi? Ama o, İngilizce'ye hâkimiyetiyle bize üstünlük kurduğunun farkında, hevesimi kursağımda bırakıyordu. Ne demekse o demek, sonra o mükemmel aksanıyla şarkıya yalnız söylüyordu, *I can't get no satisfaction cause I try, and I try, and I try*. Ben yalvararak söyle n'olur gıcık olma Anaitari ne demek, söyle *Ay kent get no*, ne demek yoksa kafanı kırarım; ama o gayet yenilmez ve olimpik şekilde beni yerime oturtmayı biliyordu. Israr etme, McAlister sadece anlaması gerekenler anlar bu sözleri. Tabii ki ben de kendimce sosyal hileler icat ediyordum. Bir keresinde babamın saklı kalmış elbiselerinin arasında kullanılmaktan rengi atmış, erimiş Lacoste marka bir tişört buldum, keşfimin zaferini hiçbir şey kirletemezdi. Tırnak makasıyla timsahı itinayla kestim ve her gün giydiğim her tişörtün üstüne dikmeyi kendime iş edindim. Gülüyorsun değil mi kraliçem, Agustina ben de gülüyorum ama Lacoste timsahını sergilemek bana ne kadar güven verdi ve şimdi olduğum kişi olamama yardımcı oldu bilemezsin. Sistemli casusluk çalışmalarımla ağabeyin Joaco'da olmayan ama ben de olan özel yeteneğin ne olduğunu keşfettim. Taşranın köpeği, annesi pantufla giyen, San Luis Bertrand'da oturan, televizyonunun üstünde dantel örtü olan ben, para kazanmayı biliyordum ama o bilmiyordu prensesim ve bu bana rahat nefes aldırıyordu. Diğer yandan bolluk içinde yetişmiş zengin çocuğu, zengin torunu ağabeyin her zaman o kör bakış açısına sahip olacaktı. Benim şansım ise dünyadaki Joacoların sahip olamayacaklarını, mirasa konacaklarını tam zamanında anlamak oldu Burada insanlar boşa demiyor, "Büyük büyükbaba kervancı, büyükbaba toprak sahibi, oğul rantçı, torun dilenci" yani yavaş yavaş aşağı inen bir sarmal bu, Agustina kraliçem, geçmiş günlerin parlaklığı yavaş yavaş kimse pek fark etmeden ışığını yitirirken, zenginlik de erozyona uğruyor ve ondan geriye jestler, hava, üstünlük hissi, büyüklüğün getirdiği hal tavır ve Lacoste'un gayet iyi görünen timsahı kalıyor. Diğer yandan

ben, hiçbir şeyden geldiğim için yavaş yavaş bir yetenek ediniyordum, Agustina hayatım, ihtiyaçtan ve bunalımdan doğan bir yetenek: para yapma yeteneği, kanlı canlı nakit para. Ama hâlâ en önemli şey eksikti. Bu kadar detayın içinde ufak bir şey. Arkadaşım Joaco'nun evine gelip orada seni bulmak, annenle ev işleri yaptığını görmek işte o zaman en derin iç geçirmeler içimden çıkıyordu, kalbimi kıran şey. Ah Londoño Hanım, *yugot*'a *loblidota*!* Çünkü yıldan yıla büyüyerek yanımızdaydın ama dokunulmazdın, Agustina aşkım, Joaco'nun güzeller güzeli kız kardeşi, en mesafeli ve garip yıldız, uzun boylu ve beyaz tenli, çatı katının çöplerinin içinde gizleniyor gibi her zaman kendi kafasının içinde kayıp, sen altın madalyaydın, Grand Prix'nin en iyisi, Joaco'nun bizden alamayacağı en büyük kupaydın. Çünkü o en zengin, en iyi notları alan, marka giysiler giyen, çok iyi tenis oynayan, skiboard yapan, baharlarını Paris'te geçiren, sonsuz bronz olabilirdi ama sahip olamayacağın tek şey, girişi yasak olan şey, sendin Agustina güzelim. Seni ikinci kez görüşüm La Cabrera'daki evinizin yemek salonundaydı, bana sultanların evi, Windsor Dükleri'nin malikanesi gibi görünmüştü. Ve sen orada, aralarına marmelat ve tereyağı sürerek bisküvilerden kuleler yapıyordun. Joaco ve ben bir uçta, sen ise öbür uçta büyük örümcek kristalin altında oturuyordun. Kulelerinin arasında yalnız, küçücük, saydam, kocaman derin, kara gözlerin, upuzun siyah saçlarınla, delicesine uzun saçlarınla, saçların nereye kadar geliyordu Agustina kızım? Sanırım o zamanlar yerlere kadardı. En sonunda gözlerimi senden alıp çevreme baktığımda, bu odaya kapanmış şeyler içinde mutlu olmak için sahip olmam gereken şeyi o an anladım. Kristal lambalardan süzülen ışıklar beyaz masa örtüsünde gökkuşağı oluşturuyor, güllerle dolu vazolar ve porselenden, narin yumurta kabuğu görünümlü kap, San Luis'te kullandığımız çatal bıçak takımıyla hiçbir ilgisi olmayan ağır ve gösterişli takımlar var. Onlar gümüşten, diye bağırmıştın bana masanın

* İng. Çok hoş bir kızınız var. (ç.n.)

öbür ucundan, senin ağzının bana söylediği ilk şey bu olmuştu ve o zaman ağzına da sahip olmam gerektiğini öğrenmiştim. Güzel dudaklı ve mükemmel dişli ağzın sayesinde on iki, on üç yaşlarındaki bir çocuktan beklenmeyecek kadar aydınlanmıştım. Çünkü senin ve kardeşlerinin dişleri ortodontik tedavi sayesinde mükemmel görünüyorlardı ve aynı akşamüstü evinizin banyolarını koklayarak beni baştan çıkaran bu dünyanın hangi maddeden yapıldığını anlamaya çalışıyordum. Senin ve ailenin dişlerinizi tüm diğer faniler gibi diş fırçasıyla değil gringoların Water-pic dedikleri bir aletle fırçaladıklarını öğrendim. Ve o gün Midas McAlister hemen orada bu aparattan bir tane alma kararı aldı. Okuldaki çocuklara üstsüz sarışınların resimlerini satarak para biriktirmeye başladı, önce bir Water-pic almak sonra da ortodontik tedavi yaptırmak için, Agustina prensesim, erken olgunlaşmam sayesinde, sarı, eğri, çürük dişlerle hiçbir yere varılmayacağını anladım. Londono çocukları gibi elde ettiğim harika gülüş, üniversite kariyerinde çok işime yaradı. Hizmetçi giysileri içinde iki kişinin yumurta kabuğu şeklindeki kaptan yemek servisi yaptıkları on iki kişilik masanın aynısından benim evimde de olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Yenen yemekler çikolatalı pandebono, almojábana, kremalı bisküvi, annemin San Luis Bertrand Mahallesi'ndeki evimizin salonunda plastik Melmac tabağında sunduğu ile aynıydı. Sizin çay saati dediğinize, biz on bir çayı diyorduk. Akşamüstü saat beşte iki aile de aynı tür poğaçaları koyuyorlardı tabaklarına. Bogota'nın en şık mahallesindeki ev ile San Luis Bertrand'daki evin almojábanaları aynıydı. Senin dünyanla benimki arasındaki farkın dış görünüş ve pırıltıdan ibaret olduğunu anladım. Bu bana kavgamı sürdürmek için güç verdi. Sorun pakette demiştim kendi kendime, dikkatini çekerim on üç yaşındaydım. O yaşta bu farkı anlayabiliyordum ve otuz yaşımı tamamladığımda, ağzın benim olmuştu. İki tane orijinal Baccarat kristali avizem, hiç oturulmamış on iki kişilik yemek odası takımım, gümüşten çatal bıçak takımım ve harika bir gülüşüm

vardı. Ama şimdi bak bana, bu algı sorunu yüzünden yenilmiş, kendi gölgesine dönüşmüş bir zavallıyım. Bir çocuğun zekâsından da fazla bir şey beklenmez. Aradaki fark sadece paket değildi tabii ki. Değildi. Bu yanılgıyı kanla ödedim.

Aguilar evi ayıran çizgi hikâyesini hatırladıkça tüyleri diken diken oluyor. En kötü zamanlarında bile karısı onu böyle dişlerini sıkarak ve gözlerini sinirden döndüren bir öfkeyle reddetmemişti. Agustina olduğu yerden kımıldamamasını söylüyordu. Ben belki sakinleşir diye elimden geleni yapıyordum ama coğrafi ayrım sabit değildi ve bu da işleri daha da zorlaştırıyordu. Onun delice kaprisine bağlı olarak hat değişiyor ve yanılmamak mümkün olmuyordu. Bir ara Aguilar yemek odasındaki sandalyelerden birine oturdu, o sandalye kendi tarafında kaldığı halde Agustina o yarımadayı da kendi tarafına dahil edip yemek odasının düzenini bozduğu için Aguilar'ı da oradan attı. Herhangi bir yere doğru adımını atmaya kalktığında dişi bir kaplan gibi üstüne atlıyordu. Dışarı orospu çocuğu, diyordu bana, babam seni burada görmek istemiyor, sonra zavallı Sofi teyzeye dönüp hele seni hiç namussuz domuz diyordu. Sofi teyze yüzünü suçluluk duygusu, sıkıntı ya da aşırı yorgunluk nedeniyle buruşturuyordu, o zamana kadar sabırlı olmuş ve bize hep moral vermişti ama şimdi artık korkmuş ve morali bozulmuş görünüyordu. Evimizde olduğu süre boyunca böyle bir şeyle karşılaşmamıştı –doğruyu söylemek gerekirse ben de– bunlar ağır laflardı: Gidin pisliğinizi öbür tarafta yapın, iğrenç domuzlar. Agustina içine şeytan kaçmışa benziyordu ve kabalıkları o kadar ölçüsüzdü ki sadece kabalık olarak tanımlanamazdı. Bizi biran önce evden çıkartmak için can atıyordu. Babasının varlığı, dönüşü ya da gelişi onu ikiye bölen bir faktördü. Bir tarafta babasıyla o, diğer tarafta değersiz faniler. Aguilar onu izlerken ve kafasını duvarlara çarpma isteği duyarken, yıllar önce ölmüş olmasına rağmen Carlos Vicente Londoño hakkında hiç düşünmediğini ve evde onları gözetle-

yen ve onu karısından ayıran karanlık bir misafire dönüştüğünü fark etti. Bu adam tiksindiğim her şeyin adeta bir enkarnasyonu, diğer taraftan Agustina için ise neredeyse dinsel, anlaşılmaz bir hayranlık objesi. En zoru ise, diye Aguilar itiraf ediyor, Bay Londoño'nun kızı üstünde kurduğu otorite hatta sahiplenme. Her ne kadar bu kelime benim lügatimde yer almasa da beni hiç ilgilendirmeyen onların mantıksız krallığında bu kelime var. O gece aklıma bunlar gelmişti. Karısının babasının iradesi tarafından ele geçirildiğini düşündükçe Aguilar'ın damarlarında buz gibi bir sıvı dolaşıyordu. Karısının bölünmesini öyle yoğun yaşıyordu ki Aguilar bazen buna sebep olanın, karısının babasının iradesi değil, karısının hasta aklı olduğunu unutuyordu. Kriz esnasından karım yakıp yıkıcı bir soyutlanma yaşarken o her zaman yalnızdı, bu defa yalnız olan bendim, ona ise onun üstünde bir güç eşlik ediyordu, ölmüş babasının ruhuydu eşlik eden. Agustina hiç durmadan babasından ve onun gerçekleştireceği ziyaretten konuşuyordu ama kelimeleri o kadar hızlı telaffuz ediyordu ki anlamak neredeyse imkânsızdı. Sanki kendi içine doğru konuşuyordu, cümleleri dışarı çıkartmak yerine yutuyordu; Agustina, aşkım, kelimeleri yutma ama sesim ona ulaşmıyordu aramızda olan gariplik ve mesafeydi Birbirine yaklaşmayı beceremeyip bitap düşmüş iki hayvandık adeta. Ve aşağıda şehrin kalbi sessizlik içinde atmaya devam ediyordu, gizlenmiş ve kırık. Sanki o gecenin korkunçluğunu sona erdirmiş, yeni bir macera bekler gibiydi. Agustina hayatım, eski düşman deliliğin bizi bitirmesine izin vermeyelim ama bu gece delilik ve o bütünler. Karım bir deli, ilk defa o gece kendimi tanıdım ve o düşünce beni ikna etmeyi başaramadı, böyle değil, Agustina hayatım çünkü senin deliliğinin arkasında sen varsın, her şeye rağmen sen oradasın ve beni geri plandan kim çıkarttı bilmiyorum ama ben varolmaya devam ediyorum. Agustina beni hatırlıyor musun? Kendini hatırlıyor musun? Aguilar hiçbir zaman Agustina'nın ona fiziksel zarar vereceğinden korkmadı, tam tersine ondan on santim uzun ol-

duğu için o ona zarar verebilir. Ama o gece korku orada duruyordu, Agustina'nın yaralamak, zarar vermek arzusu tavan yapmıştı. Etrafındaki eşyaları kavrayışı, atışı, tekmeleyişinden bu anlaşılıyordu. Aguilar'ın hayatta en son isteği tapındığı karısıyla tekme tokat bir dövüşe girmekti. Çünkü ona zarar vererek bitireceğini biliyordu. Diğer yandan Agustina her şekilde deşarj olabilmek için fiziksel bir şiddet arayışı içindeydi, ona ne olursa olsun zarar vermemeye karar verdim. Sistemli bir şekilde beni provoke etmesine rağmen ona olan sonsuz aşkım barışçıl bir şekilde davranmamı sağlıyordu. Belki de Agustina, babasının gelişine engel olan baş engelden kurtulmak istiyordu, o da bendim, diyor Aguilar. Bay Londoño kimdi, kızıyla ilişkisi nasıldı, onun üstünde bu kadar otoriteyi nasıl sağlıyordu? Bunları bilmek için Aguilar neler vermezdi. O gece eve elimde hüzünlü zafer kupasıyla, yani Wellington Oteli'nden getirdiğim yaralayıcı kanıt olan Agustina'nın çantasıyla geldim ve çantayı görünür bir şekilde yemek odasının masasının üstüne koydum. Karımın başka bir adamla bir gece geçirdiği takıntısıyla, yani bildiğim bir gece, kim bilir kaç gece geçirmişti Belki görür diye çantayı masanın üstüne özellikle koydum, vereceği tepkiyi merak ediyordum, gözlerime bakmaya cesareti var mıydı? Ama görür görmez sinirle benim tarafıma fırlatıp, bu boku buraya kim koydu, diye bağırıp sonra hemen konuyu unuttu. Babasının eli kulağında gelişinin verdiği delilik, onu hiperaktif yapmıştı öyle ki ateşten etrafına ışık saçıyordu. Ve Agustina arkamdan iş çevirmiş olsa da bu âşık hikâyesi gerçek olsa da benim gerçek, yıkılmaz, yok edilemez rakibim, babasının hayaletiydi. Onunla ilgili en ufak bir fikrim yoktu, bana en başından çizilmiş Santa Fe'li toprak sahibi imajının dışında, Adamın benden böyle bir üstün tarafı var, diye düşündü Aguilar, bilinmeyen olma avantajı. Karısının ördüğü red duvarının ardında kapalı dururken Aguilar'ın aklına Agustina'nın yazmasına yardım etmesini istediği o çılgın otobiyografi geldi. Şimdi onun gerçekten de yardım dilendiğini anlıyorum, hayatının

yazılı olduğu sayfaları bir anlam kazanması için biriyle birlikte gözden geçirmek ve içinde fırtınalar koparan anne ve babasını içinden söküp atıp onları birkaç sayfaya hapsetmek istiyordu ama o zamanlar bunu ben nasıl bilebilecektim ki, aslını söylemek gerekirse bu fikir bana bir körün değneğiyle sağa sola vurması gibi gelmişti. Olay böyle cereyan etti işte, beni sinema kulübünde onunla tanıştırdıklarında ve onunla vedalaştıktan sonra onun muhteşem güzelliği beni adeta çarpmıştı. Bir şimşek nasıl etrafı aydınlatıp sonra kayboluyorsa onun da öyle olacağını düşünmüştüm, onunla ikinci bir buluşma şansımın olacağını bile düşünmemiştim. Bu yüzden üniversitedeki masamda ondan gelmiş bir not bulduğumda yaşadığım büyük bir şaşkınlık oldu.

Babam bana gece on ikiden önce gelmemi emretti, diyor Agustina, ben de bir dakika bile geç kalmak istemedim, Külkedisi misali tüm emirleri yerine getirmeliydim ki babamın emirleri olduğu için daha önemliydiler. O öyle istemişti ve onun yücegönüllülüğü sayesinde Volksvagenli çocukla sinemaya gidiyordum ama gece on ikiden önce dönmek kaydıyla. Tam zamanında anahtarı kilide sokup eve girdiğimde babamın uyumayıp salondaki bir koltukta alarm halinde beni beklediğini gördüm. Baba sen misin? Gözetleyen ruhunun şiddetli soluk alışverişleri duyuluyor, piposunun ışığı yayılıyordu. Arabanın içinde kiminle geliyordun? Beni getiren çocukla yalnız geliyorduk. Bir daha asla, diye kükredi babam, bir daha asla bir tiple arabanın içinde yalnız gelmeyeceksin, izin vermiyorum, babasının sesinin bu kadar heyecanlı ve adeta aklını yitirmiş şekilde çıktığına inanamıyordu. Yıllar boyunca asi, kaba, kötü öğrenci olmuştum ve bu yüzden babamdan çok acımasız azarlar işitmiştim ama hiç şimdiki gibi sinirlendirmemiştim. O geceye dek babam benimle hep mesafeli olmuştu, beni azarlarken bile belli bir mesafeyle yapardı ama bu, onun dikkatini çekmeme, titremesine ve benim dışarıda olmamdan başka bir şey dü-

şünememesine yetti. Eğer geç kalırsan bana saygı göstermediğin içindir. Ben sana saygı duyuyorum baba, eğer şartın buysa her zaman uyarım. Tam on ikide geldim baba, bana söylediğin gibi. Ama arabada o tiple yalnızdın, son olsun ve sonra Agustina yatağına yattığında babasının arabada olanları tahmin edip etmediğini düşünmeden edemedi. Onu sinemaya davet eden çocukla sinemaya gitmek yerine Crem Helado'ya gidip arabaya sosisli sandviç söylediler. Sonra o pantalonundan Büyük Beyaz Yelkenlisini çıkarttı, Agustina sokağın ıssız karanlığında gözleriyle görmedi, bakamadı ama elleriyle mermere benzeyen yüzeyini ve büyüklüğünü anladı, sonra babasının dediği saatte evde olduğunda, onu parıldayan şüphesi ve piposuyla beklerken buldu. Babası onu daha önce hiç beklememişti, sesi hiç bu kadar sinirli, neredeyse çılgınca çıkmamıştı. Size yanınızda birileri olsun demiştim, niçin onunla arabada yalnız kaldınız? Baba beni sadece eve bıraktı, babasına onun Büyük Bastonuyla tanıştığını itiraf edemedi, acaba babasının da var mıydı yoksa onlara emirler verdiği baston bu muydu? Sonra yatağımda bir türlü uyuyamadım, diyor Agustina, beni uyanık tutan ne araba ne ilk defa biriyle yalnız dışarı çıkmam ne o çocuğun pantolonundan çıkan şeyin sertliğiydi, o dönünceye kadar babasının onu beklemiş olması ve o gelmeden uyumamış olmasıydı. Daha önce bu hiç, hiç olmamıştı. Beni tekrar sinemaya davet ettiklerinde kabul ettim çünkü bunun babamı huzursuz edeceğini ve gece uykusuz bırakacağını biliyordum. Bu sefer Agustina tam on ikide değil de biraz daha geç geldi, babasının öfkesini birkaç santim daha ötelemek için. Kendini dövdürtecek kadar değil ama tepkisini görmek için, onu yavaş yavaş kışkırtmak istiyordu. O ilk gece algıladığı şeyin doğruluğunu anlamak, babasının o bir gençle dışarı çıktığında görmezden gelemediğini, böylece babasının ilgisini tekeline alacağı bir şey çıktığını öğrenmiş oluyordu. İkinci defa başka bir çocukla dışarı çıktı ve Agustina ondan Büyük Yelkenlisini ellemesine izin vermesini istedi. Bana izin verdi, bu sefer alev alev

yanıyordu, yüzeyi mermere benzemiyordu ama avuçiçimi yakıyordu ve Agustina eve döndü, belki de babası ne yaptığını tahmin etmişti, belki de onu bir sinir krizi eşiğinde bekliyordu. Sonunda patlamayacaktı çünkü onu suçlayamayacaktı sadece kuşkudan içi içini yiyecek ve çok üzülecekti. Bu belirsiz durumdan kim faydalanıyordu? Baba mı, kızı mı? Kendi kendinin kuyruğunu ısırıp duran bir konuydu bu. Sonra hayatında üçüncü defa babasının onunla ilgilendiği bir olay oldu. Bu defa öfkesi çok yükselmişti, diyor Agustina, her ne kadar birkaç derece de olsa beni dövmesine yetecek kadar olmadı –beni hiç dövmedi, sadece Bichi'yi dövüyordu– ama evet on beş dakika geç geldiğimde sesi titredi ve beni azarladı ve yeni çıktığım çocukla da bir daha çıkmamı yasakladı. Agustina, yasak, bununla bir daha çıkmayacaksın, anlıyor musun? Peki, baba sana yemin ederim ki onunla bir daha çıkmayacağım, eğer sen hoşlanmadıysan peki. Evet Agustina, hoşlanmadım, onda garip bir şeyle var, bakışlarında, kim bilir annesi babası kimdir, tanınmadık kişilerle dolaşmanı istemiyorum. Evet baba, peki baba. Sonra yatağa yattığında, Agustina gururdan uçuyordu babasının hoşnutsuzluk objesi olduğu için ve onun için küçük bir tören düzenliyordu, karanlıkta, yalnız ve gizlice. Kendi kendine dualarında tekrar ediyordu, eğer öyle istiyorsan onunla bir daha asla, öyle tuhaf bakışlılarla, tanımadığımız ailesi olanlarla, sende güvensizlik uyandıranlarda, sonuçta babam hiçbirini beğenmiyordu. Ama ben sözümü tutuyordum, diyor Agustina, her seferinde, o çocukla ya da öbürüyle bir daha çıkmıyordum, her zaman yenilerini aradım, babamın küçümsediklerini ben de küçümsedim. Babamın salonda oturup piposunu içerek beni beklemesine karşılık ben sözümü tutuyor onun istemedikleriyle bir daha görüşmüyordum, o ise geceleri benim yolumu gözlüyordu, saatine defalarca bakarak. Ben ise her seferinde yeni biriyle çıkıyor ve hepsinden Büyük Yelkenlilerine dokunmama izin vermelerini istiyordum, böylece pek çok sınıfta ve büyüklükte yelkenli olduğunu öğrendim, bazısı ateşli diğerleri so-

ğuk, kimisi çok hızlı kimisi yavaş; elimle, sadece elimle, vücudumun başka yerlerine ulaşmalarına izin vermedim, bacaklarımın arasına hiç, en azından ilk aylarda. Elimle dokunmam yüzümde taşıdığım ifade sayesinde babamın anlaması için yeterli oluyordu ve bana hiçbir şey diyemiyordu çünkü elinde hiç kanıtı olmuyordu, gölgeler ve jestler hiçten öteye gitmiyordu. Beni sinemaya ya da 100. Sokak'taki Crem Helado'ya götürenlerin hepsinden Büyük Yelkenlilerini göstermelerini istiyordum ve böylece babamın beni gece yarısına dek beklemesini garantilemiş oluyordum. On beş, yirmi dakika geç gelmem yeterli oluyordu, bunun onun için uzun bir acı çekme süresi olduğunu biliyordum. Daha önce değil, diyor Agustina, babamın aşkının anahtarlarını ele geçirmiştim ne daha önce ne daha sonra, babamın beni cezalandırma şekli bununla bir daha çıkmayacaksın sözü oluyordu. Onun davetlerini artık kabul etmeyeceksin çünkü Pereira'lı, Bucaramanga'lı ya da Cali'li, babamın hoşuna sadece Bogotálı tanınmış aile çocukları gidiyordu, aslında onları hemen eleyebiliyordu eğer çiklet çiğnemişlerse ya da masada çatal kaşığı yanlış kullanmışlarsa. Her zaman herkese bir kulp bulabiliyordu, beni arabalarıyla alıp dolaşmaya çıkaran çocukların kim olduğunu bilmemekten nefret ediyordu. Onu mutlu etmenin yolunun benim ellerimde olduğunu biliyordum, sadece biraz fedakârlık etmem, onlardan kurtulmam gerekiyordu. Bu benim için büyük bir şey değildi çünkü karşılığında gece yarısına kadar senin ilgini kazanıyordum. Evet baba, sen eğer beni uyumadan, bir şey yapmadığıma emin olmak isteyen, soran gözlerinle beklersen ben de hepsinden vazgeçerim, hepsinden tek tek ve aynı zamanda vazgeçerim, sırf senin için. Hiçbir şey yapmadığımı sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama içine seni öldüren bu şüphe tohumlarını nasıl ekeceğimi çok iyi biliyorum, aslında sinemada biraz yaramazlık yaptım ama sırf senin için, sen beni uyanık bekle diye, sonunda güçlerimi senin üstünde nasıl kullanacağımı öğrendim. Arabaların içinde fethettiğim bin bir

sevgili senin aşkın mıydı bilmiyorum babacım, senin aşkın mıydı yoksa cezan mıydı?

Portulinus, Anapoima'dan piyano dersleri almak istediğini söylemeye gelen genci tıpkı bir "gece hediyesiydi" diye tanımlıyor günlüğünde. Yumuşacık ama virtüöz parmaklarıyla maestronun önünde La Gata Golosa'yı çalarkenki görüntüsü, uzun sarı çocuk saçları ve çocuk sesiyle yetişkin bir erkeğin kalın sesi arasında gidip gelen sesiyle kimselere benzemiyordu. Bu beklenmeyen misafir karşısında büyük maestro tamamen hareketsiz ve savunmasız kaldı. Sanki bir mucizeye tanıklık etmiş gibiydi, bu güzel ve yetenekli çocuk hiçbir yerden gelmemiş de gökyüzünden düşmüş ya da bir rüyadan gelmiş gibiydi, "bir gece hediyesiydi". Portulinus günlüğüne bu notları düşmüştü. Ama rüyasında gördüğü Yunan harabelerinin orada dövüşen çocuklardan bir farkla, La Gata Golosa'yı yorumlayan bu genç gerçekti, kanlı canlıydı, yani etten kemikten yapılmıştı. Yeteneği dolup taşan, çocuksu, acımasızca güzeldi. Bu Farax, Nicolas tarafından yaratılmışa benziyordu, mermer gençler gibi yaralı değildi, yarasından kan akmıyordu, şaşılacak şekilde canlı, sağlıklı ve dokunulabilirdi. Nicolas ona dokunmayı ne kadar istediğini düşündü, cesaret etti de omzunu yavaşça okşadı ve o gün her şey başladı. Ve şimdi sahneye Blanca giriyor, mucizeyi kendi gözleriyle görmesi için Nicolas'ın elinde salona getiriliyor. Gel Blancam, daha önce hiç duymadığın bir müzik dinleyeceksin, Blanca rahatsız ve kuşkulu, uzun süredir kocasının başında toplanan bulut kümeleri halinde sanrılarından ve hayaletlerinden yorulmuş. Onun fantezilerini aşağıya indirecek gücü kendinde bulamazken salona inmişti. Sonradan günlüğünde itiraf ettiği gibi, piyanoya oturmuş o varlığı gördüğümde içimi garip bir his kapladı, sanki "affedebilme kapasitemi bana geri veriyorlardı" katılıklarından dolayı hayatı, kendini ve estirdiği terörlerden dolayı Nicolas'ı affedebilmeyi. "Nicolas'ın ilk andan itibaren Farax diye hitap ettiği Abelito'yu

dinlediğimde, beni esir alan o yoğun ve garip duyguya bir açıklama getirmek istesem, herhalde uzun yıllar önce Nicolas'ı ilk gördüğüm haline benzettiğim içindir. Piyanoda La Gata Golosa'yı çalan gence baktığında Blanca tekrar karşısında temiz, tatlı, acısız Nicolas'ı görmüştü. Hayatın tekrar başa döndüğü ve ikinci bir fırsat verdiği duygusuyla kalp çarpıntısı yaşadığı için de kendi kendine yüklenmişti. Farax'a gelince bu narin yüzlü, büyük gözlü, hülyalı bakışlı kadını görünce ilk başta korkudan parmaklarının kaskatı kesileceğini ve piyano çalmaya devam edemeyeceği hissine kapıldı. Ama gerçekte öyle olmadı parmakları neşeyle ve güvenle cevap verdiler ve kadının bakışlarının gölgesinde Farax kendini evinde hissetti. Sanki bir anne ya da kız kardeşle yani kolayca sevebileceği ya da daha ilk görüşte sevdiği biriyle birlikteydi. Nicolas ve Blanca misafiri dinlemek üzere el ele kanepeye oturdular, Nicolas titreyerek ve büyük bir beklenti içinde, koca poposunu kanepenin sonuna kadar dayamış şekilde ve sanki birazdan yiyecek ikram edilecekmiş gibi ağzını şapırdatarak beklerken, Blanca ise iki şeyi aynı anda yapıyordu, bir gözüyle genç adamı inceliyor, diğeriyle kocasını gözetliyordu. Farax ise muhterem seyircilerini unutmuş çaldığı *pasillo*nun ritmine kendini kaptırmış şekilde oturduğu bankta bilinçsizce, çocukça sallanıyor, bir yandan da melodiyi dudaklarıyla mırıldanıyordu. La Gata Golosa bittiğinde, söyleyenin ve dinleyenin kaderini değiştirecek meşhur cümlelerden biri telaffuz edildi. Senle ben birbirimizi anlıyoruz, dedi Nicolas, Farax'a. Her ne kadar yeni tanışmış olsalar da siz yerine seni kullanarak, ne de olsa aralarında yirmi yaş fark vardı ve o maestro, Farax ise öğrenciydi. Farax bu beklenmedik hitap, maestronun parıldayan bakışları, omzunu okşayan eli karşısında ne yapacağını şaşırdı ama bu, senle ben birbirimizi anlıyoruz, cümlesinin hayatını değiştireceğini fark etti. Biraz daha dinleyebilir miyiz? diye sordu Blanca, çok da onun olmayan yumuşak bir sesle. Farax da duruma uygun olarak Mavi Tuna'yı çalmaya başladı. Daha sonra Blanca, aşırı he-

yecanın ötesinde, Ronsard'ı kastederek o anın "tatlıların en tatlısı" olup olmadığını sorguluyordu günlüğünde. Eğer öyleyse, üçü için de mi öyleydi? Biri acı ve gölge tohumları mı ekti? Bu ilk buluşmada hangisi kıskançlık hissetti ve kime karşı? Farax adını taktığı bu Abelito'da Nicolas ne buldu? Yoksa Farax ile mi karıştırdı? Gelecek vaat eden bir öğrenci mi? İşinde rakip mi? Bir arzu nesnesi mi? Kendi mirasçısını mı gördü? Sanatını ve bir şekilde hayatını devam ettirecek biri mi? Yoksa ona çöküşünü, yakın olan sonunun haberini getiren sessiz haberciyi mi gördü? Blanca günlüğünde soruyu daha geniş terimlerle soruyor, en önemli anları, gerçekleştiklerinde ve gerçekleştikten sonra zihninde tartıyor. Rutubet damlatan piyanolu büyük salonun ortasında, annesi, babası ve Farax onu askeri düzende dizilmiş kurşun askerlerle unuttuklarında Eugenia'nın hangi köşede pısıp kaldığına dair ne bir mektup ne de günlük notu var. Farax uzaktan geliyordu, giysilerinin mütevazılığına ve sırt çantasının eskiliğine bakılınca köyde hem bir yerde konaklayıp hem de yemek yiyecek parası olması imkânsız görünüyordu. Portulinus onu akşam evde yemeğe kalmaya ve isterse geceyi de orada geçirmeye ikna etti. Gerçek isteği buydu, sadece o gece değil ilerdeki on bir ay boyunca her geceyi orada geçirmek istiyordu. Eğer sessizlik beyaz olsaydı! diye haykırdı Portulinus sabaha karşı, Farax ın orada kaldığı ilk gece. Eğer sessizlik kirli ve bozulmuş olmasaydı, diye fısıldadı uyuyan Blanca'nın uykusunu bölerek. Ne diyorsun? diye söylenerek yatakta doğruldu ve bu saatte konuşulan bu dikenli konunun onları nereye götüreceğini tahmin etmeye çalışarak. Diyorum ki Blanca, sessizlik keşke kirletilmemiş olsaydı. Neden kirliymiş? Bir yandan da zaman kazanmaya çalışıyordu en azında sabahlığını giymeye. Gürültüyle, gürültüyle, başka neyle olacak. Sessizlik gürültüyle örselenmiş durumda tıpkı kerestenin içindeki kurtçuklar gibi içerden yiyip bitiriyorlar. Patırtıları ve kütürtüleri duymamak için sağır olmak gerek. Nicolas, uyuyor musun yoksa beni anlamıyor musun? diye karısını sertçe itek-

leyip geceliğinin fırfırlarından çekiştiriyor. O ise kızları ve misafiri uyandırmamak için sesini alçaltmasını rica ediyor, bir yandan da doktorlara göre kronik ıslık sesi duyma hastalığından mustarip kocasının kulak damlasını bulmaya çalışıyor. Blanca, nasıl bir şair beyaz bir sayfaya ihtiyaç duyarsa, benim de beste yapabilmek için mutlak bir sessizliğe ihtiyacım var, sence Lord Byron daha önce üstüne yazı yazılmış bir sayfaya yazar mıydı? Sarsılmaktan bembeyaz olmuş karısının suratını görünce onu bırakıp geceliğini, saçını düzeltti. Tamam, Blanca hayatım, her şey yolunda, diyerek yanına oturdu, bir şey yok, ne olur o hayalet suratı takınma, sadece aradaki farkı anlamanı istiyorum, sessizlik ne hayırlı ne de dinlendirici bir şey. İçine şeytan girmiş de diyemeyeceğim ama melankolik diye açıklıyor. Onu bitap düşürünceye dek kulağına fısıldayan iki türlü gürültü olduğunu açıklamaya çalıştı, sanki biri kulağıma fısıldayan dişleri dökülmüş bir yaşlı kadın, diğeri ise mır mır eden mekanik bir kedi, bostan dolabının ya da su değirmenin tıkır tıkır eden sesi gibi. Fısıldayan kulağıma yapıştığında beste yapabiliyorum ama düşünemiyorum, diğeriyle ise tam tersi oluyor. Bunlar senin problemlerin Nicolas, yat uyu, ben ne yaşlı nineler ne de kediler duyuyorum, bunun üzerine Nicolas küfürler savurarak kapıyı çarpıp odadan çıktı. Ertesi gün genç misafir ailenin doğan beş çocuğundan hayatta kalan iki kızı olan Sofi ve Eugenia'ya yulaf verme işini üstlendi. Nicolas sabah kalktığında bir önceki gece yaşadığı gürültü macerasını anlatmaya başladı, bir farkla bu sefer kulağındaki sesler bostan dolabı ya da su değirmeni gibi değil uzun bir koridor boyunca çekiştirilen sandalye sesi gibiydi. Farax, haklısınız hocam diye cevap verdi o tedirgin çocuk sesiyle, sanki dünden beri biraz daha büyümüştü. Haklısınız, maestro ben onun için, mutlak sessizliği bulmak için dağların tepesine çıkıyorum. Bu sözler Nicolas'a çok derin ve bilge geldi, yeni ortaya çıkarılmış bir gerçeği dinlemiş gibi bir ifade takındı, mutlulukla gülümsedi ve bir süre oturduğu yerde uyukladı. Sen, gerçekten de beni

anlıyorsun Farax, sen ve ben anlaşıyoruz. Blanca, birkaç saat önce aynı konu hakkında yaptığı yorumdan dolayı bu cümleyi bir gücenme iması olarak algıladı ve bundan sonra kocasının her cümlesini kaba, Farax ın dudaklarından dökülenleri ise meleksi ve olağanüstü olarak algılayacaktı. Birkaç gün sonra Blanca'nın otuz dördüncü doğum günü geldi, üçlü ve iki kız harika bir kutlama yaptılar. O anları Nicolas günlüğünde İngilizce *"domestic bliss"* olarak tanımlamıştı. Nehirde gezintiye çıktılar, Bach'ın bir eserini topluca değerlendirdiler, sırayla Shakespeare ve Goethe'den yüksek sesle parçalar okudular, "gökyüzü o gün tekrar yumuşak başlı oldu ve Nicolas'ın fazla şişliği olmadan uyanmasına müsaade etti" diye yazmış Blanca günlüğüne. Sabah onu, evin bahçesindeki küçük havuzun kenarında açan, kendi eliyle kestiği zambaklarla uyandırmış sonra gece de içinde "Al bunları, benim gözyaşlarım" yazılı bir notla bir inci kolye hediye etmişti. Bu yazıyla içi giden Blanca hemen günlüğüne koşmuş ve şu notu düşmüştü: "Ben dünyanın en mutlu kadını değilim de neyim?" Ama belli ki kutlama sırasında kötü bir şey olmuş ama kayda geçmek istememişti. Çünkü sonradan görünen cümle başka bir renkle ve moralle yazılmışa benziyor, "Bugün otuz dört yaşımı bitirdim ve çok mutluyum ama hiç şüphesiz eve geniş bir sessizlik hâkim", Nicolas ın günlüğü de konuyla ilgili ipucu vermiyordu. O tarihte günlüğüne şunları yazmıştı: "Blanca bugün saçlarını tepesinde toplamış, narin yüzü ortaya çıkmış ve çok çekiciydi Böyle bir kadın beni nasıl sever diye kendi kendime soruyorum."

Üniversitedeki odamın kapısının altından attığı notu, Agustina ile hikâyemizin başlangıç noktası olduğu için her zaman cüzdanımda saklarım. Onunla tanışmamızın üstünden on, on beş gün geçmemişti ki buluğ çağındaki bir çocuğun yazısıyla yazılmış notu aldım, harfler abartılı şekilde yuvarlatılmış ve

* İng. Evdeki mutluluk. (ç.n.)

i'nin üstüne nokta yerine utanmaz bir top yapılmıştı. Notta şöyle diyordu: "Profesör Aguilar, ben sinema kulübündeki kızım, sizin yardımınıza ihtiyacım var, otobiyografimi yazmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Siz bana hayatımda anlatmaya değecek, hatırlanacak ya da önemli bir şey olup olmadığını sormuştunuz, cevabım hayır ama her halükârda bu benim için takıntı halini aldı ve sizin bana yardım edebileceğinizi düşündüm, ne de olsa edebiyat profesörüsünüz." Ona cevap verebilmem için telefonunu vermek yerine bana ev adresini yazmıştı ve sonra ilkine göre daha sıra dışı bir paragrafla devam etmişti. O gece böyle bir kızın bende ne bulduğunu düşünmekten uykum kaçtı ve yatağımda döndüm durdum. Gerçekten de bana asılıyor muydu? "Bakın profesör, otobiyografi olayına girmeden önce sizin ellerinizi tanımak isterim, ben erkekte ilk ellere bakarım, bir erkeğin eli beni ne kadar heyecanlandırır anlatamam, tabii eğer beni etkilerse çünkü bazen hayal ettiğim gibi çıkmazlar, o gün sinema kulübünden çıkarken ellerinize bakamadım çünkü pantolonunuzun cebine sokmuştunuz. Onun için düşündüm de belki bana elinizin bir fotokopisini yollayabilirsiniz. Herhangi birinin fark etmez ama hem avuç içi hem de elinizin üstünün fotokopisi olsun Yani elinizi bir kâğıt gibi fotokopi makinesine koyup kopyasını çekecek ve bana göndereceksiniz. Benim diğer ilgi alanım ise saçtır, her memeli türünün saçı ama özellikle insan ırkının erkek cinsinin saçı. Bir erkek gördüğümde eğer saçları güzelse onun eline dokunmamak için kendimi zor tutarım ama başınızdaki siyah yünden şapkayı çıkartmadığınız için saçınızı da göremedim. Bana solcu olduğunuzu söylediler, solcuların neden yaz kış soğukta giyilen şapkalarla dolaştıklarını da bilmek isterim. Kaşlarınıza, kirpiklerinize ve sakalınıza dikkat etmedim sanmayın, hepsinin ipeksi ve gür görünümü vardı, özellikle bıyıklarınız çok hoşuma gitti içinde çıkmış beyazlarla. Bana bir tutam saçınızı göndermenizi istemek çok garip olacak ve eminim ki kabul etmeyeceksiniz onun için sanırım elinizin bir fo-

tokopisi yeterli olacaktır. Agustina Londoño." Devlet Üniversitesi'nin Edebiyat Fakültesi'nde tek bir fotokopi makinesi var, diye anlatıyor Aguilar. Ama fotokopi makinesi de öğrencilerin not öğrenmek ve başka işleri için dolaşıp durduğu dekanlık katında bulunuyor, sorumlusu da iş fotokopi olunca cimri kesilen, normalde çok hanımefendi biri olan, sekreter Lucerito Hanım. Hocalar fotokopi makinesini haftada birkaç defa kullanmak isterse onlara kınayan bir bakış fırlatmakla kalmayıp kullandığımız kâğıt miktarını belirten bir makbuz da vermemizi istiyor. Bunun için Aguilar elinin fotokopisini çekerken tüm bu insanların bakışlarından nasıl kaçacağını düşünüyordu. Odamdan çıktım ve başaracağımdan emin şekilde kararlı adımlarla dekanlığa doğru yürüdüm. Dekanla, Lucerito ile ve hatta kendi öğrencilerimle bile karşılaşmaya hazırdım hatta gerekirse bana türlü türlü oyunlar eden bu hanımın gönlünü çalmaya da hazırdım. Aguilar kırklarına gelmiş, saçları ağarmış bir adamın bu yaptıklarına gülüyordu. Bir cesaretle düğmelerimle oynuyormuş gibi yaparak avuç içimin ve elimin sırtının fotokopisini çektim ve iki kopyayı da bir zarfa koyup otobiyografi yazma konusunda olumsuz cevap yazdım, çalışma otobiyografi olacağı için bizzat kişinin kendi tarafından yazılmasını gerektiğini ekledim ve bitirirken de bir oyun oynayıp ertesi pazar sabah saat on buçukta Independencia Parkı'nın oradaki ortancalarla süslü meydanda buluşmayı teklif ettim. Onu yirmi geçeden on biri geçene kadar bekledim. Gelmesi ihtimalinin çok düşük olduğunu ve zavallı bir şekilde vakit kaybettiğimi düşünüyordum ki geldi. Elinde benim için aldığı patlamış mısır vardı, birlikte bir banka oturduk ve ben ona Gramsci, Lukacs ve Goldmann'ın romanlarındaki teorilerle ilgili verdiğim dersi anlatmaya başladım, o ise getirdiği patlamış mısırı yemeye. Sonra bana elimin fotokopisini ne yaptığını gösterdi, resmi küçültmüş ve sokakta şeffaf naylon kaplayan seyyar satıcılara çift taraflı pul yaptırmıştı. Bir yüzünde elimin içi, diğer yüzünde elimin dışı. İsmini de Dokunan El koymuş,

her şeye iyi geliyormuş, diyerek anlattı Yolda yaptırdım, bak harika olmuş değil mi, nazar boncuğum gibi cüzdanımda taşıyorum. Ve şimdi Aguilar ve Sofi teyze salonun köşesinde... Geriye, domuzlar! bağırışıyla sakince duruyorlar. Agustina, bizim tarafımızdaki mobilyaları, eşyaları öbür tarafa atarken biz de biraz patlayan bombadan konuştuk. Sofi teyze bana patlamayla şehrin iki yüz metre üstünde nasıl bir toz bulutu oluştuğunu anlattı. Agustina'nın etkilenip etkilenmediğini sorduğumda, patlama sesiyle uyanıp kalkmış ve heyecanlı bir şekilde işaretin geldiğini söylemiş. Neyin işareti kızım, deyince de babamın gelişi, diye cevap vermiş. Sofi teyze, ondan yardım isteyip istemediğini sorunca: Eğer bana yardım etmek istiyorsan buradan hemen gidersin. Daireyi ayıran hayali çizgi artık oturmuştu ve çok fazla değişmiyordu. Aguilar ve Sofi teyzeye ayrılan köşenin çıkış kapısına, telefona, mutfağa ve banyoya geçişi yoktu, geri kalan kısım, evin ikinci katı da dahil Agustina'ya aitti. Kanepeye oturmayın uğursuzlar, orası babam ve benim için ayrıldı, çabuk ağılınıza gidin, bu taraf domuzlar ve bu taraf bizim için. Bizim için, tabii ki kendisiyle babasını kastediyordu. Bu hususta yeğenim annesinin tıpatıp aynısı, diyor Sofi teyze, her zaman Carlos Vicente'nin sevgisini kazanmaya çalışıyor, her zaman onu affediyor, hayattayken de öldükten sonra da. Bizim yani domuzların ağzına sıçmış durumda, diyor Aguilar ve gülümsüyor, bugün bu olayı şefkatle hatırlıyor ve her bir trajedinin eğlenceli tarafı olduğunu anımsatıyor kendine. Ağzımıza sıçılmışla kastım ne bir bardak su içebiliyorduk ne de bir yere telefon edebiliyorduk, Sofi teyze daha fazla dayanamayacağını söyleyip çiti kıracağını çünkü daha fazla çişini tutamayacağını söyledi. Bu kız sinirlenirse sinirlensin, dedi ve sıvışmayı başardı, merdivenlerden yukarı çıktı ve Agustina onu görmeden banyoya girdi, birkaç dakika sonra kendine bir şal bana da bir hırka alıp aşağı indi çünkü her gün sabaha karşı üçte Monserrate'den üstümüze adeta buzdan bir bulut iniyordu. Sofi teyze sinsice mutfağa da girdi ve vay

be ne kurnaz dedim şimdi yiyecek bir şeyler de aşırmıştır kesin diye düşündüm. O an mideme saatlerdir bir şey girmediğini fark ettim, Anita ile yediğimiz pembe donutlar dışında, tatlı ve güzel Anita, Meissen'de oturan Anita, şimdi uyuyor mudur acaba? Ama Sofi teyzenin mutfaktan getirdiği yemek değil, cebine sakladığı, haberleri dinlemek istediği küçük bir radyo oldu. Yaralanan insancıklara ne olmuştur acaba, cümlesini bitirmeden Agustina bizi gördü ve üstümüzden şalı ve hırkayı alıp radyoyu kapattı. Ama patlamayı Pablo Escobar'ın üstlendiğini dinleyebildik.

Beni zaferden çöküşe götüren bir vida somunun çevrilişi oldu, diye Midas, Agustina'yı ikna etmeye çalışıyor. Her şey Aerobic's'in salonlarında, vestiyerlerinde, banyolarında yapılmaya başlayan dedikodularla başladı. Yeraltında ilerleyen ve sonra bir patlamayla ortaya çıkan ve her yeri bok kokutan komplolar gibiydi. Bu işi yapanın Alexandra denen o kız olduğunu tahmin ediyorum. Alexandra yıllardır formda kalmak için benim jimnastik salonuma gelir ve vücudu bir Tanrıça gibi çok güzeldir ama karakteri insanın sinirini bozan cinstendir. Başlarda benim sevgilimdi, sana daha önce de söylemiştim, en güzellerle yatağa girerim, onunla romans gibi bir şey yaşadık ama ben hemen kaçtım çünkü dedim ya vücudu çok güzeldi ama kafası cehennemi bir şeydi. İyi düşününce bu işi onun yaptığını sanmak belki de benim paranoyam çünkü herhangi biri *El Espacio*'yu açıp okuyabilir ve dedikodu buraya kadar gelebilir. Benim müşterilerim kötü haberlerle vakit kaybetmek istemeyen türden insanlardır. Ama belli ki benim uğursuz yıldızım *El Espacio*'da çıkan bir haberin Aerobic's Center'a kadar ulaşmasını istemiş. Haberde bir hemşirenin gizemli bir şekilde kaybolduğundan bahsediyor, anlamsız bir olay, bu ülkede her dakika olan şeylerden biri çünkü bu ülkede koca hastaneyi çalıp götürseler ve kimse şikâyet etmese hiçbir şey olmaz. Bir hemşire kaybolmuş çok değil ama eğer şans dönmek istiyorsa bak neler

oluyor. *El Espacio* kaybolmuş hemşirenin sevgilinin onu en son şehrin kuzeyindeki bir jimnastik salonuna girerken gördüğünü söylemiş. Buraya kadar işler kötü gidiyor ama tahammül edilir bir sınırda ama ertesi gün *El Espacio* haberi genişletiyor ve bahsi geçen jimnastik salonunun Midas McAlister'e ait Aerobic's Center olduğunu açıklıyor ve Dolores'in canlı, neşeli, gülümseyen bir fotoğrafını yayımlıyor. Her ne kadar *El Espacio* adını Sara Luz Cardenas Carrasco diye açıklasa da benim tanıdığım Dolores'ten daha genç, daha az yıpranmış görünüyor olsa da o Dolores. Tabii sadomasoşizmde uzman bir fahişe ve aşağılık bir işi ifşa ederken öldüğünü yazmıyor. Aksine hemşirelikten mezun olmuş ve arkadaşları bir daha ondan haber alamadıklarını söylemişler. Kendini sevgilisi olarak tanıtan Otoniel Cocue tahmin ettiğin gibi ortadan yok olan pezevengi olduğu bilgisini saklıyor çünkü işinin gerçekte ne olduğunu açıklayamaz ama yaptığı ihbarın da tümü doğru değil. Mesela hemşire Sara Luz, sevgilisi, Aerobic's Center'da spor yapmaya geliyormuş ve spora gittiği bir gece bir daha çıkmamış. Tüm bunlardan sabah yedi süper rumba seansına giren kızlar, bahsettiğim Alexandra sayesinde haberdar olmuşlar ve öğlenki spinning dersine girenlere anlatmışlar, onlar akşam beş spinningine gelenlere ve onlar sekiz seansına ve masaja gelenlere ve bronzlaşma odasına girenlere. Yani akşam film Hollywood senaryolarına yakışır bir şekilde oynamaya başlamıştı bile, geçtiğimi gören bazıları sustu, kimisi görmemezliğe geldi, kimi güldü, daha fırlama olanlar Mavi Sakal bensem sonraki kurban olmaya hazır olduklarını söyledi. Böylece birbirini korkutmak, inleme sesleri duymak, katili bulmak ya da şüpheliyi göstermek gibi oyunlar popüler oldu. Bir top yuvarlanmaya başladı ve Aerobic's Center dedikodular, korkutulanlar, hayaletler, alaylar ve dalga geçmelerle doldu. Ve önlenemez tesadüfler kanunu gereği, polis bir soruşturma yapma gerekçesiyle bir gün kapımı çaldı. Ne bir şey buldu ne de ben yelkenleri suya indirdim. Buraya günde üç yüz kız girer memur bey, hemen

bana rütbesini hatırlattı. Tabii ki teğmenim, diyerek Midas özür diledi. Diyordum ki, bu kapıdan üç yüz tanesi girer ve bu kapıdan çıkarlar. Bunun üzerine teğmen rutin olarak yapacağı şeyi yaptı ve derslere katılım belgelerini incelemeye başladı. Ona ait yazılı bir şey olmayacağına emin olduğumdan kayır defterini uzattım. Buyrun teğmenim, arayabilirsiniz, bu noktada hazır ol, Agustina bebeğim çünkü hikâye sürrealiste doğru yön değiştirmeye başlıyor. Teğmen kayıtların birinde Sara Luz Cardenas Carrasco'nun mavi mürekkeple yazılmış görkemli imzasını buluyor, büyük harflerle ve aksanları eksiksiz yazılmış olarak. Midas bunu duyunca neredeyse geriye doğru düşeceğini itiraf ediyor Agustina'ya. Dolores aptalı o gece bu defteri görüp oraya imza atmanın pek trendy ya da havalı bir şey olduğunu düşünmüş olacak ki kendini artist ya da manken sanıp imzasını atıvermiş. Bu çözümü neredeyse olmayan sorunu teğmene, garip bir şey değil özendirilen, bedava derslerden birine girmiştir diye izah ettim. Burası kamuya açık bir yer teğmenim, herhangi biri buraya gelebilir, belki bu kızcağız da burada bir derse katıldı ama bu hiçbir şey ifade etmez, diye ekledim. Bunu defalarca tekrarladım ve eline yüklü bir rüşvet sıkıştırdım belki adam aptala yatar ve çeker gider diye. Tüm bu olaylar üstüme dağ gibi indi ve sinirlerimi bozdu, beni bu beladan kurtaracak kimse de yok. Agustina hayatım, polisin yaptığı bu protokol ziyaretinden sonra verdiğim yüklü rüşvet sayesinde başka ziyaret gerçekleşmedi ya da yargıya bir şey intikal etmedi ama problem daha duygusal bir boyuta erişti çünkü salonun müşterileri filmden çıkmak istemiyorlardı ve onu büyüttükçe büyüttüler. Dün gece biri geçerken ışıkları açık görmüş, yok gece geç vakte kadar yüksek sesle müzik çalmış komşular duymuş, hapsedilmiş bir kadının sesleri geliyormuş, girişte bir sürü araba hareketlenmiş, yok bu salondan korkuyorlarmış, zavallı kadın acaba kimmiş. Yani Agustina güzelim, seni daha fazla sıkmayayım ama asıl gerçek şu ki Dolores'in hayaleti büyümeye ve benim boğazımı sıkmaya başladı. Dört bir taraftan jim-

nastik salonunun ünü kötüleniyor ve ben bir gıdım rahatlamak için bir marihuana içmeye kalksam en berbat fanteziler gözümün önüne geliyor. Yok salonum engizisyon mahkemesine çevrilmiş, yok kondisyon aletleri işkence aleti olmuş, Dolores, Nautilus 4200'de çarmıha gerilmiş. Bu o kadının intikamı diye düşünüyorum, benimle bir şekilde bir diyaloğa girmeye çalışıyor tazminat almak için. Sana söz veriyorum Dolores'in kutsal ruhu, şu skandal biraz sakinlesin, oğlun John Jairo'ya ya da Henry Mario'ya, ismi her neyse, okuyabilmesi için yüklü bir para göndereceğim. Sana garanti ediyorum Sara Luz, eğer ruhun huzura ererse William Andres'in teknoloji alanında bir kariyer yapmasını sağlayacağım. Bütün bunlar olup biterken, zaman hızla akıp geçti ve Bay Gizem'e göre Pablo bize geri vermeye söz verdiği yatırımı ödemedi. Tahmin edeceğin gibi Agustina kızım, Örümcek Salazar ve Ronald Silverstein üstüme yığıldılar hemen, ne oluyor, ne, ne, ne şeytanlıklar dönüyor, vs. Ben de suçu kabul ederek, binbir özür dileyerek bu ikinci yangını da söndürmeye çalışıyordum. Seni anlıyorum, sevgili Örümcek, ne fena durum, ihtiyar Silver, ikiniz de çok haklısınız, boktan bir durum, biliyorum bu gecikme hiç hoş değil ama göreceksiniz nasıl çözümlenecek, bunları söylüyordum onlara Agustina kraliçem. Aslında Escobar'ın ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bay Gizem de randevularına gelmez olmuştu, mezarlıkta saatlerce bekliyordum belki elinde paranın bir kısmıyla gelir ya da en azından bir açıklama yapar diye ama ne gelen vardı ne giden. Kaldır kıçını Midas, diye Örümcek emir verdi, Pablo'yu bul ve bu gecikmenin artık bizi zor durumda bıraktığını ilet. Sakin ol ihtiyar, özel ulağı gelince ona şikâyetini söyleyeceğim. Bana hiç itiraf edemedin değil mi, Midas oğlum, Escobar ile hiç doğrudan bağlantın olmadı. Aslında, evet, daha doğrusu hayır, önceden evet vardı ama şimdi durum biraz değiştiği için, anla Örümcek, ihtiyar. L'Esplanade'deki her perşembe yediğimiz akşam yemeği bu sebeple çok stresli geçti. Örümcek ve Silver, Joaco ve

Ayerbe'nin önünde bana şikâyette bulunamadıkları için laf sokarak mızraklarını saplıyorlardı ve ben kendimi berbat hissediyordum. En sevdiğim yemek olan kestane sosunda keklik ve çikolatalı mus söylememe rağmen boğazımdan bir lokma geçmedi. Mideme parti verecek durumda değildim, arkadaşlarımın kafamı sikmesi, Dolores suçlaması, Aerobic's'deki kriz, Pablo'nun gecikmesi ve öldürücü darbe olarak bütün bu parayı çevirmek için aldığım büyük borç boğazımı sıkıyordu. Bütün bunlar perşembe günü oldu, tam ertesi gün, L'Esplanade'de bomba patladı ve hepimiz tek parça kalabildik, daha doğrusu o gün restoranda olmayanlar, yirmi dört saat ile kurtuldum, güzel bebek, eğer bir gün önce patlasaydı sana bunları anlatmak için burada olamazdım. Çok büyük çaplı bir bombaydı ve sofra arkadaşlarını, garsonları, aşçıları, Fransız Courtois'i ve harika şaraplarının bulunduğu kavı, timsah derisinden çantaları olan hanımları ve timsah derileri hatta kedileri bile havaya uçurdu. Escobar patlamayı üstlenince, herkes Bogotá oligarşisiyle ateşkesi neden bozduğunu konuşmaya başladı. Şehrin kuzeyinde evlerin en yoğun olduğu bir bölgede bulunan zenginlerin gittiği bir restorana niçin bomba koymuştu? Kimisi bir kulübe siyah poşetler bırakıldığı için çok sinirli olduğunu, kimisi DEA'nın onu sıkıştırdığını, kimisi arandığı ülkelerden birine iade edilmesiyle ilgili aldığı tehditlere ya da seçimlerde isminin veto edilmesine, hükümetin onunla yaptığı antlaşmalara saygı göstermemesine kızdığını söylüyordu. Kuzeydekiler şimdiye kadar Pablo'nun savaşının onlarla olmadığını düşünüyorlardı ama bunun tam tersi olduğunu gösteren kanıtlar ortadaydı işte: ölüler, yaralılar ve L'Esplanade'nin yıkıntıları. Escobar'a olan şuydu ki salıncak etkisinden sıkılmıştı artık, bir elimizle verirken diğer elimizle onu öldürmeye çalışıyorduk. Ve Örümcek, asil atın üstündeki atsineği, tüm zamanını üstümde geçiriyordu. Midas, açıkla bana, Escobar bizi yanılttı, yatırımımıza ne olacak şimdi? Bana kim cevap verecek? Bir o kadar da Silver beni sıkıştırıyordu ve Bay Gizem ortadan kaybolmuş-

tu. Sonunda Midas her zamanki melankolilerinden birine girdi ve Agustina'ya anlattığına göre kendini yatak odasına hapsetti, uzaktan kumandayla her şeyi kapatıp uzun ve sakin bir gece on iki, on dört saat süren deliksiz bir uyku uyudu. Ve orada, odamın karanlığında, prenses Agustina, telefonum fişten çekilmiş şekilde, Pablo'yu düşündüm, onunla yaptığım ikinci ve son görüşmemiz gözümün önüne geldi, artık Napoli'deki malikanesinde değildi ve ne Brezilyalı hurileri vardı ne zürafaları ne de olimpik havuzu. O ev artık suçlu kaplan kokusunun sindiği bir hayvan barınağına dönüşmüş, metruk bir ev olmuştur. Medellin'in hangi bölgesinde olduğunu bilmiyorum çünkü beni oraya gözlerimi bağlayıp götürdüler. Her halükârda patronun saklandığı delik bu kez birkaç sandalye, yataktan oluşuyordu ve o da üstünde bir gömlek ve kasketle daha da şişman şekilde oturuyordu. Bana bir fotoğraf göstermiş ve beni çok güldürmüştü, Agustina güzelim. Nerede olduğunu tahmin et? Washington'daki Beyaz Saray'ın önünde. Amerika Birleşik Devletleri'ne istediği zaman girip çıktığını söylemişti. Fotoğraf gerçek olamayacak kadar sıra dışıydı, tarihin en çok aranan suçlusu, üstünde beyaz bir gömlek, yüzü açık, ne güneş gözlüğü ne şapka ne takma sakal ya da peruk takmış ne de estetik yaptırmıştı. Sade bir şekilde, olduğu gibi orada duruyordu işte, Beyaz Saray'ın bahçesine karşı, arkasında iyon sütunları ve kuzey yüzünün üçgen alınlığı olduğu halde alelade bir turist gibi poz vermişti. İnanılmaz, Pablo demiştim, Başkan Reagan seni bütün gezegende fellik fellik arıyor, sense onun rezidansının önünde fotoğraf çektiriyorsun. Reagan'ın benimle olan problemi, Midas arkadaşım, kapana kısılmış olanın ben değil o olması, demişti. Ve hiç şüphesiz Pablo o akşamüstü İmparatorluğun bahçesinde filmi değiştirmişti çünkü henüz açığa çıkarılmamış, karanlık ve ona küçük bir mağara hizmeti veren bu yerde, onu pek de formda görmemiştim. Ve belki aptal bir detay ama bu, onun sonunun yaklaştığına işaret ediyordu: Onu koruyan korumalarının yerli restoranlarından birinden aldıkları kızarmış

balık artıklarının karton bir kutuda unutulmuş olmasıydı. Buraya kadar her şey yolunda görünüyor; benim anlamadığım Pablo atmalarını söylemediği için o pis kokulu, yağlı şeyler orada duruyordu, bilmiyorum beni izleyebiliyor musun ama aslında hiçbir şey değil, belki benim pimpirikliğim ama ben bu tür dikkatsizlikleri bir nevi çöküş olarak algılama eğilimindeyim. Pablo hiç vakit kaybetmiyor, hemen sadede geliyor ve ticaretle ilgili belirlediğimiz dört noktaya açıklık getiriyor ve sonra bana sorular sormaya başlıyor. Önce hep endişelendiği şey olan uyuşturucu kaçakçılarının Amerika Birleşik Devletleri'ne iadesi antlaşmasını soruyor. Bu antlaşmayı Kongre'nin kesinlikle yürürlüğe sokacağını söylediğimde titrediğini görüyorum ve bana korkunç bir cümle sarf ediyor. Şimdi bu cümleyi bir yere not et, bir zaman sonra L'Esplanade'deki bombayla benim de hafızama kazındı. Adeta alacağı intikamın tarihi ilanıydı: Tüm servetimi bu ülkeyi ağlatmak için harcayacağım. Olaydaki titreşimleri algılayabiliyor musun, bebek? Pablo, Zümrüdü Anka kuşu olduğu ve kedi gibi yedi canlı olduğu için çok kısa sürede bu ters zamanları atlatmış ve bizim ikinci buluşmamızı gerçekleştirdiğimiz zamana gelmiştik. Bu süre zarfında, o tekrar dünyanın sahibi olmuş, sonra gelsin Brezilyalı huriler, kiralık katiller ordusu, tüm ülkede yaptığı kanlı orjiler, eski devlet başkanlarıyla toplantılar, zürafalar, özel uçaklar ve olimpik yüzme havuzları. Bu tehdidini duyalı iki yıl geçmişti ve sonra geçen gece L'Esplanade'de patlama oldu ve o cümleyi hatırladım ve zamanı geldi diye düşündüm: Tüm servetimi bu ülkeyi ağlatmak için harcayacağım, demişti Pablo bana, Agustina güzelim ve serveti dünyanın en büyüğü olmalı. Sahip olduğu her bir dolar için bir damla gözyaşı akıtırsak daha ne kadar çok ağlayacağımızı sen hesapla.

Kız kardeşin Eugenia'yı görmeyeli ne kadar oldu Sofi teyze, diye sordu Aguilar, daha çok sıradan bir soru gibi duruyordu, bu soruyla neleri canlandıracağını düşünmemişti. Son kere mi?

O gün, tüm aileyi bitiren son karar günü oldu. Neden bahsediyorsun Sofi teyze? Ondan bahsediyorum Aguilar, aileden geriye sadece hatıraların kaldığı günden, doğruyu söylemek gerekirse, geriye kalan da çok acı vericiydi, sana bir pazar gününden bahsediyorum, on üç yıl önce bir pazar günü. Bir pazar ha, neden hep başımıza pazar günleri bir şeyler gelmek zorunda, diyor Aguilar. Agustina daha on yedi yaşında bir kızdı ve o sene liseyi bitirecekti, diye anlatıyor Sofi teyze, Joaco yirmi yaşındaydı ve üniversiteye gidiyordu, Bichi ise on beş yaşını bitirmişti ama hâlâ çocuktu, çok uzun, utangaç, umutsuzca evine ve özellikle de Agustina'ya bağlı bir çocuktu. Çok az arkadaşı vardı, bu olay olduğunda saat akşamüstü altı buçuk sularıydı. Her pazar olduğu gibi o pazar günü de şehirdeki evde kalmıştık, öğlen yemeğinde curuba püresi, adet olduğu gibi ajiaco ve kremalı tatlı yemiştik. Saat üç olduğunda herkes evdeydi. Joaco'nun üstünde spor ayakkabıları ve beyaz pantolonu vardı, tüm sabahını kulüpte spor yaparak geçirmişti, diğer iki çocuk Agustina ve Bichi ise hâlâ pijamalıydılar, La Cabrera'daki evde baba Carlos Vicente sadece pazar günleri öğlen yemeğine pijamalı oturmalarına izin veriyordu. Kız kardeşim Eugenia ve ben palmiyelerimizi kutsamak için Santa Maria de los Angeles Kilisesi'nin saat on iki ayinine gitmiştik, eve yürüyerek dönüyorduk, yolda çarşıya uğrayıp ajiaco için avokado aldık, hava çok güzel olduğu için biraz güneşlenmek için yolda bir kafeye oturduk, aslında oraya oturmamızın asıl sebebi Eugenia'nın ayakkabısının topuğunun kırılmasıydı, hayata bak nasıl, oğlum Aguilar, belki o topuk kırılmasaydı biz konuşmaya başlamayacaktık. Neden konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz? Tabii ki hatırlıyorum, ayakkabının kırılan topuğuyla başladık, nasıl tamir olacağıyla ilgili birkaç cümle sarf ettik, istersen Areneras'daki dispansere giderken ayakkabı tamircisine bırakabilirim, dedim, iki ayakkabıyı da veririm böylece iki topuğu da değiştirebilirler, o zamanlar kuzeydeki Areneras'da işçi çocuklarına bakmak için bir dispanserde gönüllü hemşirelik yapıyor-

dum, diye ekliyor. Nasıl oldu bilmiyorum ama konu Sasaima'ya geldi, mayınlarla dolu, itiraf edilmemiş bir sürü şeyin olduğu, genellikle konuşmamaya özen gösterdiğimiz bir konuydu ama nedense o gün bizim Farax ile ilgili konuşmamızı istedi. Farax bizim için hep bir gizem konusu olmuştu. Farax mı? diye sordu Aguilar, bir köpek ismi gibi. Hayır, diye cevap verdi Sofi teyze, köpek filan değildi, sarışın ve yakışıklı bir gençti, babamın piyano öğrencisiydi, ismi Abelito Caballero'ydu ama biz ona Farax diyorduk. Bu takma isim peki nereden çıktı? diye sordu Aguilar. Ben de bilmiyorum, lakaplar, deyimler gibidir, nerden çıktıklarını bilemezsin, hayatımızda ilk defa Eugenia ve ben, Farax'ın baba evimizden geçmesiyle oluşan o gizem kuyusunun kenarına kadar gelmiştik. Onun gelişiyle annemle babamın ilişkisi gözle görülür bir şekilde değişmişti. Hiçbir zaman açıklamasını bilemedim, Eugenia ile yavaş yavaş enginarın kalbine doğru ilerliyorduk ama ajiaco yapmak için onu telaşlandırarak konuyu kapatan ben oldum, daha fazla ilerlememek için. Belki de korkudan, diyor Aguilar. Evet, belki, belki tüm sırların bir kutuda saklandığını ve birini ifşa etmeye kalkarsan tümünün ifşa olmasından korktuğumdan. Ve siz kız kardeşinizi ilgilendiren büyük bir sır saklıyordunuz. Evet, doğru, sana bunu itiraf etmiştim zaten Aguilar, o konuya tekrar dönmeyelim. Peki, iki kız kardeşin ağaç dallarını kutsadıktan sonra koyulduğu sohbete dönelim. Sofi, Eugenia'ya, gidelim, kocanla çocukların karnı acıkmıştır, dedi. Ve o gülümsedi, şimdi üzüntüden gülümsediğini anlıyorum. Kaç yıldır bizimle yaşıyorsun Sofi ve hep kocan, çocukların dediğini duyuyorum, kendime soruyorum acaba bir gün enişte ve yeğenlerim diyecek misin diye. Benim için yakıcı olan onun kullandığı sözcükler aynen böyleydi, onunla konuşmaktan hep kaçınıyordum, diyor Sofi teyze, Aguilar'a, bir şeyler olmasından korkuyordum. Bir yandan her şeyi tüm açıklığıyla Eugenia'ya anlatıp ve ondan binlerce defa özür dilemek istiyordum ama diğer yandan da yüzüne, benim kocam ve benim çocuklarım, Eugenia, benim

kocam ve benim çocuklarım çünkü onlar senden çok bana aitler, demek istiyordum. Ama o dallara basmadan, Farax konusunu da tamamen es geçerek çünkü o da ayrı bir dikenli konuydu, konuşmayı sonlandırdılar zaten bir daha da hiç fırsat bulamadılar. Eğer gerçek su yüzüne çıkacak gibi olursa sessizliğin içine dalmak, hayatımızın kanunu gibi olmuştu, diyor Sofi teyze, Aguilar'a. Bu sessizlik bize pahalıya mal oldu, diyor Aguilar. Biliyorum, diyor Sofi, Agustina'nın kafasındaki çıplakları kastediyorsun. Evet, aynen öyle Sofi teyze, onları kastediyorum. Her halükârda güneşli bir gündü ve eve kadar kalan yolda Eugenia topalladığı için gülerek yürüdük, kız kardeşimin gülmesi benim pek şahit olmadığım bir şeydi ve sonra öğlen yemeğinde Eugenia güzel, sessiz ve mesafeli olduğu için masanın başına oturdu. Bense ajiaconun servis edilmesinden sorumluydum, bir mutfağa giriyordum, bir yemek odasına koşuyordum. Tavuklarla, mısır koçanlarının servis tabaklarına, kaymağın doğru fincanlara konulup konulmadığını, kaparileri, avokadoları, ajiaconun yeterli sıcaklıkta olup olmadığını ve büyük çorba kâsesine konulup konulmadığını kontrol ediyordum çünkü pazar günleri Raquira'dan alınmış toprak çorba kâsesinde, büyük kepçeyle servis yapıyorduk. Tıpkı babamın evindeki pazar günleri yemeği gibiydi. Bu yemekler her ne kadar babamın hoşuna gitmese de yapacak bir şey yoktu. Babam beste yapmaya başlayınca Kolombiyalı, yemek söz konusu olunca tipik bir Alman oluyordu. Eugenia, Carlos Vicente'nin önünde sessizleşiyordu, Aguilar. Peki, ya Agustina? diye soruyor Aguilar. Agustina da babasını öyle bir hayranlıkla izliyordu ki çıtı çıkmıyordu. Öğle yemeğinden sonra herkes kendi köşesine çekildi, Carlos Vicente ve Eugenia odalarına kapandılar, Joaco otomobili ile dışarı çıktı, Agustina ne yaptı bilmiyorum. Hatırlamaya çalış, Sofi teyze, Agustina'nın yemekten sonra ne yaptığını bilmek istiyorum. Bilmiyorum Aguilar, sana ne söylesem yalan olur, aksine Bichi'nin ne yaptığını çok net hatırlıyorum, ben ön bahçedeki gülleri budamaya çıktığımda o da pijaması-

nın üstüne bir süveter, çorap ve botlarını giymiş etrafta bisikletle dolaşmaya çıkacağını söylemişti. Ama aslında evin etrafında saat yönünde tur atıyordu, en az yedi sekiz defa geçtiğini gördüm, boyu uzun olduğu için bisikletin üstünde çok komik görünüyordu, kısalmış pijaması, taranmamış siyah lüleleri, güzel yüzü, derin bakışlı gözleri, kız gibi güzel yüz hatlarıyla çok özel bir çocuktu. Hatta kendi kendime bu çocuk ne zaman büyüyecek, diye sormuştum. Ne kadar yalnız bir çocuk, babasının korkusundan olacak ne arkadaş edinebiliyor ne de büyüyebiliyor diye düşünmüştüm, diye Sofi teyze vahşi bir titizlikle hatırladıklarını Aguilar'a anlatıyor. Bir yerde okumuştum diye ekliyor, Hiroşima'ya atom bombası atıldığında insanların gölgelerinin duvarlarda izi kalmış. Bizim ailemize atılan atom bombasının izleri de hafızama bir keskiyle kazınmış, o akşamüstü salondaki vazolara koymak için kestiğim büyük boy sarı güller bile hâlâ gözümün önünde. Saat beş buçuğa doğru hizmetçiler televizyonlu odaya çikolatalı almojabana ve pandispanya getirdiler ve herkes yavaş yavaş gelmeye başladı, pazar günleri gece geç vakte kadar eve gelmeyen Joaco dahil. Ve en garip olanı Carlos Vicente'nin orada hazır bulunmasıydı, pek aile hayatına vakit ayırmayan bir adam olduğu için yemek saati dışında ya dışarıda olur ya da çalışma odasına kapanırdı. Sanki bize çağrı yapılmış gibi hepimiz oradaydık, sanki bir tiyatro eseri sahneye konacaktı ve yönetmen kimsenin eksik olmasını istememişti. Bununla sana şunu söylemek istiyorum o pazar günü hepimizin orada olması yazılmıştı, belki de hepimiz televizyon odasındaki fırından yeni çıkmış pandispanya kokusuna gelmiştik ama bu belki de kolay bir yorum olurdu. Kabul etmek lazım ki kader bunu uzun süredir planlıyordu, Sofi teyze çikolatayı paylaştırıyor, iki çocuk televizyonda hangi kanalı seyredecekleri üzerine tartışıyorlar, Carlos Vicente ile Joaco satranç oynuyor, Eugenia ise leylak rengi yün bir şal örüyordu. Tüm bu detayların ne önemi olduğunu soracaksın, tekrar ediyorum her birinin önemi vardı çünkü bu hepimizin bir

arada olduğu son gündü. Yıllarca bize hizmet etmiş Aminta da o gün ziyarete gelmişti, o pazar gününden tam on bir ay önce hamile olduğunu söylemiş, Eugenia da onu hemen işten atmıştı. Bu Eugenia'nın korkunçluklarından biriydi, onun karanlık tarafıydı. Çocuklar çok ağladı, ben araya girmek istedim ama yatışmaya niyeti yoktu, belki de bu sefer herkesin seks hayatını kontrol etmeye çalışan yönü ortaya çıkmıştı. Çok da garipsememiştim ve ilk defa başkalarının seks hayatını sansürleme isteği Carlos Vicente ile çakışmıştı. O konuda suç ortağıydılar, bu karanlık eğilim sanki ailenin onurunu koruyan bir omurga görevi görüyordu. Kabilenin diğer üyelerinin seks hayatını kim kontrol edebilirse o, otoriteyi ele geçiriyordu, neyi kastettiğimi anlayabiliyor musun, Aguilar. Tabii ki anlıyorum, bunu anlamasaydım, bu ülkeyi de deşifre edemezdim ama Sofi teyze daha çok örnek vermeye devam ediyordu. Her şeyden üstün bir güç bu, sekse karşı konulan sert ve acımasız bir sansür şekli. Eugenia için parklarda öpüşen, denizde birbirine sarılan çiftler iğrençti. Hatta polise bile şikâyet edebilirdi. Sanki ağzı kirlenecekmiş gibi seks kelimesini hiç telaffuz etmezdi. Bu fobiyi nerden edindiğini bilmiyorum, başka kusurları vardı ama ne annem ne babam böyle insanlar değildi. Sasaima'da oturanlar da böyle değildi. Bu konuda Eugenia, Carlos Vicente'den öğrendi ve kendi yorumunu yarattı, insanların seks yaşamını bir utanç kaynağı olarak görmek, Bogotá'nın eski ailerinin bir geleneği olmalı. Belki de bu mesafeli özelliğinin damgası, ne diyeceğimi bilemiyorum Aguilar ama acının onun yüreğinde yuva yaptığından eminim, öyle bir acı ki diğerine miras kalıyor ve giderek katlanıyor. Neyse o pazar gününe dönelim Sofi teyze, Bichi evin etrafında bisikletle dolaşıyor, Agustina evde bir yere saklanmış, siz de gülleri buduyordunuz. Yoksa Agustina çıkmış mıydı? Hayır, hayır evdeydi, ne yaptığını bilmiyorum ama evdeydi, diye Sofi teyze garanti veriyor. Senaryonun tüm aktörleri oradaydı bir tek olayı başlatan eksikti o da gelmekte gecikmedi, Aminta geldiğinde saat altıyı çeyrek geçiyordu.

Uzun zamandır onu görmüyorduk ve bize göstermek için yanında yeni doğmuş kızını da getirmişti. Bize şükranlarını sunmak adına kızına Eugenia Sofia adını koyacağını söylemek ve kızının vaftiz anne babası olurlar mı diye sormaya gelmişti. Kimlere? Eugenia ve Carlos Vicente'ye tabii. Vaftiz birkaç hafta içinde olacaktı ve bebek, taş bebek kadar güzeldi, Aminta da onu baştan aşağı pembe giydirmişti, pelerini, elbisesi, eldivenleri, patikleri, hatta sarıldığı battaniyesi bile pembeydi. Eugenia artık günahların affedildi diyerek, kalkıp Aminta'yı kucakladı, aslında öyle demedi ama düşündü çünkü doğurmuş olması büyük günahtan tövbe etmesi gibiydi, sana söylediği kelimeleri aktarayım: Bu ördüğüm şaldan arta kalanla bu güzelliğe de savananın soğuğundan korunması için bir palto öreceğim. On üç yıl söylediği sözcükler bunlardı, tüm mimikleri, kelimeleri tıpkı Hiroşima'nın gölgeleri gibi hatırama kazınmış. Eminim Agustina da her bir detayı hatırlıyordur. Agustina ve geri kalan tüm diğerleri yüreğimize kazınan o anı hâlâ anılarımızda yaşatıyoruz. Hepimiz Aminta'nın yeni doğan kızını kucağımıza almak istiyorduk, bir tek Joaco ve Carlos Vicente belli bir mesafeden bizi izliyor, satranç oynuyor ve kadınsı işlere bulaşmıyorlardı. Sanki bir koreografide kendi rolünü oynuyormuşçasına Agustina oturduğu yerden ayağa kalktı, daha önce dediğim gibi hâlâ pijamalarıylaydı, tam da pijama denemez, üstündeki o büyük sweatshirtlerdendi, şimdi seninkileri giyiyor uyurken o zaman da babasınınkileri giyerdi. Agustina durdu, Aminta'ya yaklaştı ve Eugenia Sofia'yı kucağına almak istediğini söyledi. Daha önce hiçbir bebeği kucağına almadığı halde annelik içgüdüsüyle bebeğini çok güzel tuttu. Sonra ona agular yapmaya başladı, bilirsin işte bebeğe denilen şeyleri, çıkartılan sesleri, Aguilar evet dedi. Agustina'nın tam olarak dediği, aman Tanrım ne kadar güzel bebek, parmak ucuyla burnuna değdi ve tam bu sırada yerde oturan Bichi de ayağa kalktı ve Agustina'nın omzunun arkasından bebeğe bakmaya başladı, kız kardeşinin çıkardığı sesleri çıkarıyordu. Birdenbire

Carlos Vicente gözleri öfkeden delirmiş şekilde, koltuğundan fırladı ve arkadan Bichi'nin böbreklerinin olduğu kısma bir tekme attı. Tekmesi o kadar ani ve serttiki çocukcağız önce televizyona çarptı sonra yere düştü, o anda hepimizin kalbine bir kurşun isabet etti ve eğer hareket edersek sanki patlayacaktı. Gördüğümüz şeyin korkunçluğundan hareket edecek durumda değildik ve baba Carlos Vicente'nin yerde yüzükoyun yatan oğul Carlos Vicente'nin üstüne yürüdüğünü ve bacaklarını tekmelemeye devam ettiğini gördük: Ay ne kadar güzel şey, ay ne kadar güzel şey! Erkek gibi konuş, Tanrı'nın cezası, ibne olma!

Sonra Baba'nın korkunç öfke günü geldi çattı, diyor Agustina ve kurban edilen keçi, küçük erkek kardeşti. Senin suçun, senin suçun, senin yüzünden yerde yatıyor ve üstüne yağmur gibi Baba'nın tekmeleri yağıyor, seni kaç defa uyarmıştım, benim tatlı, solgun kardeşim, yenilmiş kardeşim, Baba'nın iradesine karşı gelme diye kaç defa söylemiştim. Erkek gibi konuş diye sana emretti ve bunu söylerken kudretli bir canavara dönüşmüştü, sense yerde tekme yiyen bir çocuktun, benim güçlerimse o gün kibirli oldukları için sana ulaşamıyor, seni kurtarmaya güçleri yetmiyordu. Erkek gibi konuş, diye emrediyordu, haklı ve korkutucuydu, bu haliyle tüm evi kaplamıştı adeta. Sonra birden kendini geriye attı, Baba'nın kendisi bile kendi gücünden ve verdiği cezadan etkilenmişti. Ve küçük kardeş ayağa kalktı, yüzünde garip bir ifade vardı ya da siyah saç buklelerinin ardında saklanan görünüm buydu. Ağlıyor muydun, Bichi yoksa özür mü diliyordun? Hayır, hayır ağlamıyordun, hiçbir şey demek de istemiyordun, Baba'na sana ait gerçekleri açıklayacak erkeksi sesin yoktu henüz, sırtın acıdığı için zorlukla ayağa kalktın, bir elinle Büyük Darbe'nin geldiği yeri tuttun, yerden makineyi kaldırdın. Hangi makineyi Agustina? diye sordu Aguilar, kırılan makine, televizyonu mu kastediyorsun? Evet, onu kastediyorum. Kardeşin ona ne yaptı? Onu yeniden yerine koydu. Bunu neden yaptığını sanıyorsun?

Gururundan, onu yerden kaldıran senin gururun muydu, gerçekte varolmayan insanlara bir cevap mıydı? Baba'nın önünde eğilmeyeceğini mi göstermek istedin? Hepimiz sana acının içimizde açtığı delikten bakıyorduk. Gel Agustina, diyor Aguilar, ayin yapıyormuş gibi konuşma, normal sohbet edelim, sen ve ben. Hayır bölme beni çünkü artık Baba'nın göremediğini ve nefes alamadığını bilmen gerekiyor, Baba kutsal görevi olan oğlunu cezalandırmayı gerçekleştirdikten sonra nefessiz kaldı. Şimdi gölgede ve başrolü kaybetti çünkü tuzdan heykellerin arasında dolaşan en küçük kardeş, Kuzucuk. Söyle kuzunun adı ne ve tuzdan heykellere ne diyorlar? diye soruyor Aguilar Kuzucuğun adı Bichi, Carlos Vicente, babamın adıyla aynı ve tuzdan heykeller ise Eugenia, Joaco, Agustina, Bichi, Aminta ve Sofia. Sofia kim? Sofia benim teyzem, annemin kız kardeşi ve benim küçük kardeşim, Bichi dediğimiz, doğrulup ağrıyan sırtına ve makinenin tüm ağırlığına rağmen onu yerden kaldıran kişi. Televizyon olduğu konusunda anlaşmamış mıydık? Iyi, evet ama televizyon kırık bir makineye dönüştü ve ekranı kırılmış olmasına rağmen onu yerine koydu. Baban sinirlenmeden önce sen ve kardeşin televizyonda ne seyrediyordunuz hatırlıyor musun? Ne kadar aptal sorular soruyorsun Aguilar, He-Man ve Sheera seyrediyorduk, hatta kanal için biraz tartışmış ve sonunda He-Man ve Sheera konusunda anlaşmıştık ve çok mutlu olmuştuk. Bichi de hatırlıyor mu diye düşünüyorum çünkü birkaç dakika sonra tekme geldi ve televizyon yere düştü, fişi hâlâ takılı olduğu için kıvılcımlar saçıyordu, fişini çıkaran da Bichi oldu, fişi çekecek, gerekli sükûnete sahipti, yavaş yavaş hareket ediyordu Bichi Bichito ama çok uzun görünüyordu; büyük kardeşinden babana ve hepimize tek tek baktın, bakarken her birimizin yüzünde uzun uzun durdun ve ben dizlerim üstüne çöktüm, diyor Agustina, özür dilemek ve güçlerimi çağırmak için ama bu Olay karşısında aşağı inmek istemiyorlardı, Bichi arkasını döndü, elini yine ağrıyan yerine götürdü ve en sonunda diğer eliyle saçını düzeltti ve bizler

ağlamadığını görebildik. Çok yavaş yürüyerek sanki hiç acelesi yokmuş gibi dışarı çıktı. Baba'nın darbelerinden sonra kaç defa seni ağlarken gördüm Bichi Bichito ama bu defa hayır bu defa ayinden sonra el değmemiş olarak çıkan kurbandın. Ne ayinini kastediyorsun, diye soruyor Aguilar, babanın ona attığı tekmeler mi? Eğer biliyorsan neden soruyorsun, diyor Agustina, tıpkı bir mühür gibi Bichi'nin görüntüsü aklıma kazınmış. Üstünde ne vardı, diye soruyor Aguilar. Tören kıyafetleri, sanırım değil, pijamalıydı galiba. Evet, doğru, diyor Agustina, sesi titredi, üstünde hâlâ pijamaları vardı ve şaşırtıcı şekilde uzun boylu görünüyordu, kapıdan geçerken sığmayacak sanmıştım. Kalan diğerleri çok yavaş hareket ediyorlardı, oturdukları yerden kıvrılan taş merdivenden basamak basamak nasıl yukarı çıktığını görüyorlardı, sadece bir an durdun, sırtını biraz dikleştirmek için, gözlerini kapadın ama hemen açtın ve çıkmaya devam ettin. O an senin peşinden gitmek istedim ama Baba'nın sert uyarısıyla durdum: Onu yalnız bırakın bakalım sonunda öğrenecek mi, diye emretti ve Agustina ona uydu, olduğu yerde kaldı, dizlerinin üstüne çökmüş şekilde, senin iradene saygı duyuyorum, kızgınlığını benim üstüme de püskürtme, Baba'yı kızdıran kuzucuk gitti, Baba tekrar yerine oturabilir ve büyük kardeşle kaldığı yerden satranç oyununa devam edebilir. Şimdi odasına kapanıp ağlıyordur, diyor Agustina. Bu karşısında duran ve dinleyen sakallı adamın gür ve ipeksi sakalı çok hoşuna gidiyor, kırlaşmış bıyıkları da çok beğeniyor. Bunu ben de düşünmüştüm, diyor Aguilar ama Bichi kendi odasına kapanmamış benim odama sığınmıştı, bunu sonradan öğrendim, her cezalandırılmadan sonra yaptığı gibi odasına kapanıp ağlayacağını ve teskin edilmek için sadece benim içeri girmeme izin vereceğini sanıyordum. Ama bu sefer Baba'nın korkusundan onu teselli etmeye gidemedi. Önünüze bakın ve yaptığınız işi yapmaya devam edin, benim için imkânsızdı çünkü ben televizyon seyrediyordum ve televizyon kırılmıştı. Hiçbir şey olamamış gibi Baba emirler yağdırmaya

devam ediyordu, Aminta, siz artık gidebilirsiniz, kızınız için sizi tebrik ediyorum ve vaftiz babası olmayı kabul ediyorum, Eugenia sen örgü örmeye devam et, Sofi sen de bana bir fincan daha sıcak çikolata getir lütfen. O sırada sıcak çikolata mı içiyordunuz? diye soruyor Aguilar. Ondan konuşmak istemiyorum, o kelimeyi söyleme bana, hoşuma gitmiyor. Kelimemi hoşuna gitmiyor yoksa çikolata mı? Neyin hoşuma gitmediğini gerçekten de söylememi istiyor musun Aguilar? Bana bir daha sormanı istemiyorum, önemli olan Baba'nın emirleriyle bu evde her şeyin aynı gitmesi isteniyordu. Ama elleri başka şey söylüyordu çünkü elleri titriyordu. Her ne kadar Baba, büyük öfkesi yüzünden duyduğu sıkıntıyı saklamaya çalışsa da hareketlerinin yarattığı yankıdan dolayı masumdu, belki üstüne gelen şeyi hissediyordu ama açıkça bilmiyordu. Sonra seni gördük, Bichi Bichito, tekrar bir gün görmeyi çok istediğim küçük kardeşim. Senin döndüğünü hissettik, şimdi merdivenleri iniyorsun ve dev gibi görünüyorsun, yüzün adaletle ve güzellikle parlıyor, gözlerinde acı yok, babamı titreten, insanı delip geçen bakışların var ve satranç oynarken atı tahtaya koymasına engel olan bakışların. Baba o atı hiçbir zaman yerine koyamadı, sonsuza dek elinde kaldı. At sendin küçük kardeşim ve elinde evi ve komuşuları parçalara ayıracak gerçek güç bulunuyordu. Hatırla Bichi Bichito unutmuş olabilirsin, törenlerde tekrar ettiğimiz şeyi hatırla, gücü kullanmayacaktık, sonsuz olduğunu bildiğimiz için memnunduk, elimizde olmasına rağmen kullanmayacaktık, böylece onu tuttuğumuz sürece güç bizde olacaktı. Bichi ışık saçarak merdivenlerden indi, diyor Agustina, Aguilar'a, sağ elinde yıkımın anahtarını kavrayarak bize doğru döndü. Teyzenin fotoğraflarını mı kastediyorsun? Evet, Aguilar, tam da onu kastediyorum, Bichi elinde onlarla geldi ve ben ona doğru iç sesimle bağırdım, duyulmadı ama yankılandı, iç sesimin varolmayan tüm gücüyle bağırdım. Yapma, kardeşim, yeminimizi hatırla, eğer onları gösterirsen, eğer onlar görürlerse, değerlerini kaybederler, eğer gösterirsen be-

nim tüm gücüm gider tıpkı ellerimden kayıp giden su gibi çünkü o gizli bir güç ve su onu açığa çıkarıyor, sana Uyarı'yı tekrarlıyorum, yıkımın anahtarının gücü gizli kaldığı müddetçe varolur eğer ortaya çıkartırsan benim gücüm de gider ve seni Baba'nın elinden kimse kurtaramaz. Affet beni Bichi, senden binlerce defa özür diliyorum. Ondan neden özür diliyordun Agustina? Çünkü o korkunç sefer güçlerim gitti ama bundan sonra bunun bir daha tekrar etmesine engel olacağım. Daha uyanık, daha dikkatli olacağına dair Bichi'ye yemin ediyor. Bichi Bichito bana tekrar güven ve şimdi yapacağın şeyi yapma çünkü beni güçsüz bırakırsın ve üstelik törenimizde bunu yapmayacağına dair yemin etmiştin, bunların bizim elimizde olduklarını bilmelerine izin verme. Ama Bichi yaptı, ortadaki masanın üstüne herkesin gözü önünde, Baba'nın, annenin, teyzenin, büyük kardeşin ve benim, bunun olmaması için sessizce yalvaran Agustina'nın gözleri önünde, yaptı ve hikâyemizi ikiye böldü. Üç metre boyu olan küçük kardeş. O kadar değildir, diyerek Aguilar sözünü kesiyor. Peki, o kadar değil, o zaman neredeyse iki metre diyelim. Bu kulağa daha makul geliyor. İki metre boyuyla tavana değen siyah kıvırcık saçlardan yapılmış bir tacı vardı, fotoğrafları attı ve orada bulunan herkes gördü ve havada adeta kıvılcımlar çaktı, ayaklarımızın altında bir boşluk açıldı. Anlıyor musun, Aguilar? diyor Agustina başka bir ses tonuyla, her gün kullandığı ses tonuyla, yani demek istediğim o andan itibaren hayatlarımız aynı olmadı, şimdi daha iyi anlıyorum ama bazen unutuyorum. Ben gözlerimi yere diktim, diyor Agustina, onu dinleyen sakallı adama anlatıyor. Kardeşimin zafer dolu gözleri annemin gözlerine saplandığında ben artık kendi vücudumun içinde değildim. Küçük kardeş annenin kıvırcık saçlı başına tacını takmasını bekliyordu çünkü Baba'yı yenmişti, Baba'nın sevgisizliğinin, aldatmasının kanıtlarıydı onlar. Söyle o kanıtlar neydi, diye ısrar ediyor Aguilar. Onlar, onlar, diye tekrarlıyor Agustina, sana söyledim ya, fotoğraflar. Hangi fotoğraflar? Sofi teyzeye sor.

Bana senin söylemeni istiyorum, babamın çektiği Sofi teyzenin göğüslerinin fotoğrafları, orospu Sofi teyze, orospu, orospu ve orospu babam, bu yüzden şimdi anne yaralı oğlu kucağına alacak Kuzucuk'u, onu sevgi dolu kollarının arasına alacak, kurban oğul, kurban anne, sonunda adalet yerini bulacak ve hain Baba krallıktan atılacak, küçük kardeş, Kuzucuk sonsuz gibi görünen kocaman gözlerini annenin gözlerine dikti, annenin onu kucaklamasını bekliyordu ama ben öyle olmayacağını biliyordum, biliyordum işte Aguilar, annenin arka çıkmasının beklenmeyeceğini biliyordum çünkü güçlerim ortada olmamalarına rağmen küçük sesleriyle kulağıma böyle olmayacağını fısıldadılar, anne en küçük çocuğuyla, hele kızı ile hiçbir zaman bir ittifak kurmayacaktı. Seninle mi demek istiyorsun? Kızı ile demek istiyorum yani Agustina ile ve bunun için bağırdım. Hayır Bichi, yapma, iç sesimle ona yalvardım, annenin içindeki kaynakları tanımıyorsun, ona güvenmemelisin, annenin dış dünyaya olan zaaflarından kork, annenin zayıflığı babanın öfkesinden daha tehlikelidir ama küçük öyle olduğunu düşünmüyordu ve bu yüzden hepsinin gözlerinin önüne o resimler düştü. Baba'nın, teslim olmuş ve çıplak teyzeyi çektiği fotoğraflar ve kız kardeşinin kocasını elinden alan kadın. Anne soğukluğundan ve mesafeli duruşundan kurtulsun diye korkunç teyze, babayla birlikte atılacak, küçük kardeş intikam istiyordu hem kendi hem de anne için, annenin artık demirden yapılmış buzlar kraliçesi olmaması için, Baba'nın yaralayan, kıran otoritesini alaşağı etmek istiyordu. Niyeti Baba'yı atmak ve annenin yüreğindeki o buzdan kılıcı eritmekti. Sırtından vurulmuş Bichi, Kuzucuk, bize boyunun anıtsal yüksekliğinden bakıyordu, Kuzucuk'un hükümdarlığı sadece bir dakika sürdü, tüm aile dizlerinin üstüne çöktü ve ihanetin kanıtlarına doğru eğildi, sadece kız kardeş gözleri kapalı kaldı, bildiği tek şey buydu çünkü. Pandora'nın kutusu açılmış ve tüm kötülükler etrafa saçılmıştı. Baba adeta dilini yuttu, hayatında ilk defa Baba bu kadar küçülmüştü, bir cüceden de fareden de

daha küçük görünüyordu, Sofi teyze elleriyle yüzünü kapattı, sadece büyük kardeş fotoğraflara dokunmaya cesaret etti, her birine tek tek baktı, Baba o kadar küçüktü ki engel bile olamadı. Annenin vereceği tepkiyi bekleyen bir fareye dönüştü, annenin kendi üstüne kılıcını vurmasını bekliyordu. Küçük kardeş annenin kılıcını Baba'ya vurmasını bekliyordu ama öyle olmayacaktı, anneyle ittifak yapamayacaktık. Tam tersine güçlerimiz sonsuza dek mahvoldu ve meşhur teşhir, çocukların sümüklü oyununa dönüştü. Agustina, Aguilar'a bakıyor ve gülümsüyor. Sen dalga geç Aguilar, biliyorum delirdiğim zamanlar Tarzan gibi konuşuyorum, Papa gibi konuşuyorum. Evet, doğru, bazen Papa'nın San Pietro Meydanı'nda insanları kutsarken konuştuğu gibi konuşmak istiyorum.

Ya senin ağzın Agustina? diye soruyor Midas McAlister, senin ağzın sayesinde pek çok şey öğrendim. Huzursuzluk vericiydi, öyle olmadığını düşünme, çocukluğumuzdaki gibi seni yeniden yemek odasındaki koltuklarında görmek ama La Cabrera'daki evinizde değil de Tierra Fria'da bulunan çiftlik evinizde. Yün, bol paçalı pantolonlarınız, kendi atlarınıza binerken kullandığınız binici çizmeleriniz, havalı tüvit ceketleriniz, atlarınız gibi size ait olan koyunların yününde örülmüş paltolarınızla her zaman iyi görünen, her zaman zirvede bulunan siz Londonoların çiftliğinde. Midas tabii ki annesinin kim bilir hangi ucuz dükkândan aldığı yeşil ve gri yün çileleriyle ördüğü, insanın üstüne yapışan süveterlerden bahsetmiyor. Bu iki obje arasında bir evren kadar mesafe var. Midas'a göre Londonoların kullandığı bu giyim kuşam Tierra Fria'ya çok yakışıyor. Peyzajın havasına, şöminenin yanında Fransızca romanlar okumaya ve insanlardan daha iyi davranan köpeklerle haşır neşir olmaya da. Şimdi burada başka hassas bir noktaya daha parmak basıyoruz, vaftizde giydirilen ipek elbiseler gibi olmazsa olmaz bir özellik olan köpeklerle iyi geçinme, eğer bununla doğmadıysan mümkün değil sonradan kazanamazsın.

Ben mesela bir köpeği sevdikten sonra elimi yıkamadan rahat edemem çünkü kokusu beni rahatsız ediyor, diye itiraf ediyor Midas McAlister, koku konusunda sizler neye batarsanız batın her zaman mis gibi Roger&Gallet kokarsınız. Sen hariç Agustina, hayatım, senin kokun daha ziyade oryantele doğru kayıyor. Midas, Joaco her cuma, savanadaki malikanelerini kastederek biz Tierra Fria'ya gideceğiz, dediğinde duyduğu hayranlığı hatırlıyor. Ya da bugün annem Tierra Fria'da dediğini, orası Sasaima'daki çiftlikti. Ya da burada kalacağız ve burası dediğin La Cabrera'daki rezidansınızdı. Midas ise her gün sabaha karşı annesinin Corazon Sagrado'ya, San Luis Bertrand'da bulunan bu yirmi dört metre karelik evi almasını sağlayan banka kredisini vermelerini sağladığı için dua ettiğine şahitlik ediyordu. Midas McAlister bu evde on iki yaşından on dokuz yaşına kadar yaşadı ve bu ev onun için itiraf edilemez bir şeydi. Arkadaşlarını hiçbir zaman evine götürmedi, hele Joaco'yu hiç, hepsine annesinin terminal safhasında hasta olduğunu, Chico binasında lüks bir dairede yaşadıklarını ve en ufak bir gürültünün annesinin ölümüne yol açabileceği hikâyesini uydurmuştu. Zavallı annem, terziye diktirilmiş siyah döpiyesi, eskimiş ayakkabıları, en ucuz pirinci ve mercimeği bulmak için dükkândan dükkâna yaptığı turlarla o bu kadar fedakâr ve gururluyken benim onun hakkında uydurduğum bu yalanı duysa ne yapardı acaba? Herkesin aşağı yukarı eşit olduğu bir mahallede annem adeta mükemmelliğin sembolüydü. Arkadaşlarımın onu görmesi için onu okula götürmem söz konusu bile olamazdı, benim güzel Agustinam, sen ki onu tanırsın, benim kutsal annem, naylon çorabını dizinin üstüne kadar çekip arkasında düğüm yapıp bağlayanlardandır. Bacak bacak üstüne attığında o düğüm daha doğrusu o felaket görünür. Varisleri yüzünde topalladığından dert yanıyordu hep, ben de kan dolaşımını engelleyen o turnikeler yüzünden diyordum. Mahallem pek tanıtılacak bir yer değildir, benim tapılası annem de pek aşağı kalmazdı. Agustina prensesim, her ikisini de sakla-

mak için her yıl ne hileler bulduğumu tahmin bile edemezsin. Joaco ve diğer arkadaşlarıyla oturduklarını söylediği Chico binasının önünde buluşmak için Midas'ın buluşmaya birkaç dakika önce gitmek için San Luis'den Paralela'ya kadar otobüse binmesi ve sonra da sekiz bloğu koşarak geçmesi gerekiyordu. Bunu ifşa etmemesi için kapıcının eline birkaç kuruş tutuşturuyordu. Bu tür pratiklerle sonunda simülasyon konusunda uzman oldum Agustina. Bugüne kadar senin dışında Agustina, senin dünyandan kimse annemle tanışmadı ne de San Luis Bertrand'daki o evimizi biliyor. Sen, ben istediğim için bu sırrımı bugüne kadar sakladın ve ben de zaten sana güvenmeseydim, annemle kırılmaz plastik çay takımlarımızda beş çayı içmeye seni davet etmezdim. Midas, ergenliğinde yaşadığı bu travmanın Londoñoların bir haftalarını üç ayrı eve paylaştırabilmelerinden kaynaklandığını tahmin ediyor. Bu durum adeta hipnotize ediyordu ve şimdi de ediyor. Sizler için seyahat başka bir şeydi, aynı anda üç evde birden yaşayabiliyordunuz çünkü her yere uçakla gidiyordunuz, hiç bavul taşımıyordunuz ve her evde plaklar, televizyon, bahçe, mutfak, oyuncaklar, terlikler, ev halinde lazım olacak her şey, eş kenar üçgene dizilmiş üç farklı iklimde ve her biri birbirine bir buçuk saat uzaklıktaki üç evde de mevcuttu. Pijamalarınız bile gittiğiniz her evde yastığın altında bekliyor oluyordu. Agustina bu benim için şıklığın zirvesiydi, kutsal üçlüydü, geometrinin mükemmelliğinin *non plus ultra*sıydı. Ve şimdi tekrar yemek odasındalar ve masanın bir ucundan Midas yıllar geçmesine rağmen Agustina'nın gözlerinin hâlâ kocaman ve saçının delicesine uzun olduğunu görebiliyor. Kardeşin Joaco'nun saldırganlığını gözler önüne seren bisikletçi eldivenlerinden görünen ince uzun parmakların ve incecik siluetin de yine aynı. Ince siluetin giydiğin siyah elbisenin altında kaybolmuş, güneşli bir kır günü için annenin kesinlikle uygunsuz bulduğu kıyafetinle oradaydın, zaten sen ortama girer girmez rahatsız oldular, sevgili Agustina, sen her zaman onların kurallarını ve yaşam stillerini kırmaya ve onları

rahatsız etmeye bayılırdın. Yer? Ailenin savanadaki çiftliği; saat, cumartesi günü öğlen saatleri; eylem, bir seri başarısızlıklardan sonra adını koymak gerekirse olayın bir önceki gün, cuma akşam saat altıda başladı diyebiliriz. Midas karanlıkta, yatağa gözleri kapalı bir şekilde yalnız girdi ve dış dünya gözlerinin önüne geldi, Aerobic's bir ölünün hayaleti tarafından ele geçirilmiş, birikimleri Pablo yüzünde yerlerde sürünüyor. Ve arkadaşlarım Örümcek ile Silver, kendi açgözlülüklerinin suçlusu benim bilemediğim şeylerden kaynaklanıyormuş gibi, bana karşı bir haçlı savaşı başlatmış durumdalar ve tam bu anda telefonum çalıyor, arayan erkek kardeşin Joaco beni hafta sonu Tierra Fria'daki evinize davet ediyor, davetini reddedip tam telefonu kapatıp tekrar kendi karanlığıma gömülecekken, senin adını söylüyor, Agustina da bizimle gelecek. Nasıl? diye atlıyorum. Agustina da bizimle gelecek diye tekrar ediyor, bu cümle günler sonra dikkatime çeken ilk şey oluyor. Duyduğun gibi Agustina da bizimle gelecek, bu mucizeyi neye borçluyuz diye bu sefer ben ona soruyorum. Gerçekten de mucize; çünkü Agustina, Aguilar ile yaşadığından beri aile toplantılarına nadiren katılıyor çünkü aileden kimse Aguilar ile ilgili hiçbir şey bilmek istemiyor ve onun yalnız gelmesini istiyorlar. Joaco'ya mucizenin sebebini sorduğumda, kocanın bir iş için Ibague'ye gittiğini ve onun için senin de geldiğini söyledi. O zaman ben de hemen fikir değiştirdim ve kabul ettim: Tamam, geliyorum. Joaco'nun teklifini kabul ettim, kızım Agustina çünkü en derin depresyon bile beni seni bir kez daha görme fırsatından mahrum bırakamazdı, o sessiz, okaliptüs ağaçlarının kıvrımlarıyla oluşmuş koridorlarda kocaman av köpekleriyle birlikte yürümek, ta uzaklara uzanan sizlere miras kalmış topraklara bakmak, yanında birkaç gün geçirmek, Agustina kraliçem, cennet değil de nedir, eğer yalanım varsa elimi kessinler. Ve işte birdenbire yeniden oradaydık, okaliptüsler ve köpekler ve tüm çiftlik hayatı alışkanlıkları topluluğu, sen adeta parlıyordun, şakacı bir halin vardı, tüm endişelerinden kurtulmuş, adeta ha-

fiflemiş şekilde gülümsüyordun ve ben seni görmeyeli aylar olmuştu, senin iyileşmiş olduğuna inandım, birkaç şişe Heineken içtik, beni Scrabble'da yendin, bu oyunda her zaman canavar gibi oldun, eş anlamlı kelimeleri bulmada, tahmin yürütmede, daha doğrusu dille hokkabazlıklar yapmada çok hünerliydin. Çok güzel bir gündü, diyor Midas McAlister, sen inanılmaz derecede güzeldin ama tek bir problem vardı o da gözlerin her zamankinde daha büyüktü ve saçın da fazla uzamıştı ve annen şeyler hakkında alışılmış yorumlarından birini yapmak için her ağzını açtığında, bunlar genellikle aşikâr olan şeylerin tam tersini söylemek oluyordu; sonra kutsal sömürge azizlerinin resimlerini içeren tablolarla dolu, yemek odasından çok, küçük bir kiliseyi andıran bu yerde, her yalanın sende bir çekiç darbesi ve her saklanan gerçeğin bir tuzak etkisi yarattığını görebiliyordum. Sen hiç konuşmadan, içine kapanmış bir şekilde kendi uçurumunun kenarında öylece duruyordun. Annen, Joaco, Joaco'nın karısı büyük haberi vermek için lafa girdiler, Bichi yılsonundan önce birkaç haftalığına Meksika'dan ülkeye dönüyordu. Bichi yıllar süren yokluğundan sonra, çocukken gitmiş, bir yetişkin olarak geri dönüyordu; Midas, Agustina'yı ele geçiren sevinci hissedebiliyordu. Küçük kardeşin gerçekten sevdiğin yegâne kişiydi ve kim bilir dönüşünün haberini aldığında yüreğinde ne kadar çok kuş havalandı ama ailede de aynı efervesan etkisi yarattı, annen konuya giriyor ve sonra cümlelerine tatlı bir hava vererek, onu karakterize eden bu her şeyi örtme becerisiyle, herkesi şaşırtarak konudan uzaklaşıyordu. Joaca ise bu oyunu çocukluğundan beri oynadığı için o kadar becerikli bir şekilde yapıyordu ki somut gerçekler belirsizliğin şerbeti içinde takılıp kalıyorlardı. Öyle bir medenileştirip ondan uygun tarihi düzenlemeler yaratıyordu ki, dağ gibi yalanlar oluyordu bunlar, Midas şunun gibi incileri kastediyordu mesela: Bichi, Meksika'ya gitti çünkü orada okumak istiyordu yoksa kız gibi davrandığı için babasında yediği dayaklardan dolayı değil, Sofi teyze diye biri yok ya da ondan

hiç bahsetmeyerek onun varılmaması sağlanabiliyor, Bay Carlos Vicente Londoño üç çocuğunu da eşit severdi ve öldüğü gün kadar karısına sadık kalmıştı, Agustina baba evinden isyankâr, hippi ve marihuana kullanıcısı olduğu için on yedi yaşında ayrıldı yoksa hamile olduğunu itiraf edemediğinden değil, Midas McAlister onu hamile bırakmadı ve sonra onu terk etmedi, Agustina çocuğu aldırmaya tek başına gitmek zorunda kalmadı, Bay Carlos Vicente Londoño kalp krizinden ölmedi, yegâne kızını sokaklarda hippilerle incik boncuk satarken gördüğü gün üzüntüsünden öldü, Joaco kardeşlerini mirasdan mahrum etmedi parayı onların yerine idare ediyor, Aguilar diye biri yok, varsa da Londoño ailesiyle bir ilgisi yok, Agustina tımarhanelik bir deli değil –Eugenia ve Joaco "böyle" olduğunu söylüyorlar ve bu "böyle"yi tanımlamıyorlar– sadece sinirli, biraz Eucanil alması gerekiyor, gece iyi uyuyamamış ya da psikoanalize ihtiyacı var, annesini üzmek için böyle davranıyor ya da her zaman böyle garip oldu. Bu, Midas McAlister'a göre Londoño Temel Yalanlar Kataloğu ama her bir yalan, maskelemenin yüz çeşidiyle dallanıp budaklanıyor. Diğer yandan sana bakıyorum, Agustina hayatım, masanın öbür ucunda otururken, ben de masada tüm bu çarpıtma repertuarını dinliyorum. Bu repertuarı dinlemek ağzına bir lokma bile atmana engel oluyor ve yemeğin tabağında buz gibi oluyor. Güzelim beyaz ellerine bakıyorum sanki biri diğerini parçalamak istermiş gibi eğilip bükülüyorlar, o hiç çıkartmadığın garip eldivenlerin yine ellerinde ve sanırım tatlıların gelmesine yakın Joaco rahatsız şekilde, hiç değilse sofrada çıkartmanı isteyecek. Her ne kadar kendi rengin şeffafa yakın olsa da yüzün sapsarı kesilecek, dut yemiş bülbüle dönecek ve sınırına geleceksin. Annen evde kullanılmasına izin verilen kelimeler listesinden bunu da çıkartmıştı. Ve Joaco neşeli bir şekilde Bichi döndüğünde at üstünde yapacakları gezintiler hakkında konuşmaya başlıyor ve annen sırf onun yiyeceği kocaman bir *arequipe** yapacağını

* Kolombiya'ya özgü bir çeşit sütlü tatlı. (ç.n.)

söylüyor ve odasının bıraktığı gibi olduğunu görünce yaşayacağı mutluluğu tahmin etmeye çalışıyor. La Cabrera'daki odasına o gittiğinden beri hiç dokunulmamış. Hiçbir şeye el sürmedim, diyor annen heyecanla çünkü gerçek orada, gözyaşlarına kadar. Ne giysilerini ne oyuncaklarını yerinden oynattım, sesi titriyor, her şey gittiği zaman gibi aynı duruyor, sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Agustina'nın ellerini saklamasını engellemek için, sanki hiçbir şey olmamış gibi, değil mi Eugenia? Senin ailende hiçbir şey olmaz değil mi Eugenia? demek isterdi Midas. Benim zavallı kızım, her an daha uzak, daha beyazdı ve yüzündeki bu panik ve bu başına her an bir şey gelecekmiş ifadeni nasıl geçiririm diye kendi kendime soruyordum. Bekliyor, bekliyordu adı olmamasına rağmen. Bichi geldiğinde Eugenia, Sasaima'ya büyük bir gezi düzenleyecekmiş, yıllar sonra ilk defa, şiddet yüzünden çiftlik kâhyanın eline bırakılmış ama Tierra Caliente'ye dönüş için bir organizasyon yapacağız, diyor Eugenia gözlerini iri iri açarak, evi boyatacağım ve havuzu tamir ettireceğim ve Bichi nin gelişini Sasaima'ya yaptığımız büyük bir gezintiyle kutlayacağız, Joaco kenara çekilerek, böyle ufak tefek konuları ona bırakarak keyfinin yerine gelmesini sağlıyor. Ama ikisi de öğle yemeğinden önce kütüphanede tutuştukları ateşli kavgadan bahsetmiyor. Kütüphanenin duvarları yeterince kalın olmadığı için, seslerinin diğerlerince duyulmasını engelleyemedi. Ama Joaco'nun aptal karısı bile onlar dışarı çıkınca tartışmalarını duymamış gibi yapmaları gerektiğini düşünebildi. Kütüphaneden Joaco'nun bağrışları duyuluyordu, Bichi eğer Meksika'dan erkek sevgilisiyle gelirse ne Bichi ne de o orospu sevgilisi bu eve ayak basabilirler ne La Cabrera'daki eve ne de Tierra Caliente'deki eve, eğer yaklaşırlarsa onları tekme tokat çıkartırıp, diye daha da güçlü bağırarak annesini uyarıyordu. Annen ise, sus Joaco, böyle korkunç şeyler söyleme, diye tekrar ediyordu. Onun için en söylenemez şey Bichi'nin bir erkek sevgilisi olmasıydı, Joaco'nun onları evden tekme tokat atması değildi. Sonuçta

biz dışarıdakiler kulaklarımızı tıkadık ve üç maymunu oynadık. Ve öğle yemeğinde sanki kütüphanede hiç tartışmamışlar gibi Bichi döndüğünde yapacakları reformlardan bahsetmeye başladılar. Yemeğimizi bitirince bir hizmetçi tabakları topladı, bir diğeri tatlıları getirdi ve sen meyvelikten bir elma almak için elini uzattığında Joaco sana o iğrenç eldivenleri çıkartman için bağırdı.

Nicolas Portulinus nehirde tıpkı kız kardeşi Ilse gibi Ofelya'nın, çocuk Ofelyaların yüzdüğünü görüyor, kız kardeşi ondan büyük ve Almanya'dan hiç çıkmamıştı, çıktıysa bile nehir suları onu buraya dek sürüklediği içindir. Yağmur mevsimi boyunca, Sasaima'daki evin açık koridorlarında uzun süre kalmaları gerekince ve camlardan perde gibi yağmur damlalarını seyrederlerken Nicolas, Blanca ve Farax'a Ilse'den bahsediyor. Doğduğu şehir olan Kaub'da Ilse'nin ailesini nasıl mutsuz ettiğini hatta toplumdan soyutlanacak duruma nasıl getirdiğini anlattı. Dürüstçe ve acıyla Nicolas, mahzun Ilse figürü etrafında nasıl bir sinirliliğin hâkim olduğunu itiraf etti hatta onlara Almanca'dan iki tane mektup çevirdi. Birinde babasının ablasının davranışlarını gözlediği ve diğerinde sevimsiz annesinin çeşitli imalar vasıtasıyla ablasının "uygunsuz" ve "nahoş" davranışlarıyla aileyi misafirler önünde nasıl utandırdığını anlattığı mektuplar. Aslında bu utanç verici davranışlar bir kaşıntıyla ilgiliydi, Ilse'nin öyle bir rahatsızlığı vardı ki kendini kaybetmesine yol açmıştı. Her ne kadar herhangi bir kara lekeyle kimse elden çıkarılmaz dense de çünkü inkârla, saklamayla, sır tutmayla konu kapatılabilir ya da hayat devam ettirilebilir. Ama büyük teyzenin ölümüyle bu iş ortaya çıktı. Siyahlar giymiş bir grup akraba başsağlığı dilemeye evimize geldiklerinde, sessizce merhumu anmak için bir masanın etrafına oturdular, sanki bir gösteri bekler gibi ellerini açmışlardı, herhangi bir gösteri filan olmayacağını biliyorlardı. Büyük teyzenin ismi konulamamış hastalığının yol açtığı uzun sıkıntı onlarda tam

tersi bir his uyandırıyordu. Evde bulunanlar gözlerini yere dikmişlerdi, ufak bir obje, yüzük, kâğıt parçası ya da bir palto düğmesi olabilirdi bu, diğer yandan da ellerini hareket ettiriyorlar ve başsağlığı formalitelerini bitirip vedalaşma anının gelmesini bekliyorlardı ki bir sandalyenin tıkırtısıyla irkildiler ve hepsi birden bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Siyahlar giymiş, artık bir kadın olmuş ve üstelik çok güzelleşmiş küçük Ilse nin elini eteğinin altına sokup spazmodik hareketlerle bacaklarının arasını oğuşturduğunu utanarak gördüler. Ilse sanki yalnızmış, bir cenaze evinde değilmiş, anne babası onu kolundan tutup çıkarmayacakmış gibi rahattı. Blaca nın günlüğüne göre, Nicolas'tan dinlediği kadarıyla bunu yapmasına sebep, "vücudunun en değerli parçasını adeta zehirleyen bir kaşıntıymış". Bu durum onun genital organlarına ilgi duymasına yol açmış ve rahatsızlığı her ne ise onu sadece kaşınmaya değil, mastürbasyon yapmaya da mecbur bırakıyordu. Onu heyecanlandırmaktan başka içinde arzuya benzer bir korku da salıyordu ama çok daha yoğununu. Anne babası pek çok tedavi yöntemi denedikten sonra kızlarını kontrol edemediklerini kabul edip onu uzun saatler boyu odasına kapatmaya başladılar. Bu saatler zamanla günlere dönüştü, odasına kapatıldığı bu zamanlarda yavaş yavaş bir zihinsel geriliğe düştü, daha doğrusu hızla ilerleyen bir içe kapanış yaşadı. Dışarıdan bakıldığında onunla ilgili algı, tahammül edilemeyen bir teşhircilik, katatoni, mastürbasyon ve kendi kendini gözlemlemenin bir kombinasyonuydu. Ilse her geçen gün dünya için kaybedilen bir genç kızdı. Ve her geçen gün bacaklarının arasında varolan bu ateş tarafından esir alınıyordu. Genital organını kaplayan sıracalar, papüller ya da her ne ise onu arzudan yakıp yıkıyor ama bir o kadar da arzu edilmez, başkalarının gözünde ve hatta kendi gözünde iğrenç bir varlığa dönüşüyordu. Diğer yandan Nicolas, harika bir şekilde büyüyor, uzun şiirleri ezbere okuyor, piyanoya karşı büyük bir yeteneği olduğu göze çarpıyordu. Yani çocuk Nicolas'a, büyük teyzeler adı konulmamış

hastalıklardan ölmeden önce, mücevher kutusu adını vermişlerdi. Ilse'yi ceza olarak algılayan bir anne babanın güneşiydi. Sevimli çocuk Nicolas babasının Ilse'ye bağırmalarını dinliyordu: Yapma, domuz, o yaptığın pis. Bazen fiziksel şiddete başvurduğuna da tanık oluyordu. Kızının elini aşağılara götürmesini engellemek için yaptığı şey içine şeytan kaçmışla tükenmişlik arası bir şeydi. Bu ailenin başına gelebilecek en kötü şeydi. Başka herhangi bir şey de tercih edilebilirdi, annem ağlıyordu, herhangi bir şey, ölüm bile tercih edilebilirdi. Ilse nin tevekkülle dayandığı bu azarlamalar Nicolas'ın canını yakıyordu ve kardeşi dikkafalılıkla, hareketlerinde en ufak bir değişikliğe bile gitmiyordu. Bu tuhaf kardeşinin, insanı büyük bir iştahla yiyip bitiren sessizliğinin içinde, onu çeken ama aynı zamanda da tahrip eden bir şeyler vardı. Onu elleri arkasından bağlanmış bulduğunda, ona her gün daha sıklıkla verilen bir cezaydı bu, ellerini çözmek için anne babasının uzaklaşmasını bekliyor, tekrar aynı şeyleri yapmaya başladığını görünce yavaşça kulağına eğilip, yapma Ilse, babam gelip seni tekrar bağlar, diyordu. Kim saymıştır acaba çocuk Nicolas'ın kardeşinin kilitli kapısının önünde yatıp geçirdiği saatleri? Sonra kar yağardı, karlar erirdi, bahar gelir kiraz çiçeklerinin üstüne konan kuşlar öterdi ve bu yarımküredeki ülkelerde olmayan daha birçok şey olurdu. Nicolas büyüyor ve yetenekleri de onunla birlikte büyüyordu, diğer yandan kız kardeşi odasında kapatılmış şekilde her geçen gün kendi gölgesine daha çok benziyordu. Nicolas odanın anahtarını çalmayı öğrendi, gizemler odasına girip kardeşinin çektiği acılara ortak olmak için yanına oturuyor, ellerini arkasında kavuşturarak onu taklit ediyordu. Görüyor musun Ilse? Beni de senin gibi cezalandırdılar, tek kötü çocuk sen değilsin. Ama o Nicolas'ı pek duymuşa benzemiyordu, aklı fikri onu yiyip bitiren istekteydi, önce iç organları, sonra bacakları, gövdesi, göğüsleri, kulakları, burnu, ona ait her yeri, hatta gözleri, ses tonu, saçı kendi varlığı bile kendi açlığı tarafından yenip bitiri-

liyordu, cinsel organı hariç, kaybedişinin zavallı feneri. Kardeşi Nicolas'ın da mı kaybedişiydi bu? Annesi tapılan erkek çocuğuna, keşfedilmiş yeteneğine istinaden bir piyano satın aldı, beyaz bir piyano, Nicolas'ın günlüğünde yazdığı gibi. O ise misafirlerle akşam oturmalarında annesinin beklentilerini karşılamaktan başka sadece Ilse'ye gizlice Ländler ve valsler çalıyordu: dans et, benim güzel kardeşim, dans et. Ve Ilse saklandığı köşeden çıkıyor ve garip danslar yapıyordu ama danstı işte. Dans ederken gülümsüyordu bile, o zaman Nicolas müziğin ne işe yaradığını öğrendi ve tüm benliğiyle müzik öğretmeni olmak istediğine karar verdi. Ama bir gece yarısı geçirdiği yüksek ateşli bir hastalığın son evresinde Ilse kendini Ren Nehri'ne attı ve boğularak öldü. Ve Nicolas başka bir şey daha öğrendi, ileride bir yetişkin olduğunda da bunun doğru olduğunu görecekti, delilikle yapılan mücadelede müzik bile bir yerde yenilgiye uğrayabiliyordu. Kız kardeşinin cinsel organındaki kaşıntı onun ruhunda yuva yaptı. Şimdi günlerini nehir isimlerini alfabetik sırada sayarak geçiriyor: Hase, Havel, Hunte, Kocher, Lech, Leide... Ilse'nin kaderinde olan, belki de hiçbir yere olan bu yolculuğunda ona eşlik etmek için sayıyordu. Diğer yandan Blanca okyanusun diğer ucunda, Dulce Nehri'nin kara taşlarının üstünde suyun akışını seyrediyor.

Sofi teyze Meksika'da birikmiş parası olduğunu, Agustina'ya gerekli tıbbi tedaviyi yaptırabilmek için bize yardım edebileceğini söyledi, diyor Aguilar. Bitik, yaralı, sarsılmış şekilde çıktığımız bölünmüş ev hikâyesinden sonra birdenbire bu teklifi yapıverdi. Belli ki Agustina ile benim mahremiyetime saygısından kendini birkaç gündür frenliyordu. Sofi teyze sonunda patladı ve Aguilar'a kızcağızın gerekli profesyonel bakımı alamadığını söyledi. Görülüyor ki, sabır ve aşkla bu işi çözemiyorsun, bizimle olduğu süre zarfında ilk defa onu bu kadar sinirli görüyordum, artık gücünün sınırına geldiğini, sinir sisteminin her an bir kısa devre yapabileceğini söyleyerek benden

özür diledi. Evimizde varolan bu gerginlikle nasıl yaşayabildiğimi sordu. Sana bir şey söylememe izin verir misin, ona izin vermemi beklemeden konuşmaya devam etti, bir uzmana danışmadan bu kızı iyileştirmeye kalkmak ona ve sana karşı işlenmiş bir suçtur. Her tip doktor, hastane, ilaçlar, tedaviler, diye cevaplıyor Aguilar, beraber yaşadığımız bu üç yıl boyunca denemediğimiz bir şey kalmadı, hiçbir şey derken ciddiyim, psikoanaliz, çift tedavisi, lityum, Prozac, Gestalt, adını sen koy Sofi teyze, hepsinin boşa olduğunu göreceksin, biz oralardan çoktan geçtik. Yüzüme şaşkınlıkla baktığı için, daha hassas bir açıklama yapabilmek için gayret ettim. Yani olan şu ki Sofi teyze, Agustina iyi olduğu zamanlarda harika, tatlı bir kadın, o kadar ki kötü olduğu zamanlarda geçirdiğimiz her şey aklımdan silinip gidiyor, her krizi atlattığımızda bunun artık sonuncu olduğuna, gelip geçici bir şey olduğuna kendimi ikna ediyorum, daha doğrusu Agustina'nın hasta olduğunu her zaman inkâr ettim. Ama bu demek değil ki onu iyileştirmek için elimden geleni yapmadım, sadece çalışmayı bıraktığımı söylememem bile yeterli, tamam, üniversiteyi kapamışlardı ama herkesin bildiği gibi birkaç ay önce yeniden açıldı ama eğer yeniden başlarsam ona gerekli ilgiyi gösterecek zamanı bulamayacaktım. Aguilar, Sofi teyzeye şimdiye kadar hiç bu kadar ağır bir kriz geçirmediklerini itiraf etti. Tabii ki her renkten ve her boyuttan iniş çıkışları, melankoli krizleri yaşandı, bazen sırlarla ve acılarla dolu sessiz zamanları oldu, kendini tüketinceye kadar sürekli yaptığı bir aktivite bulduğu zamanlar, duaların ve ayinlerin eşlik ettiği mistik zamanlar, şefkat eksikliği çekip öksüz bir çocuk gibi bana sığındığı dönemler ve hatta beni tanımadığı, bana mesafeli davrandığı zamanlar da oldu ama hiçbir zaman bu sefer ki gibi derin, vahşi ve uzun bir şey yaşamamıştık. Daha önce, beş ay kadar, Schubert'in triolarını dinleyip saatlerce ağladığına şahit olmuştum; sabahleyin, Aguilar onu bir şeylerle uğraşırken bırakıyor, döndüğünde teselli edilemez şekilde buluyordu. Onun mutsuzluğunu anlayacak yegâne

dünyanın Schubert olduğunu düşünüyordu. Ve ilginç olan da sadece triolarla bu havaya giriyordu yoksa eserin tamamını sakince dinliyordu. O zaman trioları neden saklamadın, diye sordu Sofi teyze. Gerek kalmadı, diye cevapladı Aguilar, bir gün hepsini unutuverdi.

Ve sonra sen ve ben BMW R-100-RT motosikletimin üstünde başımızda kask olmadan son sürat gidiyorduk, diyerek Midas, Agustina'ya hatırlatıyor, annenden ve Joaco'dan ve özellikle kanatlarını takmış topuklarımıza basarak bizi takip eden senin manyaklığından kaçıyorduk. Allahtan altımdaki motosiklet böyle bir faciadan son sürat kaçabilecek güçteki yegâne makineydi. Tierra Fria'daki evinin salonunda tüm alarmlar birdenbire çalmaya başladı, önce ellerin titredi, sonra yüzünü orantısız gösteren garip bir jest peydah oldu ve en sonunda tüm bunları, kırmızı alarm anlamına gelen, en yüksek SOS seviyesi manasına gelen, sesinin metalik bir tona dönüşmesi izledi. Sahnenin biraz fazla korkutucu olduğunu itiraf ettiği için Midas, Agustina'dan özür diliyor. Ama böyle konuşmaya başladığında sana bakmak bile insana korku veriyor, sesinin tonu o kadar ürkütücü ki, sanki senden çıkan ses, senin değilmiş gibi. Bu vahiy olayı seni çok sarstı ama bundan başka bir şey daha vardı, diyen Midas hatırlamaya çalışıyor, sanırım bir de hâkimiyetten bahsediyordun, vahiyin hâkimiyetinden kaçamayacağınla ilgili bir şey söylüyordun ya da vahiyin hâkimiyeti altında yaşıyoruz gibi bir şey diyordun. Bilmiyorum Agustina, kızım, sana tam anlamıyla anlatamam çünkü kesinliği yok. Delirmeye başladığında saçmalamaya başlıyorsun, sana bir cesaret geliyor ve boyundan büyük laflar edip senin için ölüm kalım manasına gelen yargılara varıyorsun, tabii ki tüm bunlar senin suçun değil, olup bitenle senin alakan bile yok ama delirdiğin zaman gerçekten tüylerim diken diken oluyor, yaptığın her şey biraz dinle alakalı oluyor, bilmiyorum beni anlıyor musun, büyük laflar edip sanki pey-

gambermişçesine öngörüler dile getiriyorsun ama ukala ve antipatik bir peygamber, sağduyusuz ve tamamen deli bir peygamber ve hâlâ, diyor Agustina'ya, seninle konuştuğum şu anda bile, bana her ne kadar sakin ve sağlıklı bir muhakemen varmış gibi gözüksen de vahiy, çağrı ya da gözlerin yeteneği gibi kelimeleri senin yanında telaffuz etmekten korkuyorum çünkü tecrübeyle biliyorum ki bu kelimeler deliliğinin kapısını açacak anahtar kelimeler. Bu yüzden Tierra Fria'daki evin yemek salonunda Eugenia ve Joaco tarafından Bichi'ye hoş geldin babında gezi, parti planları yapılırken, Agustina o metalik ses tonuyla konuşmaya başladığında, Midas McAlister fikren nasıl hareket edeceğini düşünmüştü bile, kendi kendine, geliyor, geliyor, işte geliyor demişti ve kardeşin Joaco sana o eldivenleri çıkarmanı söylediğinde, bunun bardağı taşıran son damla olacağını da biliyordum ve seni o masadan kaldırmak için uydurduğum herhangi bir bahane seni uzaklara götürmem için geçerli olacaktı; Midas, Agustina'yı elinden tuttu ve haydi gidelim dedi, kahveni iç ve hemen kalkalım. İzninizle Eugenia, izninle Joaco, Bogotá'ya uçarak dönmem gerekiyor bilmem ne için orada olmam gerekli, Midas onlara ne bahane uydurduğunu şimdi hatırlamıyor bile, sadece Agustina'nın elinden tuttuğunu, onun da direnmediğini ve ikisinin motosiklete atladığını biliyor. Dikkat edin, dedi Eugenia yanında uysal köpek sürüsüyle onları geçirmeye çıktığında, çok geç olmamasına dikkat edin çünkü gece sürmek çok tehlikeli. Tabii ki, dedi Midas, merak etmeyin, erkenden dönmüş oluruz ama Eugenia da çok iyi biliyordu ki geri dönmeyecektik, diyor Midas, Agustina nasıl bilmeyecekti ki, bavullarımızı da almıştık, sen ve ben her şeyi yanımıza almış, hafta sonu planını çöpe atmıştık. Bu durumu annen de anlamış ve rahatlamıştı. Çünkü seni oradan uzaklaştırarak, Bichi'nin sevgilisi konusuyla harekete geçen zaman bombasını etkisiz hale getirmiş oluyordum. Gözlerinde beliren delirmenin kıvılcımını gören annen de bizim uzaklaşmamızı gizlice onaylıyordu hatta müteşekkir kalmıştı. Sabah

kahvaltıya *pandeyucas* getirmeyi unutmayın, diye bağırdı, biz bahçenin büyük kapısından geçerken. Tabii ki Eugenia, kaç tane istersin, diye cevap verdim, Londoño lisanına çevirirsek: Burada bir trajedi yaşandığını bildiğinizi ben de biliyorum ama sakin olun, geçmesini bekleyeceğim, yüzünüze vurmayacağım ve ben de, Düşünmüyorum O Halde Yokum ya da Onunla İlgili Konuşmuyorum O Zaman Hiç Olmamış, adlı oyunu oynayacağım. Tabii Eugenia, tabii ki erken döneriz, neyi kastettiğimi biliyorsun Agustinacığım, bu cümleler aslında her şeyin tam tersini söylüyor. Tüm bunların ortasındaki annene aslında üzülüyorum, hiç düşündün mü Agustina, hayat hayalini kurduğu şekilden ne kadar farklı gelişti? Bir yandan da sen motosiklette arkamda giderken, kıyamete dair o meşhur vahiylerinle kafamı ütülemeye devam ediyordun. Sonra o asfaltsız yolda uçmaya başladık ama ben vertigo hissini azaltmak için hız kesmeye niyet etsem de sen beni engelliyordun. Gaz ver Midas, daha hızlı, durma ve yine hâkimiyet ve vasiyet hikâyesi, ay kızım kafanın bu bozuk tarafa doğru kaymasından Tanrı bizi korusun. Samimiyetle o gün o yolda, ben motora asılmış, sen bana sarılmış, senin deliliğin sana sarılmış şekilde ve bu dörtlü saatte bin kilometre hızla giderken nasıl ölmedik bilmiyorum. Puente Piedra'daki o küçük lokantaya geldiklerinde Agustina, Midas'a kahve içmelerini söyledi ve durdurlar. İki sade kahve istediler ve Agustina gülümsedi, kafası sanki yerine gelmiş gibiydi hatta neşeliydi, kafasının içinde artık kendi vardı, bir başkası yaşamıyordu. Vay, vay, vay, dedi Midas'a, bir kolunu omzuna atarak rezalet çıkmadan oradan kaçtık. Midas da neşesi yerine gelmiş şekilde, ne kadar kışkırtıcısın Agustina, diye ekledi ama şu kullandığın eldivenler gerçekten berbatlar. Çok kötüler değil mi, diye kabul etti ve onları oralarda bir yere gömmeye karar verdi, böylece tekrar motora bindiler ve yolun kenarında küçük bir dere buldular. Eldivenlerini çıkarttın ve dereye attın, yeşil ve ağır suyun eldivenleri yutuşunu seyrettik, güzel bir gün olduğu için biraz çayırlara yayılmaya karar ver-

dik. Dünya bize çok komik göründü, sen hektarlarca alanın sahibiyken, yabancı bir arsanın işgalcileri olarak oradaydık işte, bir yandan da bekçi köpeklerinin saldırısına uğramamak için etrafı kolaçan ediyorduk. Ama mutluyduk, ergenlik çağımıza dönmüştük, yeniden arkadaş olmuştuk, tekrar birlikteydik işte, boşuna dememişler her kim ki aynı çarşafı kullanmış, bir daha kolay kolay birbirinden kopamaz diye. Bichi'nin dönüşüyle ilgili konuşmaya başladılar, Agustina mutluluktan uçuyordu. Babam döndüğünde... dedi, Bichi döndüğünde demek istiyorsun herhalde diye düzeltti Midas, sonra tekrar düzeltti ve üçüncü defa düzeltince konuyu değiştirmenin ve mayınlı bölgeden uzaklaşmanın iyi olacağını düşündü. Aerobic's'de yaşadığım sıkıntıyı bilemezsin Agustina, Agustina zaten biliyordu çünkü bir saat önce Tierra Fria'daki evde Joaco'nun karısı konuyu açmıştı, neredeyse Aerobic's'de yaşadığından, kayıp kadının akıbetinin ne olduğunu sordu Midas'a ve bu konuşmanın tam ortasında Joaco seninle ya da benimle dalga geçmek için, kayıp hemşireyi bulmak için oraya seni götürmemi salık verdi, Agustina şans eseri Bakan'ın kayıp oğlununun Alaska'da olduğunu bilmişti, böylece spor merkezindeki kızlar sakinleşir ve Midas'ı suçlamaktan vazgeçerler, dedi. Ve sonra o derenin kıyısında konuyu değiştirmek için bu olayı attım ortaya ve senin de hemen oltaya gelmen hoşuma gitti, bu tür kayıp hikâyeleri ve gizemler her zaman ilgini çekmiştir. Böylece Midas bu acıklı hikâye ile ilgili komik hikâyeler uydurmaya başladı. Sara Luz'un hayaletini ve jimnastik salonundaki ondan korkan histerik üyelerin taklitlerini yaptım, sana bin türlü maymunluk ettim benim güzel Agustinam, sırf ellerin tekrar buz kesmesin, gözlerindeki o yıkıcı ışıltı geri dönmesin diye uğraştım ve sen heyecanlandın, o kadının senin için mesajı olduğunu hissetiğini söyledin, sanırım benden nerede olduğunu bulmamı istiyor. Bunun üzerine Midas panik oldu çünkü bu cümleler delirme belirtileriydi ve sinemaya gitmeleri için ısrar etti, uzunca bir süre hangi filme gidecekleri konusunda tartış-

tılar, Midas, *E.T.*'yi görmek istiyordu, Agustina ise *Flash Dance*'i, ikisi de geri adım atmayınca akşam güneşinin sıcaklığında otlu sigara içmeye karar veriyorlar, nasıl, saat kaçta olduğunu bilmemekle birlikte yeniden kayıp hemşire konusunu konuşmaya başlamışlardı. Midas kutsal ot sayesinde her şeyi daha net görebiliyordu, sonuçta bunun pek de kötü bir fikir olmadığını düşünmeye başladı. Sonuçta sinemaya gitmeyecektik, bu dere kenarında da fazla bir geleceğimiz olmazdı. Joaco'nun fikri aslında hiç de fena değildi, Agustina, Aerobic's'deki kızlara fayda sağlayabilirdi, yani bana, senin öngörülerin kızların dikkatini dağıtabilir. Hayatımın bebeği, seni gözlerini yarım kapamış bir şekilde, derin derin nefes alarak, transa geçtiğini ve bahsi geçen hemşirenin yerini ilan eden bir tahminde bulunduğunu hayal ettiğimi itiraf ediyorum, diyelim ki böyle bir tablo gözümün önüne getirdim, ben seninle saat beş süper rumba dersi başlamadan hemen önce içeri giriyorum, yeterli sayıda seyircimiz de olacak: Dikkat, dikkat, lütfen, hepinizin bildiği gibi kaybolan kadınını bulunmasıyla ilgili hepimiz bir şeyler yapmaya çalışıyoruz, ortaya çıkmasını ailesine ve sevdiklerine bir an önce kavuşmasını öncelikle biz istediğimiz için, sizlerle meşhur kâhin Agustina Londoño'yu tanıştırmak istiyorum, diyeceğim ve senin ismini söylediğimde herkes seni tanıyacak ve evet, evet kayıp insanları bulan kız bu, diyecekler ve ben devam edebilmek için sessiz olmalarını isteyeceğim. Şimdi ellerini kayıp kadının kayıt defterimizde bulunan imzası üzerinde dolaştırıyor, zihinsel güçlerini devreye sokacak ve yerini bulmaya çalışacak, hayal ettiğim tablo aşağı yukarı böyleydi. Midas, Agustina'yı Aerobic's'e götürme, inisiyatifi eline alınca sen de kendi üstüne düşeni yapacaksın, çok ikna olmuş gibi görünüp onu görüyorum, onu görüyorum, Sara Luz Cardenas Carrasco isimli bir kadın bu, diyeceksin. Dominikli sevgilisiyle San Pedro de Macoris'e kaçmış ve orada mutlu mesut yaşayıp keklik yiyorlar ya da iki numaralı olasılığa göre: Sara Luz, neredesin Sara Luz? Ah, evet seni görebiliyorum, altıncı hissim

senin New York'ta hapiste olduğunu söylüyor, seni uyuşturucu taşıyıcısı yapmışlar, uçakta karton tepside havuçlu tavuğu yememenden şüphelenen hostes seni ispiyonlamış ve John F. Kennedy Havaalanı'nda midende kokain poşetleri tespit etmişler. Seni yüz yirmi altı yıl hapse mahkûm etmişler, pencereleri olmayan bir hücrede yatıyorsun. Ya da üçüncü olasılık ve içlerinde en iyisi imzaya bakıp hayır beyler diyorsun, bu imza ona ait değil, bu sahte bir imza, birisi sizinle dalga geçmiş. Bilmiyorum, Agustina küçüğüm, diye Midas ricada bulunuyor, bu belki senin için bir oyundan öteye gitmeyecek ama benim çok işime yarayacaktı ama işlerin böyle sonuçlanacağını nereden bilebilirdim ki, sonuçta kehanet konusunda uzman olan sendin.

Schubert'in ağıtlarından önce, aşağı yukarı üç ay önce, işler yürümez bir hal alınca Aguilar, Sosyal Sigorta Kurumu'na başvurdu, kısıtlı üniversite profesörü sigortasıyla karısını ancak La Hortua Hastanesi'ne yatırabileceğini öğrendi, Walter Suarez isimli bir doktorun gözetimine verdiler. Bu doktor hastalarını amital sodyumla uyutarak tedavi ediyordu. Hastane koridorunun psikiyatri kanadına alıyorlar, onu bir yatağa yatırıyorlar ve benim onu izlemem ve uyandığında tekrar uyutmalarını kabul etmem gerekiyor, diye anlatıyor Aguilar, gözlerini açtığında ya da bir şey söylemek için dudaklarını araladığında, doktor Walter Suarez'in asistanları geliyor ve damardan yeni bir barburik asit dozu yapıyorlar, günlerim ve gecelerim böyle geçiyordu, bu uyuyan güzel, bir sürü insan acısıyla eskimiş hastane çarşafının üstünde uyuyan güzel, günden güne daha da solgunlaşıyor, saçları yüzyıllardır yastıkta olmaktan düğüm olmuş. Aguilar sanki bir antikacı dükkânının rafında unutulmuş eski bir taş bebeğe benzeyen bu güzel gölgeden gözlerini alamıyor, soluk alıp verişinden gizli anlamlar çıkartmaya çalışıyordu; tenin renk tonlarından, ellerinin sıcaklığından, iç organlarının sessizliğinden, hareketsiz vücudunun üstünden geçip giden

zamandan kısaca her şeyden bir anlam çıkartmaya çalışıyordu. Agustina, rüya mı görüyorsun yoksa bir sis denizinde mi yüzüyorsun? Kendi ölümünde yalnız ve kurşun geçirmez bir hücrede misin? Benim içeri sızabileceğim en ufak da olsa bir yarık, çatlak yok mu? Aguilar, karısı bilinçsizce damarına saplı iğneyi çıkartmasın diye sabahlara dek başını bekliyordu, cereyandan rahatsız olmasın, sabaha karşı üşümesin, gördüğü kâbuslardan korkmasın ve daha neler nelerden onu korumak için uykusuz kalıyordu. Japon yazar Kawabata'nın uyuşturucu etkisinde kalan çıplak genç kızlarda aşktan, utançtan ve korkudan eser kalmadığını anlatan kitabını düşünmeden edemiyor. Günde üç defa uyuşturucunun etkisi geçiyor ve o süre içinde Agustina'ya yemek yedirip tuvalete götürmek zorunda, birkaç dakikalığına vücudu kendine geliyor ama ruhu kendinde değil, bakışları sönük ve hareketleri otomatik ve yabancı, tıpkı bir kuklanınki gibi. Odayı altı hasta ile paylaşıyorlardı, onlar da suçlarından, halüsinasyonlarından ve korkularından Doktor Walter'in meşhur sodyum amital karışımı sayesinde kurtuluyorlardı. Altı hastadan biri yan yatakta yatan naif bir yaşlı teyze ve ona refakat eden onun kadar yaşlı bir amca, her gün bacaklarının kan dolaşımını sağlamak için masaj yapıyor, saçını tarıyor, ellerine krem sürüyor. Ellerinin kuruması Teresamın hoşuna gitmez diyordu. Gördün mü genç Aguilar, Teresa'nın ellerini, ne kadar beyaz? Tek bir leke bile yok, hiç güneş görmediği için böyle çünkü sokağa çıkarken her zaman ellerine eldiven takar, diye anlatıyor Aguilar'a. Bu adamcağızın garip bir adı varmış. Eva; ama açıkladığına göre Eva, Evaristo'nun kısa haliymiş. Eva Bey'le bitmek bilmeyen satranç karşılaşmaları yapıyorduk, bu arada kızlarımız da ölüme yakın bir çizgide derin bir uyku uyuyorlardı, bazı zamanlar Eva Bey gitar getiriyor ve Teresa'nın yanına oturup onun kulağına eski bolerolar söylüyordu, sesi eskimiş belli ama harika bir tonlamayla söylüyordu, profesyonel bir serenatçı olduğu belliydi. Bir daha, bir daha aynı şarkıyı söylüyordu, altın sarısı saçlı bebek, inci dişli, kırmızı dudaklı;

bu şarkıyı tekrar etmesini açıklığa kavuşturmak için bu şarkının Teresa'nın en sevdiği şarkı olduğunu söylüyordu, nişanlılığımızdan beri her yıldönümümüzde ona bu şarkıyı söylerim. *Las Acacias, Sabor a mi, Besame mucho* ve *Perdon*'u sever, diyordu Bay Eva. Benim Teresam hassas kadındır, güzel müzik aşığıdır, güzel ve ince olan her şeyi sever. Gelin bakın *Munequita Linda*'yı söylediğimde nasıl da gülümsüyor, bilmiyorum algıladınız mı, manidar bir gülümseyiş o ama ben onun yüzünün her bir hattını ezbere biliyorum ve ona bu şarkıyı her söylediğimde gülümsüyor. Bay Eva hastaneye geldiği anda, yani sabah sekizden akşam saat tam sekize dek, karısının başından ayrılmıyordu. Ve gideceği zaman bana hep aynı formülü söylüyordu: Ben çalışmaya gidiyorum ve sizin refakatinize hayatımın hayatını bırakıyorum ve sırtıma vuruyordu. Bir keresinde Aguilar ona ne iş yaptığını sordu ve Eva Bey de şöyle cevapladı: ben Lucero Azul'da gece mesaisinde bolerolar söylüyorum, saygıdeğer bir bardır ve buraya çok yakın, bana bu kelimelerle tasvir etmişti. Bir gün hastaneye 12. Sokak'tan giderken Lucero Azul çıktı karşıma, diyor Aguilar, bahsi geçen bar en aşağı kalitede fahişelerin olduğu bir yerdi, sabah saat yedi buçuk olduğu için temizlik zamanıydı, temizlik yapan kadın kapıları sonuna kadar açmıştı, böylece içeriye göz atabildim. İçeride ortada tek bacaklı masalar, masaların üstünde toprak şamdanlar, küçük karyolalı odaları gizleyen toz içinde perdeler görünüyordu Kırmızı ampuller şu anda kapalıydı ama gece olduğunda bu zavallılığı ve fahişelerin ve müşterilerin dans etmesi için Bay Eva'nın *Munequita Linda*'yı söylediği sahneyi çok iyi kamüfle ettiklerine eminim. Bay Eva onlara şarkı söylerken sodyum amitalın etkisiyle mırıldanan Agustinamın yanında yatan Teresa için acı çekiyor. Tam bir dakika sonra, o odaların birinde Bay Eva'yı orada çalışan olduğu aşikâr şişman bir kızla çıkarken görüyorum, ilk başta Bay Eva, Aguilar ile karşılaşmaktan kaçınıyor ama kaçınılmaz olduğunu görünce onu saygıyla selamlıyor ve yanında bulunan kadını onunla tanıştırıyor. Bu Jenny

Paola, diyor ve bir nevi özür gibi onu omuzlarından kavrayıp, ben Teresama destek oluyorum o da bana, ne yapalım, genç arkadaşım insanoğlu zayıf ve eşlik dürtüsü olan bir varlık... Günler birinci günden dördüncü güne dek birbirinin aynı geçip gidiyordu, beşinci gün bitmek bilmeyen satranç oyunlarının ortasında Aguilar, Bay Eva'ya karısına daha fazla uyuşturucu vermelerini engelleyeceğini ve ertesi gün onu buradan çıkaracağını söyledi. Çünkü artık onu böyle bitkin, sönük, bir varlık göstermeden görmeye dayanamıyordu. Herhangi başka bir şey olabilir ama bu değil Bay Eva, bu adeta ölümle eşdeğer. İyi yapıyorsun, götür onu buradan, söylediklerinin hepsinde haklısın. Siz, Bay Eva, siz neden Teresa'yı eve götürmüyorsunuz? Ona gündüzleri siz bakarsınız, geceleri de çalışırken onunla ilgilenecek birini bulabilirsiniz. Ah, hayır, demişti, Bay Eva, bunu Teresama yapamam, uyandığında nasıl bir terör estirdiğini tahmin bile edemezsin. Birkaç saat sonra, Agustina ve ben La Hortua'dan çıkmıştık bile ve hiçbir şeyle mukayesesi olmayan bir Bogotá akşamüstü karşılamıştı bizi, ortanca rengi bir gökyüzü ve dağlardan gelen bitki kokuları ve Teresa'nın tam tersine uyanık olmak Agustina'ya iyi geldi, neşeli ve normal hayata katılmaya hazır görünüyordu. Güneş ne kadar da güzel görünüyor, dedi güneşin vurduğu bir duvara uzanarak, bir yandan da başını yana eğmiş eğlenerek Aguilar'a bakıyordu, sanki bir süreliğine onu terk etmiş ve şimdi onu biraz değişmiş bulmuş gibi ama bu değişimin ne olduğunu da anlamadan. Saçın daha parlak mı ne, dedi sonunda, saçına dokunmak için elini uzattı, biraz beyazlar da çıkmış. Lütfen Agustina, beni tanıdığından beri benim beyazlarım var ama aynı değil diye cevap verdi. Hemen eve gitmek istemediğini söyledi ve biz de sarmaş dolaş şehrin merkezindeki ışıl ışıl sokaklarda dolaşmaya başladık, buraya dört yüz yıl önce ilk ayak basan muhtemelen şehrin kurucusu Gonzalo Jimenez de Quesada'dır. Şehir bizim bu heyecan ve neşemize yeni kurulmuş bir şehrin mutevazı coşkusuyla cevap veriyordu. Bolivar Meydanı bizi eğik bir

dore ışıkla karşıladı, Agustina'nın isteğiyle katedrale girdiler, orada Aguilar, Jimenez de Quesada'nın mezarını gösterdi. Bak Agustina, yolda ondan bahsediyorduk mezarı karşımıza çıktı. Bunun üzerine Agustina altı tane büyük kırmızı mum aldı ve mezarın tam yanına koyup hepsini yaktı. Onları, bir azize falan sunmak istemez misin? diye sordu Aguilar. Bak orada çocuk Isa'yı kucağında tutan Aziz Jose var, şu şapelde de meleklerle duran Bakire Meryem var. Sonra tacından ışınlar saçan Dolorosa var, herhangi biri işine yarayabilir diğer yandan Santa Fe de Bogota'nın kurucusunun, azizinin bir garantisi yok çünkü gerçekte o kadar iyi miydi o tartışılır. Yeterince iyiydi, bir kez gökyüzüne ulaşılınca herkes aynı oluyor. Peki neden altı mum? diye soruyor Aguilar. Her biri benim beş duyum için, bundan sonra beni yanıltmamaları için. Peki ya altıncı? Altıncı benim aklım, bakalım Aziz Gonzalo bana onu geri verme mucizesini gerçekleştirebilecek mi?

Ne zaman bilinmez Abelito Caballero, diğer adıyla Farax, Portulinusların evinin merkezi oluverdi; Nicolas'tan piyano öğrenirken, tavşanları beslerken, kümesten yumurta taşırken, gece köpekleri dışarı çıkarırken, yarasaları korkuturken... Kâbuslarını kaçırmak için kocasını gezdiren Blanca'nın yardımcısı, gizli gizli sevgili edinen Sofi'nin sırdaşı ve Eugenia'nın ağır ve sessiz oyunlarının paydaşı. Blanca'nın tartışmacı ve düzenli tarzda yazılmış günlüğünde bir günün nasıl geçtiği genel hatlarıyla, detayları da atlamadan anlatılıyor. Gerçi bazen bazı olaylar ortasında kesiliveriyor bazen de mantık sıralamasından muaf kalıyor, çoğu zaman da o kadar karmaşık ki neden bahsettiğini anlamak çok zor oluyor. Tümüyle kaos diye adlandırılabilecek bu seviyeye edebi de denebilir. Bazı olayları sayfanın sol tarafına kısaltmalarla yazma gibi, obsesif denilebilecek alışkanlıkları var, mesela "B.C.M" kısaltması –Blanca'yla cinsi münasebet– anlamına geliyor ve her seferinde bunu günlüğüne not ediyor ve neredeyse hemen hemen her gün olması

ise şaşırtıcı, en uzun aralık, beş gün görünüyor. Bu süre Nicolas'ın geçirdiği bir haftalık depresyona denk geliyor. Düzenli olarak yazdığı diğer şey ise "Siesta sırasında F'yi rüyamda gördüm" "Dün gece F'yi düşledim" gibi cümleler, F tabii Farax'ın kısaltması. Her ne kadar iki eş de birbirinin mahremiyetine saygı duyacağına söz vermiş olsa da Blanca düzenli olarak Nicolas'ın günlüğüne göz atıyordu. Kötü niyetle değil sadece Nicolas'ın ruh halinin nasıl olduğunu öğrenip bir öfke krizinin ya da melankolinin ortasındayken gerekli ipuçlarını önceden elde edebilmek için okuyordu. Tabii ki Nicolas bu casusluktan haberdardı ve Blanca'nın öğrenmesini istemediği şeyleri Almanca yazıyordu. Nisan ayına ait bir sayfada, "Dün gece F'yi düşledim" cümlesinin yanına Almanca şu notu düşmüş: *"Ich bin mit auffalligen Erektion aufgewacht"* yani, Dün gece bariz bir ereksiyon ile uyandım. Nicolas, genç delikanlıya sadece piyano dersleri vermiyor, aynı zamanda beste yapmayı öğretmeye ve müzikal bir altyapı vermeye de çalışıyordu. Diğer yandan da *bambuco*ların ve *pasillo*ların lirik sırlarını veriyor, İngiliz ve Alman şiirine giriş yapmasını istiyordu çünkü ileride bunlar gelecek besteleri için söz yazarken ona ilham kaynağı olacaktı. Kitaplarının çoğu kütüphanesindeki raflardan kayboluyor, sonra Farax'ın odasında yerlere saçılmış bir şekilde ortaya çıkıyordu, tüm bunlara Blanca hayret ediyor ve söyle Nicolas, tüm kitapları neden çocuğa veriyorsun, diye soruyordu ama ondan garip cevaplar alıyordu. Biraz eğitilsin diye kadın, eğer edebiyatı derinliğine bilmiyorsa bir müzisyen bir hiçtir, gibi. Yavaş yavaş kızlarıyla olan ilişkisi de azalmıştı, onlarla olan bağları zaten çok güçlü değildi, ikisinden biri biraz ilgi istediğinde Farax'a sorun o bilir, Farax'tan isteyin onda var ya da Farax ile git, o sana eşlik eder, türünde cevaplar veriyordu. Delikanlı onu bir nevi evlat edinmiş ailesinden şefkat gördükçe ruhen ve fiziken güçlenirken, Nicolas da her dün geriliyordu. Hastalıktan şişmiş bir görüntüsü vardı ve gerçekle hayali birbirine karıştırma eğilimindeydi, özellikle de Farax ile Abelito'yu ya da

tam tersi. Daha da acısı bilinci gerçek olan Abelito ile hayal edilen Farax arasında bölünmüş durumdaydı. Antik harabelere ait pürüzsüz ve bembeyaz bir mermer üstünde savaşıyor ve canını yakıyordu, kanayarak ve kendi canını da yakarak, Nicolas'ı da. Bu hayali savaşın tek ve gerçek kurbanı o, bu tapınakta kanayan ve toz duman olan sadece o. Blancacığım cilalanmış, lekesiz bir yüzey görüyorum, bu yüzey üstündeki kanın parlak ışığı gözlerimi kamaştırıyor, dökülen kanın gizemi beni hem etkiliyor hem de eziyor. Neden bahsediyorsun Nicolas, bak yemeğin soğuyor, kanı ve çirkin konuları düşünmeyi bırak. Kızlarla Farax sofraya oturdular bile, Farax mı yoksa Abelito mu? diye soruyor incitilen. Lütfen Nicolas, ikisinin de aynı olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Evet Blancacığım ama sadece ikisinden biri gerçek, sadece ikisinden biri güçlü ve hangisi olduğunu bilmiyorum. Rüya görüyorsun Nicolas, siestadan yeni uyandın ve hâlâ uyanamadın. Özür dilerim Blanca, sadece rüyalarda. Rüya mı görüyorsun? Şeylerin manasını rüyalarımda anlıyorum ve bugün yaralarını yalayanı anladım ki... Bunlar senin fantezilerin Nicolas, senin karnın aç. Anlamak istemiyorsun kadın, bir felaket yaşanacak ve ben hangisin gerçekten var olduğunun ayrımına varamıyorum, Farax ya da ben mi, Farax ya da Nicolas mı. Ikisinden biri üstün gelecek ve diğeri yok olmaya mahkûm olacak çünkü yeryüzünde ikisine birden yer yok. Portulinus'un delirmelerinin izini bulmak için şöyle bir şema oluşturulabilir. Birinci adımda Nicolas kendine paralel bir dünya yaratır ya da kendini gerçek dünyadan izole eder. Hayalinde yaşattığı her ne ise gerçek dünyada geçerli olur. Abelito'yu tanıdığında onu rüyalarında yer alan Farax ile bağdaştırmıştı. Ikinic adımda ise paralel evreni, ikilemlerle ikiye ayrılır, mesela Abelito ve Farax ya da Farax ve Nicolas gibi. Beyninin iki kutup arasında dayanılmaz bir hızla gidip gelmesini sağlıyordu. Üçüncü adımda ise izole olduğu dünya en derin duygularını saklamasını sağlıyordu öyle ki her şey ölüm kalım savaşı gibiydi. Tüm bu çelişkiler içinde kendi kurmacası içinde kendini

çarmıha geriyordu. Ben güçsüz ve sıkıntılı şahittim, diye hayıflanıyor Blanca, bu çelişkilerin onu nasıl acımasızca yıkıma götürdüğüne tanık oluyordum. Dördüncü adımda paralel evreni mükemmele eriştirdiğinde, Nicolas gerçek dünyayla ilişkisini kesiyor, yalnız kalıyor ve kendini o baloncuğun içine hapsediyordu. Beşinci ve son adımda ise Nicolas, delilik süreci boyunca kendi kendini besleyen bir sıkıntıyla sürükleniyordu, bu delilikten çıkış yolu bulamıyordu. Aslında çıkmak da istemiyordu çünkü onunla kurduğu ilişki köleyle efendisinin ilişkisine benziyordu. Nicolas Portulinus'un kafasının içinde olanlar aşağı yukarı böyleydi ama tabii tamamen böyle de değildi; şeyler her zaman göründüğü gibi değildir, onun delirmesi evde her gün yenen ekmek gibiydi, diyor kızları. Ama asıl garip olan son günlerde Blanca'nın biraz bunamış gözükmesiyd. Farax, Alpaca yününden eski ceketi ve kurşun askerlerle dolu sırt çantasıyla geldiği günden beri hiçbir şey aynı değil. Farax her ikisi için de bir rüyaya ve kâbusa dönüştü, ikisi için aşkta ve rekabette yukarı doğru yükselen bir spiral gibi adeta ve yukarıda hava o kadar ince ki nefes alınacak gibi değildi. Eğer Blanca iki erkekten birini seçmek zorunda kalsa genç olanı seçeceğinden acaba Nicolas hiç şüphelenmedi mi? Kalbi öyle söylerken dudakları başka şey söylüyordu. Bianchettacığım iki rakamı hoşuma gidiyordu, diye bir akşamüstü Nicolas ona bir itirafta bulundu çünkü iki kendimi savunmama izin veriyor, iki, seninle benim aramdaki boşluğu dolduruyor diğer yandan üç, aklıma milyonlarca parçaya bölüyor.

Ama Aerobic's'de söylemen gereken hiçbir şeyi söylemedin, Agustina aşkım, diye Midas Mc Alister onun kafasına kakıyor. Görünüşe bakılırsa Agustina'nın aklı başına gelmiş ve şimdi karşısında oturuyor ne birinci seçenek olan Dolores'in ya da Sara Luz'un sevgilisiyle Dominik Cumhuriyeti'ne gittiğini söyledin ne ikinci seçenek olan uyuşturucu madde kuryesi olarak kullanıldığı ve ABD'de hapis yattığını ne de üçüncü seçe-

nek olan kayıt defterindeki imzanın sahte olduğunu söyledin. Süper rumba dersinin akşam beş seansına gelen kızları kendi kaderini tayin etmiş hemşirenin Puglia'ya, Güney İtalya'ya ya da ne bileyim Kuzey Kanada'ya gittiğini söyleyerek sakinleştiremez miydin? Hayır, tabii ki hayır. Yine kendine ve kendi deliliğine sadık kalarak uç noktayı seçmeyi tercih ettin, akıl dışılığı ve melodramı seçtin, elli kişilik fitness düşkünleri karşısında barbarlık kehanetlerinde bulundun, seni hayretler içinde izliyorlardı, ne büyük bir rol değil mi benim küçük Agustinam. Bu kadar kaçık olmasaydın biraz yüzün kızarırdı, en berbat metalik ses tonunla, burada bir şey olmuş demeye başladın, bir şey olmuş... daha bu ilk cümleyi sarf ettiğinde benim kanım dondu ve seni nasıl durduracağımı bilemedim ve felaket geliyorum dedi. Burada bir şey olmuş, av köpeği gibi jimnastik salonunu koklamaya başladın, bense seninle aynı tarafta olduğumuza seni ikna etmek için uğraşıyordum. Gidelim Agustina, diyordu Midas gizlice, süper rumbacı kızlar onu duymadan, bu işi bu boyutta bırakalım, gel seni sinemaya götüreyim, ne zamandır *Flash Dance*'i seyretmek istediğini söylüyordun, beni duydun mu? Agustina, *Flash Dance* diyorum. Ama hayır, kim demiş korku diye, Dolores'i gerçekten bulmaya baş koymuştun, dünyanın sonuna da gitmiş olsa ölü ya da diri onu bulacaktın. Burada korkunç bir şey yaşanmış, dediğinde Midas McAlister müşterilerinin önünde nereye saklanacağını bilemedi. Yanan ateşi söndürmesi için getirdiği Agustina ateşi daha da körüklüyordu. Çok kan görüyorum, dedi yeniden, burada çok kan görüyorum. Midas onu bu fikrinden ne caydırmaya çalıştıysa da nafile. Hayır Agustina, kan değil, sana dürüstçe söylemek gerekirse burada kan filan akmadı ve doğruydu da kraliçem, nereden çıkardığını bilmiyorum ama Dolores burada bir damla kan akıtmadı, zavallıcık iç kanama geçirmiş olabilir ama yemin ederim hem sana niye yalan söyleyeyim ki. Ama Agustina ısrarlıydı ve bir defa ağzını açmıştı ve onun tutan kimse yoktu. Kan görüyorum, kan görüyorum, itiraf edileme-

miş kan tüm kanalları dolduruyor. Ama lütfen Agustina, ne kanalı, saçmalamadan önce iyice bir düşün. O kadını burada öldürmüşler, hem de tekmeleyerek. Tekmeyle değil Agustina, kendini kontrol et diyerek araya girdi Midas. Ses tonunu kontrol etmeye çalışarak, bu konuda da yalan söylemiyordum, bu kargaşayı senin beynin öyle yorumluyordu. Tekme tokat öldürmek rahmetli baban ile canavar kardeşin Joaco'nun Bichi'nin ibnelikleri için yapmak istedikleri şeydi ama benim bildiğim kadarıyla Dolores'e tek yapmadıkları şey buydu. Ama Agustinam sen kehanet transıyla öyle bir yükselmiştin ki seni oradan indirmek imkânsızdı. Yani sonuç olarak organize ettiğin felaket ile ilgili seni bilgilendiriyorum. Delirmesinin zirvesine ulaştığında Midas onu Aerobic's'den çıkartmayı başardı çünkü ne duyuyor ne de görüyordun ve hatta sebeplerin hiçbirini anlamak istemiyordun, motosikletimle seni evime götürmek istedim ama titreyen ve istemsiz kasılmaları olan birini motora bindirmek mümkün olmadığından, içim sızlayarak kutsal R-100-RT'mi bırakıp bir taksi istedim ve seni sığınağıma getirdim, kapıları açtım, yatak odamın sessizliğinde ve bir tane daha marihuanayla belki biraz yatışırsın diye düşündüm. Gel Agustina, güzelim, yatağıma yat, benim yumuşak yavru lama örtümle üstünü örteyim. Bak gördün mü, ne kadar yumuşak değil mi? Evet, biliyorum yavru lamaların kürkünün kullanılmasının yasaklanması gerekir ama merak etme hayvan hakları koruyucularının benim odama girmeleri yasak sana buzlu Baileys versem ne dersin? Betamaxtan da bir film seyredelim mi? Söyle, peki anlıyorum, Baileys gayet sıkıcı ve ekranın çözünürlülüğü çok düşük. Peki Baileys ile Betamax'ın canı cehenneme, bekle bak bende son çıkan şarkılar var, Michael Jackson'ın *The girl is mine*'ı ve Paul McCartney, hiç dinlemedin mi? Ama güzelim senin de hiçbir şeyden haberin yok, bu şarkıyı nerdeyse tüm gezegen biliyor, ne oldu, beğenmedin mi, kapatayım mı? Kahretsin Agustina, bu durum insanı tüketiyor, bu psikolojik şey seni gerçekten de dayanılmaz kılıyor. Midas onunla ne ya-

pacağını, onun bu huzursuzluğunu nasıl yatıştıracağını bilememişti. Seni banyoma götüreyim, bebeğim, orası benim için hedonizmin beşiği, hayatta tüm güzel şeyler hep orada başıma gelir, San Luis Bertrand'da mütevazı bir apartman dairesi kadardır ve tamamen Malavi'den ithal, siyah Kalopa Black granit taşıyla kaplanmıştır. İçinde ayrıca huş ağacı kokusunun nüfuz ettiği Fin hamamı da var, sabah güneşinin girdiği kocaman bir pencere ve *Newsweek*, *Time* ve *Semana* dergilerinde oluşmuş bir arşiv de mevcut. Onların hemen yanında kokusuz ikiz lavabolar bulunuyor. Aslında ikiz lavabomun oluşunun sebebini hiç bilemedim, aynı anda ikisinde de ellerimi yıkamak için değil tabii ki ama onların mevcudiyeti bana adeta orgazma yakın bir zevk veriyor. Böylelikle Midas, Agustina'yı buharın ve suyun verdiği zevklere doğru yöneltmek istiyordu, bunların bir mucize yaratacağından emindi ama görünen o ki Agustina aynı fikirde değildi ve efsanevi bir direniş göstererek ikisini de baştan aşağı sırılsıklan etti. Ben şimdi seninle ne yapayım terbiyesiz kız, iflah olmaz yaratık, bu ıslak giysilerle soğuktan ve ateşten ölürsün. Ama birdenbire Midas'ın beyninde bir ışık çaktı ve bu kıvılcım karanlıkta kalmış her şeyi aydınlattı. Yalnız kalmayı istemiyor muydum, odamın sessizliğinde biraz kafamı dinlemek istemiyor muydum? Kendimi biraz bu bağımsız duygulara bırakmak istiyordum ve artık sana beslediğim peygambervari ve merhamet dolu duygularımın tükendiğini fark ettim ve hiç düşünmeden Rorro'yu aradım. Rorro da kim? Rorro da kim de ne demek, Tanrı aşkına Agustina, Rorro'nun kim olduğunu çok iyi biliyorsun, iyilik meleği Rorro, jimnastik salonundaki sağ kolum, 1.90'lık bir dev, ışıkları az olan bir nevi bir Charles Atlas ama ekmekten bile iyi bir adam, salonda her şey ondan sorulur, streching, ağırlık kaldırma, spa. Bu nedenle onu ararken ikinci defa düşünmedim bile, benim için her şeyi yapabileceğini biliyordum. Aradım ve Rorro ne olur buraya gel ve beni bu zor durumdan kurtar, bana bu iyiliği yap dedim. O anda benim için sudan bile aşikâr bir şey olduğunu anladım, seni bu

odanın dışında seviyorumdum, dışında, dışarısında, tamamen dışında ama gerçekten de tamamen dışında çünkü mutlak sessizliği bulduğum bu yerde, sen çığlık çığlığa bağırıyordun, düzenli olmasını sevdiğim bu yere karma tohumları ekiyordun, kontrolüm altındaki bu dört duvarı utanmazca kontrolsüz bir yere çevirdin. Orada dur güzelim, benim özel cennetimde kaos yaratmak dayanabileceğim bir şey değildir, gerçekten de Rorro'nun seni alıp buradan götürmesini istiyorum. Kendimi tazelemek, ritmimi düşürmek ve jakuziye girip tansiyonumu düşürmek, şömineyi yakmak, Adem baba gibi çırılçıplak mağaramda Santa Marta Golden marihuanası tüttürmek ve unutmak istiyorum, beynimi tamamen boşaltmak, masmavi boşlukta uçmanın tadını çıkartmak istiyorum. Midas McAlister ilk adım olan Agustina'yı almaya gelmesi için Rorro'yu aramayı başarıyor, ikinci adımda şüphe baş gösteriyor, onu nereye göndermeli. Seni böyle delirmiş ve savunmasız halde annene geri göndersem? Hayır, tabii ki olmaz, bu yanlış hamleyi hemen ekarte ettim, bu kadar vahşi bir şeyi ben de yapamazdım, sen de zaten beni hiç affetmezdin. Seni evine Rorro ile birlikte göndersem, hem Rorro kocan Ibague'den dönene dek sana göz kulak olur, iyi insan Aguilar, görünen o ki şehrin en kendini adamış deli bakıcısı o. Görünen o ki en iyi seçenek buydu ama bana nerede yaşadığını söylememiştin ve sinir sistemindeki aşırı yüklenme bu seviyelerdeyken sana evinin adresini sormam da zaman kaybından başka bir şey olmayacaktı. O zaman bir hastaneye ne demeli? Midas, Agustina'ya bunu da önerdi ama Agustina ona sarılarak ve yalvararak hastaneye olmaz ne olur her yer olur ama hastane olmaz, onu ömür boyu orada tutacaklarından, verdikleri elektro şok tedavileriyle beynini alazlayacaklarından ya da Uyuyan Güzel gibi onu sonsuza dek uyutacaklarından korkuyordu. Seni neyin bu kadar korkuttuğunu bilmiyordum ama gözlerindeki çaresizlik ve yüzüstü bırakılma hissi beni vazgeçirdi. Tamamdır, diye Midas, Rorro'ya emir verdi, onu bir otele götür, ona şefkat göster, biraz sarsıl-

mış görünüyor ama birkaç güne bir şeyi kalmaz, al Rorro bu kartımın numarası Otel Wellington'da beni tanırlar, yarın filan oraya uğrayıp imza atacağımı söyle, bir süit oda tut, odadan çıkma, sonra beni ara tekmil vermek için ve telefonumu bekle. En güzel yemekleri yiyeceği, banyo yapıp güzel bir uyku çekebileceği bir süit olsun, sen ona iyi bak bu gece, benim sadık arkadaşım Rorro ve sabah eğer iyi kalkarsa bana geri getirirsin Ama insanoğlu önerir, şeytan hükmeder, o gün tamamen içine sıçılmış bir gün oldu ona rağmen, diyor Midas, Santa Marta Golden'in harikalığına ve yavaş yavaş içip burnudan ta derinlere nüfuz etmesine izin vermesine rağmen pişmanlık onu yiyip bitiriyor, huzur vermiyordu. Kutsal tapınağımdan seni çıkartmayı başarmıştım Agustina kızım ve şimdi düşüncelerimden kovmaya çalışıyordum ama sen bir şekilde geri dönüyordun, bilinçaltım bir vızıltı gibi beni sürekli taciz ediyordu, geçmişin bu vızıltıları şu anda yaşadığımız ana da adeta kazınmıştı, bilmiyorum Agustina, kraliçem, şimdi arkaya bakıp mantıklı bir şekilde düşündüğümde bana her ihtiyacın olduğunda seni yüzüstü bıraktım. Telefon çalınca, Midas hemen cevap verdi. Arayanın Rorro olduğunu düşündüm, o serinkanlı sesiyle bana her şeyin kontrol altında olduğunu söyleceğini düşünmüştüm ama ne yazık ki arayan Rorro değil kim olduğunu bilmediğim bir kadın sesiydi, Bay Midas McAlister, beni hatırladınız mı? Ben mi ne hatırlayacaktım ki? Agustina güzelim, tanınmadık bir sesti, benim için tamamen tanınmayacak bir sesti. Bunun üzerine beni arayan, kendinin kim olduğunu hatırlatmaya başladı. Bir süre önce sizin jimnastik salonunuza iki kuzinim ile birlikte gelmiştik, hatırladınız mı? Ben ne iki kuzini ne de neden bahsettiğini hatırlıyordum; ama ne kadar kötü bir hafızanız var Bay McAlister, bense toparlanmaya çalışıyordum. Oraya üçümüz kayıt olmaya gelmiştik ve siz bize başka yere gitmemizi önermiştiniz, şimdi hatırlamaya başladınız mı? Başıma geleceklerden habersiz bir masumiyetle ah, evet, evet, tabii ki gibi saçmalıklar dökülüyordu ağzımdan. Geçmişin sisleri

içinde bu likra kıyafetler içinde altına batmış üç kokoşun limon sarısı rengi bir arabadan inerlerken hayal meyal hatırlıyordum. Ah, evet, dersler hakkında bilgi istemiştiniz ve sonra başka yere kayıt yaptırarak olayı çözmüştünüz. Hayır bayım, hayır hiçbir şey çözümlenmemişti, siz bizi derslere almayarak kendinizce çözmüştünüz ama bizi hatırladığınıza sevindim çünkü kuzenim Pablo'nun da bu olayı unutmadığını söylemek için aradım. Ve Midas, Pablo'nun ismini duyduğunda her şey bir anda gözünün önünden geçti. Kuzenim Pablo size şunu söylememi istedi, ailesine karşı yapılmış hatalar affedemediği tek şeydir. Sonra ne mi yaptım Agustina, telefonu kapattım ve titremeye başladım.

Anita'nın çağrı cihazıma bir mesaj gönderdiğini gördüğümde ona numaramı vermiş olduğuma inanamadım. O ilk gece onunla konuşurken verip vermediğimi hatırlamıyorum. Otelin o meşhur kara gecesini polis önünde yeniden canlandırırken verdiysem fark etmemişim bile. Ama şimdi tam da Marta Elena'nın evinde iki oğlumla kahvaltı ederken unutulmaz Anita'dan haber almak beni şaşırtmıştı. Aslında otuz altı saattir onu unutmuştum çünkü onu Meissen'de bıraktığımdan beri adeta bir cehennemde yaşıyordum, diyor Aguilar, bir yandan da yarım saat içinde okula gitmek için hazırlanan Tono ve Carlos'a *arepa* ısıtıp, yumurta pişiriyordu. Anita mesajında şöyle diyordu, "elimde size ileteceğim bazı bilgiler var, bugün akşam saat 9'da Don Conejo'da buluşalım, karınızla ilgili, sizi ilgilendireceğini zannediyorum" ve benim tepkim gerçekten de ilginçti çünkü onunla buluşmak için beni motive eden Agustina'ya olan ilgim değil, doğrusu ona olan ilgim sıfırın altına düşmüş durumdaydı yani artık karımla ilgili bir şey bilmek istemiyordum: günlerce, gecelerce ondan başka bir şey düşünmediğim zamanlar bir anda hakaretlere, kayıtsızlıklara, kıskanlıklara, sinir krizlerine maruz kalmış zavallı kafamdan silinmişti. Evet, diye düşündü Aguilar, çağrı mesajıma gelen bu

mesaj Agustina için değil Anita ile buluşacağım için beni ilgilendiriyordu Sabahleyin Marta Elena'nın evinde olma sebebim ise ayrıldığımdan beri geceyi ilk defa evimizde, daha doğrusu bizim eski evimizde, artık Elena ile çocukların evinde geçirmemdi, gece Tono bana kendi yatağını bırakıp kanepede yatmıştı, diyor Aguilar, bununla alışkanlığı dışında bir şeyi neden yaptığını açıklamaya çalışıyor, olan şuydu: tüm gün yine o bölünmüş ev sahnesini yaşadık, sabah kalktı ve bir gece önceki şiddetinde delice bir şekilde evi bölmeye başladı, yine o hayali evi ayıran sınır çizgizi, babasının ziyareti ve küfürler. Bu kez her dilde olmak üzere bana pis şey, dışarı, pis piç, şeytan, dışarı çöplük! diye bağırdı. Bu kadar yeter Agustina, gerçekten gitmemi istiyorsan giderim, deyip çıktım. Cebimde metelik olmadan, deli karımın ve ölü kayınpederimin bir operasyonuyla kendi evimden kovuldum. Eski karım ve oğullarımdan başka kimden kafamı sokacak bir yer isteyecektim ki? Güvenilir, sorumluluk sahibi, önceden tahmin edilebilir, Marta Elena. Yavaş yavaş yaşlılık belirtileri gösterse de yirmi altı yıldır bir gün geç kalmadan, işe gitmemezlik etmeden aynı şirkette çalışmasına rağmen hâlâ güzel olan Marta Elena. Olağanüstü anne, militanlık günlerimin yoldaşı, çocukluk arkadaşım, Marta Elena, bu kadar sağlam, bu kadar iyi olan hayat arkadaşımı sevmeyi ne zaman bıraktım hatırlamıyorum. Onun evinde uyandığımda geceler sonra ilk defa huzurlu bir uyku çektiğimi fark ettim ve sonra oğullarımın hâlâ uykulu, çıplak ayak evde gezinen seslerini ve Marta Elena'nın günü düzene koyan kesin talimatlarını duydum: Gürültü yapmayın babanız uyuyor, Tono gömleğini al ütüledim, Carlos spor ayakkabılarını götür bugün beden dersin var. Bir an işte tam da bu seslerin, mutluluğun sesleri olduğunu anladım ve en iyisi de bu sesleri uyandığında duymaktı. Aguilar gözlerini açtı ve kendini Tono'nun ona bıraktığı odasında buldu, etrafında onun tanımadığı objeler vardı. Günaydın çocuklar, günaydın Marta Elena, diyerek yatağından bağırdı. Eski karım kahvaltıyı hazırlarken ona yar-

dım etmemi istedi ve bir an bir bölünme yaşadım, sanki hiç sabahları oğlanlar için *arepa* ısıtmayı bırakmamıştım ve bu o kadar hoşuma gitti ki gerçekte neden yürümediğini sorguladım, nerede kırılma yaşadık, çocuklarım kendi kendilerine büyürlerken ve beni seven bir kadın hâlâ beni beklerken benim bu yaptığım saçmalıklar da neydi öyle. Beni evden çekip çıkartan ve dışarıda bir arayışa girmeme sebep olan tatminsizlik hissini belli belirsiz hatırlıyorum ama tam nedenini bilemiyorum. O anda her şey beni tekrar bu evde kalmaya davet ediyordu, alışılmamış şekilde evi terk ettiğim sürece kayıp olan bulmacanın tüm parçaları yerine oturuyor ve beni geri dönmeye zorluyordu, diye itirafta bulunuyor Aguilar. Bu bölünme anında yaşadığım heyecan çok önemli bir faktör değildi. Çocuklar okula gittiler ve Aguilar, Marta Elena'dan duş yapmak için izin istedi, Marta Elena oğlanların banyosunda yapmasını söyledi ama sonra pişman oldu. Orada çocuklar sıcak su bırakmamışlardır, sen en iyisi benim banyomda yıkan; kapıyı kapatmaya cesaretim olmadığından hemen soyunmaya başladım, kapıyı kapatmak bana absürd gelmişti çünkü on yedi sene boyunca bu kadının önünde soyunup giyinmiştim, şimdi neden yapamayacaktım, Aguilar kendini garip hissediyordu, yarı aralık kapıdan hazırlanan Marta Elena'yı gözetledi. Yatağın ucuna oturmuş ince çorabını bacaklarına çekiyor ve üstüne eteğini giyiyordu. Aguilar bir an başının döndüğünü hissetti, sabahları görmek istediği şey buydu. Şimdi de küpelerini taktı ve ayakkabılarını giydi. O da benim gibi düşünüyor olmalı ki kapıyı kapatmadı diye düşündü kendi kendine. Hızlı bir duş aldım, hazırlanmasını bitirip gideceğini söylemesinden korktum, onun gidecek olması canımı yaktı, çocuklar okuldan döndüğünde de orada olmayı istedim. Onlarla aşağı inip biraz basket oynar, kurt gibi acıkmış şekilde eve döner, onlara Carlos'un sevdiği *ravioli*den hazırlardım sonra Marta Elena'ya işte gününün nasıl geçtiğini sorar ve o benim artık ezebere bildiğim şeyleri anlatırken başka şeyler düşünürdüm. Aguilar hızlı bir duş alıp çıktı ve tam bir

önceki gün giydiği giysileri giyecekken durdu ve Marta Elena'nın gardrobunu açtı Salmona Kuleleri'ne götürmediği tüm giysileri orada öylece duruyorlardı, kareli gömlekleri, kadife pantolonları ve eski deri ceketi.

Bugün Nicolas Portulinus akşam yemeği için sosis kızartıyor ve bir tabakta küçük kızı Eugenia'ya servis yapıyor. Sen ormandaki bir cinsin, benim küçük Eugeniam, mağarasında hapis kalmış sessiz, tatlı bir perisin. İkisi evde yalnızlar, baba ve kız, devasa mutfakta bugün kâhyanın getirdiği duvara üst üste yaslanmış duran portakal çuvalları görülüyor. Eugenia masaya sabitlenmiş demir portakal sıkacağında portakal sıkıyor, sürahiye sadece portakal suyu akmıyor etrafa aynı zamanda portakal çiçeği kokuları da yayılıyor. Nicolas Portulinus küçük kızının gözlerine bakıyor, bu bakış Eugenia'nın garibine gidiyor. Portakal kokusu senin de gözlerini yaşartır mı? Ve anlatmaya başlıyor: Bugün karayolunda ezilip asfalta yapışmış portakallarla güne başladı, nereden geldiklerini sorarsan tüm gece gelip geçen kamyonlardan dökülmüşlerdi ve geçen arabaların tekerlekleri üstlerinden geçmiş, uzunca bir süre yolun kenarında oturdum, küçük Eugenia, ve portakalların kokusu gerçekten de çok acıklı ve çok kalıcıydı. Eugenia, babasını yaşlı bir ineğe benzeyen alt çenesiyle yemeği yavaş yavaş çiğnerken izledi ve Tanrı'ya şükür bugün garip değil diye içinden geçirdi. Sasaima'da 20 Temmuz Milli Bayram olduğu için hizmetçiler izinliydi ve Farax, Blanca ve Sofi ise geçit törenini ve havai fişekleri seyretmek için köye indiler, daha sonra dansa da kalacakları için geç kalacaklarını söylediler. Ama tabii şenlik uzarsa ertesi gün sabah yedi hatta sekize kadar dönmezlerdi çünkü köyün geleneği, şenlik bitinceye dek kalmak ve sabahın ilk ışıklarıyla birlikte tüm köy pazar yerinde kahvaltı etmekti. Belediye başkanı sağcı olduğu için bu sene ücretsiz *tamal** ve

* Mısır unuyla hazırlanmış, mısır veya muz yapraklarına sarılarak hazırlanan bir çeşit börek. (ç.n.)

bira dağıtılacağını ilan etti. Evde sadece Nicolas ve Eugenia kalmışlardı, annesi gitmeden önce Eugenia'ya babasına göz kulak olmasını ve uyuyuncaya dek gözünün önünden ayırmamasını tembihledi ve işin kolay olacak çünkü bugün gayet sakin görünüyor, diye de ekledi. Aslında babanın iyi ve hatta konuşkan olduğu zamanlar her geçen gün daha azdı. Eugenia babasının kendisiyle konuşmasına alışkın olmadığı için kekeliyor ve nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Akşam saat dokuz olmasına rağmen babasında en ufak bir uyku mahmurluğu yok, aksine mutfakta bir yandan sosis kızartırken bir yandan da kahkahalar atıyor, her gün olduğundan daha sakin görünüyor, Eugenia ona bakıyor ve derin bir oh çekiyor, üstünden büyük bir yük kalkıyor. Babam biraz garip, genç kızlar garip yollara saptıklarında bu cümleyi sarf ederler, babam garip ama bu cümleyi bir erkek çocuğu söylediğinde onun sesindeki sıkıntıyı kimse bilemez. Eugenia babasının garipliğini ilk hissettiğinde beş altı yaşlarında olmalıydı. Nehir kenarında salyangozlarla oynarken babası da eve giden kanalı tıkayan yaprakları temizliyordu. Güneşten korunmak için başına hasır bir şapka takmıştı ama Eugenia oyununu bırakıp dikkatlice bakınca babasının başında bir değil iki şapka olduğunu fark etmişti, biri kuş tüyünden bir şapka diğeri ise kumaştan yapılmış başka bir şapka ve bir anda babasından iyileştirilemeyecek düzeyde gariplik olduğunu anlamıştı. Sanki sorunu ortadan kaldırabilirmiş gibi ona yaklaşıp şapkalardan birini almaya niyetlendi ve o Eugenia'ya, aralarında sonsuz bir mesafe varmışçasına görmeyen gözlerle baktı ve o günden sonra Eugenia babasında bir gariplik hissettiğinde, bugün babamın iki şapka günü, diye tanımlar oldu. Ama babam bugün iki şapkalı değil, akşam yemeğinden sonra koridordaki nehre bakan sallanan sandalyelere oturdular ve uzakta şenlik ateşiyle aydınlanan kapkara gökyüzüne baktılar. Bak havai fişekler uzakta patlıyor, dedi babası, benim güzel Blancam ile genç Farax da oradalar, belki elleri birbirine kenetlenmiş şekilde gözlerinin içi havai fişeklerle

dolmuştur. Eugenia babasını dikkatle izlediğinden, yeni bir delirme filizinin doğup doğmadığını anlamaya çalışıyordu, baba saçını ağırca okşayarak sakinleştirdi. Meraklanma kızım, onlara olan edebi yeteneklerinin olmaması, her ikisinin de trajik tarafı ortaya çıkmadı, güçlü olmak lazım, baban gibi, bir çatışmayı kendi lehine çözümlememek için cömert olmak gerekli, cömert olmalı kızım, bu durumda olması gereken budur. Eugenia solgun, neredeyse şeffaf, sallanan sandalyesine gömülmüş babasının verdiği vaazın anlamını çözemeden sallanıyordu ama bu da ona bir uyarı olmadı. Çünkü zaten babasının dediklerini anlamazdı, cır cır böceklerinin skandal çıkardıkları o sakin gece Eugenia, babasının kulaklarını rahatsız edeceklerinden korkmuştu çünkü zaten sürekli çınlamadan şikâyetçiydi, babası aklından geçenleri okumuşçasına kulaklarında varolan o sonsuz fısıltıdan bahsetmeye başladı. Annen *tinnitus* diyor ama aslında tek bir noktadan değil uzayın pek çok noktasından gelen sesler bunlar. Baba, diye küçük kız açıklamaya çalışıyor, bu sesler sadece ağustosböcekleri. Bu kadınların hepsi evrenin binlerce yıllık oluşum seslerine yok *tinnitus* yok ağustosböceği diyorlar, diyerek mutsuzca başını salladı. Ve sonra, büyük, yumuşak ve çirkin bir şekilde siyah ipek sabahlığının içinde uyuklamak üzere koltuğuna iyice gömüldü. Çirkin ama sakin, diye düşündü Eugenia ve bu düşüncesi babasının bir dua okur gibi Alman nehir isimlerini sıralamasıyla teyit edilmiş oldu: Lahn, Lippe, Main, Mosela, Neckar, Niesse... baba artık yarı uykulu bu isimleri sayıyor, uyandığı bir anda kızına, benim Almanya'da Ilse adında çok güzel bir kız kardeşim var biliyor muydun? diyor. Evet baba, diye cevaplıyor Eugenia ama babası tekrar alfabetik sırayla okuduğu listesine dönmüş: Oder, Rin, Ruhr... Annem haklıymış, babam bugün garip değil diyerek uykuya yenik düşüyor. Bu nedenle birkaç saat sonraki farklılık bu kadar büyük oluyor ama nehrin karanlığından gelen sesleri duyduğunda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, ağustosböceklerinin yüksek sesli bağırışları, havai fişeklerin nehre yakın

sönüşleri altında evin kâhyası Nicasio ve karısı Hilda'nın o upuzun, Onu buuulllduuukk! cümlesi uzaklardan duyuluyor ve Eugenia babasının artık sallanan sandalyesinde olmadığını anlıyor, ondan geriye sadece pantuflaları ve ipek sabahlığı kalmış, evin içinde koşmaya başlıyor, önce yatak odasına bakıyor, yatak hiç bozulmamış demek ki oradan hiç geçmemiş, banyo, havlular yerli yerinde, bilardo odası, kocaman yemek odası bomboş, portakal çiçeği kokusu hâlâ mutfakta havada asılı duruyordu. Eugenia tam piyanolu salona geçiyor ki kâhya Nicasio ile burun buruna geliyorlar. Portulinus Hoca'yı nehirde bulduk, onu Virgen de la Merced'liler bulup bize haber verdiler, aşağıda Virgen de la Merced'in oradaymış, buradan iki kilometre uzakta, ruhunu teslim etmiş şekilde ve çıplak bulmuşlar, nehir onu sürüklemiş ve bu ufak koya bırakmış, diyor. Eugenia, horoz ötüşleri eşliğinde ve gece yarısı meşalelerle nehir kenarında yapılan o ağır töreni hatırladığını sanıyor ama bu hatıra ağır suçluluk duygusu altında kayboluyor. Benim suçum, benim suçum, benim yüzümden, diye bir ses içinden Eugenia ya bağırıyor, benim dikkatsizliğim yüzünden babamı şişmiş ve yeşil renkte herkesten saklanarak gömüyoruz, benim ihmalim yüzünden babam tüm nehirlerin suyunu yuttu, ben uyuya kaldım ve benim yüzümden babam boğuldu, ben rüyalarımda onu boğdum, onun kulak çınlaması hayatım boyunca benim takip edecek, vedasını hatırlatarak her gün ruhumu huzursuz edecek. Haç koymayın, haç koymayın, diyecek belki annesinin soğuk sesi. Haç koymayın, sadece bir taş, Eugenia'nın hafızasını çevreleyen pek çok taştan biri. Haç koymadılar, mezarın yerini gösteren hiçbir işaret koymadılar ve ancak birkaç gün sonra Eugenia çok net, fotoğraf kadar durağan bir aile resmi hatırladı. Yemek masasının etrafında kız kardeşi Sofi, Farax, annesi ve kendi oturuyorlar ve annenin kibar, sakinleştirici, hayatın her şeye rağmen devam etmesini isteyen birinin tonuyla ilan ettiği şeyi dinliyorlar: Kızlar, babanız Almanya'ya geri döndü ve ne kadar süre orada kalacağı bilinmez. Yanlış, yarala-

yıcı ve kimseye itiraz etme hakkı vermeden Blanca'nın ilan ettiği şey buydu işte. Babam bir veda bile etmeden Almanya'ya mı gitti? diye sordu Eugenia, hâlâ rüyalarında gördüğü nehir kenarında meşalelerle onu arayışları ve sonra defin töreniyle, babasının bir cenaze töreni duasıymışçasına o gece mırıldandığı Almanya'nın nehir isimleriyle ne yapacağını bilemeden. Eğer babası Almanya da ise o halde o gece nehirleri ele almayı bırakmış olmalı, benim dikkatsizliğim yüzünden babamın nehir kenarına indiği rüyayı kim gördü, onu durdurmayı bilemedim, uyuya kaldığım için suçluyum; babam Almanya'ya döndü ve geride çok büyük bir acı bıraktı, hezeyan ile geçirdiği saatleri ve dumanlı kafasını; babam Almanya'ya döndü ise o zaman Eugenia nın hiç suçu yok, belki de vatanında mutludur ve onun affedilmez suçunu affetmiştir; eğer baba uzakta ve sağlıklıysa Eugenia'nın suçluluk orduları biraz olsun yatışır, küçülür ve sönerler ve o da biraz olsun dinlenebilir, havai fişeklerin atıldığı uyumaması gereken o geceden beri hiç uyumadığını hissediyor. Evet, Sasaima'daki evin yemek odasında küçük kız çocuğu Eugenia, evet, evet, evet, diye tekrar ediyor, babam bize haber vermeden Sasaima ya gitti ve kim bilir ne zaman döner tabii eğer bir gün geri dönerse. Ya Farax. Farax'a ne oldu? Her şey kaybolmadan önce o da kayboldu gitti, kaypak bir rüyaya ayna tutan ve uyanınca yok olan Abelito Caballero. Dolapta bulunan tüm günlükleri ve mektupları okumayı bitirdiği halde Aguilar, Farax ile ilgili net bir cevaba ulaşmış değildi, kolayca silinen bir mürekkeple yazılmışçasına Farax ve Abelito silinmişti. Aguilar, Sofi teyzeye sordu, Sofi teyze siz söyleyin, Farax'a ne oldu, siz bilmiyorsanız kimse bilemez. Kimse bilmiyor çünkü Blanca nine günlüğünde ondan bir daha bahsetmiyor, sanki hiç varolmamış gibi onu bir kenara atmış. Benim hesabıma göre Farax, babam Almanya'ya döndükten sonra bizimle üç ya da dört ay kaldı ve bir gün yok oldu Alpaca yününde. Ceketini, kurşun askerlerini ve eski sırt çantasını da aldı ve Anapoima'ya gitti. Belki de artık ona piyano öğretecek biri ol-

madığından kalmasının bir anlamı kalmamıştı, belki babamın bıraktığı vasiyet ağır geldi, belki annemi hiç sevmemişti ya da çok sevmişti, belki benim ve Eugenia'nın gözlerimizde okuduğu beklentilerden korkmuştu. Gerçek şu ki Farax, benim için buluğ çağı günlerim gibi çok geride kaldı. Abelito Cabellero nasıl bir gün çıkageldiyse öyle gidiverdi, aynı babam gibi ama o yolda kayboldu, babam gibi nehirde değil. Tek bildiğim üçümüz de bir daha onlardan haber alamadık çünkü annem bir daha ne onlarla ilgili bir açıklama yaptı ne de adlarını andı.

Salonda kadın sesleri duyduğumda, Marta Elena nın dolabında duran eski pantolonlarımdan birini giymek üzereydim, seslerden biri Marta Elena nın sesi diğeri ise tanımadığım birinindi. Sonra bir üçüncü kadın sesi eklendi, daha yaşlıca sanki Sofi teyzenin sesiydi, belki de Marta Elena nın annesi Margarita dır diye düşündüm ama hastalığının onu evde kalmaya mecbur ettiğini biliyordum, böylece Aguilar halen gömleksiz ve ayakkabısız, kapının ardına saklanıp salonda konuşanların kim olduğunu keşfetmek için başını uzattı, salondaki gerçekten de Sofi teyzeydi, yanındaki de Agustina. Salonun ortasında, şaşkınlığından kurtulamamış ve gelmelerinden memnun olmuş izlenimi yaratmaya çalışan Marta Elena, karşısında hiç konuşmayan bir Sofi teyze ve sosyal yardım memuresine dönüşmüş Agustinam duruyorlardı. Agustina, Marta Elena ile garip bir tonla konuşuyordu, edilgen kipte ama emir verici bir tonda, daha doğrusu ona emirler vererek hitap ediyordu. Feng shuiye göre evinde her şeyin yanlış olduğunu ukalaca açıklıyordu. Agustina sanki feng shui uzmanıydı ve Marta Elena'ya bu konuda danışmanlık ediyordu. Her yere izin almadan giriyor, çocukların odasına dalıyor ve anlamsız bir hızla konuşuyordu, Agustina'nın Marta Elena nın odasına birkaç dakika içinde gireceğini anladığında Aguilar ın kalbi hop etti. Onu yeni yıkanmış ve yarı çıplak bulacaktı. Başta kendimi ucuz bir filmin kaçak aşığı gibi hissedip yatağın altına saklan-

mayı düşündüm ama sonra ilk panik hali geçince Agustina'nın beni aradığı fikri yüzümde geniş bir gülümsemeye yol açtı. Agustina, beni geri kazanmak için buraya kadar geldi, dün gece beni özledi ve bugün benim için geldi. Bundan sonra senaryo benim için daha hafif ve kolay halledilebilir oldu, tüm sürrealist özelliklerine rağmen mutluydu diyebilirim, Marte Elena nın korkmuş olmasına ve Sofi teyzenin çıkışlarına rağmen, diyor Aguilar. Agustina'nın evden çıkmasını engelleyemedim, diyor. Peki burada olduğumu nerden biliyordu. Bilmiyorum oğlum, sadece bildi işte, aslında tahmin etmesi pek zor değildi, tamam Sofi teyze, iyi, gerçekten de iyiydi, Agustina'nın deli tavrıyla gelip beni aramaya çıkmasından dolayı içim içime sığmıyordu, diyor Aguilar. Olduğu yerde hareketsiz kaldı, daha doğrusu yatak odasının kapısının karşısında, Agustina buhar gibi geldi ve gitti, onun yüzüne bile bakmadan, sanki hayaletmiş gibi çünkü onun işi şimdi mobilyaları eleştirmek, vazoları elimine etmek, Marte Elena'ya duvarların rengini değiştirmesi için emirler vermekti, bu sıkıcı renkle tüm evi boyamak kimin aklına gelir, sadece modası geçmiş ve sıkıcı birinin, üzgünüm hanımefendi –Marte Elena'ya sadece hanımefendi diyordu, bir defa bile ismiyle hitap etmedi– ama bu evdeki tüm yataklar yanlış yöne konmuşlar, baş tarafının güneye bakması iç denge için zararlıdır. Kuzey enerjisinin evinizde dolaşabilmesi için ahşap chisini arttırmanız uygun olur hanımefendi. Marta Elena'nın dolabını bile karıştırıp çok dağınık olarak niteleyip tüm eski ayakkabılarından ve modası geçmiş elbiselerinden kurtulmasını salık verdi, böyle daha yaşlı gösteriyorsunuz hanımefendi, siyah giymeyi bırakın, belki o zaman yüzünüzdeki bu yas ifadesi kaybolur. Bakalım, burada ne var dediği anda dolapta duran benim eski elbiselerimi gördü. Ah, bu olmadı, eğer kocanız sizi terk ettiyse, en iyisi ona giysilerini geri vermeniz ve yerden kazanmanız, hem yeni biri hayatınıza girdiğinde ona ait alanın dolu olduğunu görünce o kişi kendini rahatsız hisseder. Ağlayayım mı, güleyim mi bilmiyor-

dum, dedi Aguilar, gerçekten de Agustina deliriyor muydu yoksa sırf Marta Elena'yı kızdırmak için mi yapıyordu. Bakınız hanımefendi, çekmecelerin içine tıkıştırılmış işe yaramaz ıvır zıvırlar chiyi bloke ediyor ve yang enerjisini de zayıflatıyor. Olan biten o kadar komikti ki birkaç defa gülmemek için kendimi zor tuttum, Agustina salonun duvarında asılı bir yağlıboya tabloyu gösterip hemen indirilmesini istediğinde mesela, ben de yıllardır o tablodan nefret ederdim ama Marta Elena sistemli bir şekilde her taşındığımız yeni eve asardı. Pek çok an eğlenceli olabilirdi, eski eşim rahatsızlığını bu kadar belli etmeseydi. Tanrı aşkına Aguilar, karına ne oluyor? Yalnız kaldığımız bir anda dişlerinin arasından tıslayarak konuştu. Ne olduğunu bilmiyorum Marta Elena ama olan şu ki delirdi, diye cevapladım. Ben ki şimdiye dek onun akıl sağlığının bu kadar ciddi olduğunu itiraf etmemiştim, belki Agustina'nın depresyona girmesine bir şey sebep olmuştu ya da Agustina çok sinirliydi ama onunla ilgili bir kelime daha etmedim Ve sonuç olarak şimdi Marta Elena'nın evinde bir lodos esiyordu. İki kişilik yatak ne için hanımefendi, tüm alanınızı işgal ediyor ve anladığım kadarıyla yalnız uyuyorsunuz. Benim yaramaz oyuncağımı kimse durduramıyordu, diyor Aguilar, burnunu sokmadığı tek bir obje dahi kalmamıştı, sivri uçlu yaprakları olan bitkiler kötüydü, yuvarlak yapraklıları bulmalıydı, bu duvara ba gua türü bir ayna asmalıydı. Bir trajediye yol açmamak için hemen asın, trajedi sözcüğünü telaffuz ederken sesi titredi. Marta Elena ise tabloları kaldırarak, aynalar asarak koşturup duruyor ve bana acıyarak bakıyordu ve sonunda Aguilar'a korkuyla, lütfen al götür bunu buradan, diye rica etti, senin başına gelenlere çok üzüldüm ama bunu kendi aranızda çözün. Bu arada Agustina banyoya girmiş, dolapları tek tek açmış ve evde bu kadar çok ilaç bulundurmak iyi değil hanımefendi, diye yorum yapıyordu, kendi kendine ilaç kullanmak sağlığa zararlıdır, bu pomatta kortizon var, önermem, bu da iyi değil, antibiyotik kullanımını da abartmak sağlık için uygun değildir. Ne kadar da eğlenceli,

diyor Aguilar, Agustina benim tekrar bu eve yerleşmeyi düşünen gelgitlerimi tahmin etmiş olamaz, bu fikri ve bu evi taş üstünde taş bırakmamacasına yerle bir etmek için gelmiş olamaz ama kim bilir benim Blimundan onu bir an için terk etmeyi düşündüğümü tahmin etmiş olabilir. Sofi teyze kendini bir koltuğa bırakmış, kendine özgü haraketler yapıyordu, peşpeşe hareketler yapıyor ama bacakları ona cevap vermiyordu, Marta Elena benim bu olayı hafife almama her geçen an daha çok bozuluyordu. Agustina elimden tutup gidelim demese bu tiyatro nasıl sonlanırdı bilmiyorum. Sofi teyze de arkamızdan gelmek üzere hareketlenince, siz burada biraz daha kalın çünkü bazen çiftleri kendi haline bırakmak iyidir, diyerek ona engel oldum. Sofi teyze de bu şakama gülmekten başka bir şey yapamadı ve bu karanlık hikâyenin başlangıcından beri ben ilk defa birey oldum ve taptığım kadın bana ihtiyaç duyduğunun belirtilerini gösteriyordu. Çıkmadan önce, yaramaz oyuncağını, masanın üstünde duran çerçeveli bir fotoğrafımı da kapıp, bunu da alıyorum haydi gidelim, dedi.

O sabah neşeli bir sabahtı, diyor Aguilar, neşe en az beklediğin zaman gelir seni bulur. Marta Elena için üzüldüm, hâlâ umut ettiği bir anda umudunu kaybetmesi elini kolunu bağlamış olmalı ama bize gelince, biz evden gayet mutlu çıktık, Agustina'nın yüzünde rahatlamış bir insanın ifadesi vardı, benim içim için hayatın ta kendisiydi. Aguilar, Sofi teyze ve Agustina'ya hemen eve dönmeyeceklerini Medellin otoyolundan Sasaima'ya gideceklerini söyledi: Bogotá, Fontibon, Mosquera, Madrid, Facatativa, Alban ve Sasaima karayolunu gerillalar işgal etmişler, diye Sofi teyze itiraz edecek oldu, evet ama sadece akşamüstü saat üçten sonra, Aguilar yola çıkmadan soruşturmuştu, gerillalar dağdan inip yolu kapıyor sonra gidiyorlarmış ama sabahleyin bir miktar kamyon trafiği oluyormuş, eğer saat üçten önce gidip dönersek hiçbir şey olmaz; arka koltukta oturan Agustina hiçbir şey söylemedi ne bir soru

sordu ne de itiraz etti, görünen o ki Sasaima'ya gitme sebebimiz ne olursa olsun oraya gitmek hoşuna gitmişti. Diğer yandan Sofi teyze seyahat amacımı öğrenmek istemişti. Büyükanne ve büyükbabanın orada olduğunu söylediğin günlüklerine ve mektuplarına bir göz atmak, diye açıkladı Aguilar. Evet ama her şey dolapta ve anahtarla kilitli, anahtarı da Eugenia saklıyor. Bir balta ne işe yarar biliyor musun Sofi teyze? Kilitli dolpaları baltayla kırmaya yarar ve aslında bir omuz darbesiyle açılıverdi ve saklı duran elbiselerin arasında bir miktar aramadan sonra Büyükbaba Portulinus'un ve Büyükanne Blanca'nın günlüklerine ve bağlı mektuplara ulaştık ama tüm bunlar çok daha sonra oldu. Bogota'dan çıkmak üzereyken ilk bariyerde duyduğum şeyi teyit ettiler, gerilla akşamüstü saat üç dörtten sabaha kadar karayolunda devriye gezecekmiş. Aguilar, bilet gişesindeki kadından hepsi için Sasaima'ya gidiş dönüş bileti istedi. Kadın sizin sorumluluğunuz altında gidiyorlar, diye onu uyardı ve her şekilde öğleden önce burada olmaya bakın dedi. Yol boyunca Sofi teyze, La Cabrera'daki evde Bay Londoño'nun küçük oğlunu dövdüğü gün neler olduğunu anlatmaya devam etti, ilk defa bu kadar açık bir şey olmadan Agustina'nın önünde konuşuyorduk, diyor Aguilar, ben arabanın aynasından her bir mimiğini, jestini kontrol ediyordum, herhangi bir tepki göze çarpmıyordu. Agustina ya dinlemiyordu ya da dinlemiyor görünüyordu, daha çok meyvelerin dolup taştığı meyve satıcılarıyla ve dağların eteğinde görünen jakarandalar ile ilgiliydi. Genel olarak, dedi Sofi teyze, büyük Carlos Vicente, küçük Carlos Vicente'yi dövdüğünde, çocuk, odasına kapanır ağlar ve sadece Agustina'ya kapıyı açardı çünkü onu sakinleştirebilenen sadece Agustina olurdu. Ama bu defa öyle olmamıştı. Bu arada arka koltukta sessizce oturan Agustina, Mosquera'dan geçip geçmediğimizi sordu, ben doğrulayınca, başı kesilen hanımın yerinde durup donut yemek istediğini söyledi, bu isteğini duyunca Sofi teyze gülümsedi, Sasaima'ya giderken her zaman orada dururduk, donut yemek için dururduk, diye açık-

ladı, restoran sahibesi öldürülmeden önce ve sonra da kızı işi devraldığında da öyle yaptık, diye anlatıyor Aguilar, yerin ismi Obleas Villetica idi. Girişinde, yosun kaplı tertemiz bir suyun içildiği bir taş çeşme vardı, tam burada yıllar önce kadının başını kesmişlerdi. Bir sineği bile öldürmemiş yaşlı bir kadıncağızdı, kimse onu neden bu kadar vahşi bir şekilde öldürdüklerini bilemedi ama bu olay ile o bölgede vahşet yeniden hortladı, hepimiz öyle hatırlıyoruz. Karşısına park ettik, içeri girdik; kızı, o felaketin yaşandığı birkaç on yıldan sonra epey yaşlanmış, annesine benzemişti, donutlara krema ya da marmelat isteyip istemediğimizi sordu. Agustina hepimiz adına karar verip istemediğimizi söyledi, başka bir şey istemez, biz böyle yiyoruz, sonra çıktığımızda çeşmenin önünden geçerken, başını işte burada kesmişlerdi, dedi ama o kadar sakin bir tonda söyledi ki sanki bu cümleyi defalarca tekrar etmişti. Arabaya bindiğimizde Sofi teyze, Carlos Vicente Londoño'nun çektiği çıplak fotoğraflarının masaya nasıl saçıldığını anlatmaya devam etti. Ben fotoğrafları anlamamazlığa geldim çünkü bana onları ofisindeki sağlam kasada sakladığına dair yemin etmişti ama işte masanın üstünde kız kardeşim Eugenia'nın ve üç çocuğunun gözlerinin önünde duruyorlardı ne bir mazereti ne de kaçış yolu vardı. Babası çocuğunu dövdüğü gün ölmek istemiştim, şimdi ise gömülmek istiyordum. O an aklıma tek gelen bir an önce evden çıkmak ve bir taksiye atlayıp beni herhangi bir yere götürmesini söylemekti, diye Sofi teyze Aguilar'a itirafta bulunuyordu. Sahip olduğum her şeyi kaybetmiştim, aşk, çocuklar, başıma sokacak bir çatı, kız kardeşim ve diğer yandan sadece çocukken anlattıkları bir masal geliyordu aklına, kendine samandan bir ev yapan bir domuzcuk, güçlü bir rüzgârla her şeyini kaybediyordu, orada kız kardeşimin karşısında ben o domuzcuktum, evimi samandan inşa etmiş ve şimdi rüzgâr ardımda bir iz bile bırakmamıştı, ağzımdan tek kelime çıkmamıştı ama aklından Sofi teyze, Eugenia'ya, tamam Eugenia, her şey senin diyordu, senin kocan, senin çocukların, se-

nin evin ama sonra gerçek olmadığını fark ettim, zavallı kardeşimin pek fazla bir şeye sahip olmadığını düşündüm, o fotoğraflar, dövülen çocuk, onun evinin de samandan yapıldığının kanıtlarıydı. Sofi teyze hemen Bichi'ye baktı, oyunu ortaya çıkarttıktan sonra salonun ortasında tüm vücudu kaskatı bir şekilde, hiç kıpırdamadan duruyor ve olayın sonuçlarına hazır bekliyordu. Carlos Vicente onu öldürecek diye düşündü Sofi teyze, böyle bir şeyi yapmaya cüret ettiği için onu şimdi burada döverek öldürecek ama sonra başımı çevirdim, diye Aguilar'a anlatmaya devam ediyor ve kendi kendime dedim ki, eğer ona tekrar vurmaya kalkarsa cesedimi çiğnemesi gerekir, o fotoğrafların ortaya çıkması başta beni yerle bir etse de bir saniye sonra terazinin ibresi öbür yana döndü ve yıllardır gizli bir aşk ve hayat yaşadığım ve kaybettiğimi sandığım gücümü tekrar kazandığımı hissettim. Benim hayatımın içine sıçıldığına göre diye düşündü Sofi teyze, şimdi bu çocuk için kendimi ortaya atabilirim diye düşündü Sofi teyze ama gerek olmadı Aguilar çünkü çocuk kendi kendini koruyacak güçte görünüyordu. Gözlerinden ateşler çıkarak, dimdik öyle bir duruşu vardı ki bu sefer cevabı ölümüne olacağa benziyordu. Baba da oğulun bu vahşiliğinin farkına vardı ve geri durdu değil mi, diye sordu Aguilar. Belki de diye cevapladı Sofi teyze ya da baba Carlos Vicente kadar oğlu Carlos Vicente de annenin tepkisini bekliyorlardı, oyunun tanımı onun ellerindeydi, tüm bakışlar Eugenia'nın üstündeydi. Peki o ne yaptı? diye sordu Aguilar, olabilecek en kafa karıştırıcı şeyi, diyor Sofi teyze, sonra başını çevirip arkaya Agustina'ya bakıyor, dinlemediğini görüyor. Eugenia, sükûnetini koruyarak ve en ufak bir acı ya da hayret ifadesi göstermeden sanki bir deste oyun kâğıdını toplarmışçasına her bir fotoğrafı tek tek aldı ve hepsini örgü çantasının içine koydu. Oğlu Joaco'ya dönüp aynen şunları söyledi, bu dediklerine inanmayacağına benim uydurmam olduğuna bahse girerim ama böyle söyledi: Joaco, sana doğum günü hediyesi olarak aldığımız fotoğraf makinesi ile hizmetçi

kızların çıplak resimlerini çekmeye utanmıyor musun? Ve konuşmasını bitirir bitirmez kocasına dönüp makineyi elinden al hayatım, iyi şeyler için kullanmayı öğrenene dek de geri verme, dedi. Nasıl yani, diye sordu Aguilar, Eugenia gerçekten de fotoğrafları Joaco'nun mu çektiğini sandı? Saf olma Aguilar, fotoğrafçının Carlos Vicente olduğu, fotoğrafların onun makinesinden çıktığı Leika'nın şaşmaz formatından belliydi ve resimlerdekinin de ben olduğum gün gibi aşikârdı ama Eugenia tüm soğukkanlılığı ile evliliğini korumaya çalışıyordu. Aguilar, ben on üç yıldır kafamda kardeşimin bu tepkisine mana vermeye çalışıyorum ve her seferinde aynı sonuca varıyorum. Zaten biliyordu, her zaman bildi ve bunun gizli kalmasında bir sakınca görmedi ve o anda yaptığı da tam da buydu, harika bir oyun ile kanıtları ne kadar aşikâr olsa da sırrın, sır olmaya devam etmesini sağladı, diyor Aguilar'a çünkü Carlos Vicente beni çıplak çekmiş olsa da evliliğinin bitmeyeceğini biliyordu. Bu söylediğinden emin misin Sofi teyze? Hayır, hayır hiçbir şeyden emin değilim bazen de tam tersi bir sonuç çıkarıyorum, eğer bu fotoğraflar Bichi'nin dayak yemesi gibi ona sürpriz olduysa onları en minimize etmeyi bildi ve bu şekilde davrandı ama en ilginç olanı Joaco'nun rolüydü, inan bana Aguilar çünkü o akşamüstü annesi ve Joaco arasındaki ittifakın mührüydü. Aguilar, Joaco'nun ne yaptığını sordu, Joaco annesinin gözlerinin içine baktı ve özür dilerim anne bir daha yapmayacağım, dedi. Özür dilerim anne bir daha yapmayacağım. İnanabiliyor musun Aguilar? Eugenia'nın o yaşında görünenlerin kodunu öğrenmiş olması normal de Joaco'nun yirmi yaşında mükemmelen hâkim olmasına ne demeli? Bir yalanla her şey altüst oldu, benim hayatım, eniştemle yaşadığım yasak aşk ve şimdi kız kardeşim kendi hayatını başka bir yalan üstüne kurmaya çalışıyor ve daha önce varolan saygıdeğer evliliğini ve orada kalmaya devam etme olasılığını yerle bir ediyor, yalan yalanı öldürür, buna deli olunmaz da ne olunur. Bunun bedeli ne oldu? Agustina'nın çare bulunmaz kafa karışıklığının dışında? diye

soruyor Aguilar. Bedeli bir oğlun babanın karşısında aldığı yenilgi oldu. Oğlu babayla yüzleşip yalan söyleyerek bir gerçeği sakladı. Ama her şeyi değil, diyor Sofi teyze, çünkü Bichi son ası cebinde saklıyordu, kendi özgürlüğü. Bu evde her şeyin kaybedildiğini gördüğünde ve yalan fırtınasının herkesi yuttuğunu fark edince, olduğu gibi üstünde pijamaları, çorapları, botlarıyla evin ön kapısından öylece çıktı, bir daha dönmemecesine sokaktan aşağı yürüdü. Ben de onun arkasından çıktım ve bir daha dönmedim. Karayolundan aşağılara doğru bayağı yol katetmiştik, diyor Aguilar, o sırada betondan bir köprünün altından geçtik ve Agustina bu ilk köprü, ceketlerinizi çıkartın çünkü sekiz dakika içinde ikinci köprüden geçeceğiz ve acaip bir sıcak ve nemli hava kokusu başlayacak, dedi. Gerçekten de Agustina'nın dediği gibi, sekiz dakika sonra ikinci köprüyü geçtik ve buhar banyosuna girmiş gibi camlardan ve burnumuzdan nem girdi. Sıcak; yeşil renk, nem, narenciye kokusu, sağanak yağmur ve sık bitki kokusu ile iliklerimize işledi. Iliman iklimin hüküm sürdüğü topraklardaydık ve Sasaima'ya varmamıza çok az kalmıştı.

İlk on beş dakika sadece titredim diyor Midas, sana yemin ederim Agustina, aldığım o telefon baştan aşağı titrememe yol açtı, orada kendimi öylece yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak hissettim, ta ki telefon yeniden çalana kadar. Evet, şimdi arayan Rorro olmalı dedim ama yine yanıldım, bu defa da arayan Aerobic's bekçilerinden biriydi, hiç nefes almadan konuşuyor ve durumu tasvir edecek kelimeleri bir türlü bulamıyordu. Buradalar, buradalar Bay Midas, arıyorlar, jimnastik salonunun tüm döşemelerini kaldırdılar, tüm parkeyi kırdılar ve aramaya devam ediyorlar. Midas'ın ilk aklına gelen Agustina'nın o akşamüstü yarattığı skandaldan sonra polisin Aerobic's'i doldurup Dolores'in cesedini aramaya geldikleri oldu. Böylece bekçiye, gelenler kim Bay Sanchez, polisler mi? dedim. Hayır, Bay Midas, polis değil, Bay Örümcek'in koru-

maları, Paco Malo, el Chupo ve diğer altısı Bay Örümcek, Bay Silver ile birlikte dışarıda bir arabada bekliyor. Midas hâlâ bir şey anlamadığı için, ne arıyorlar, diye sordu. Bu karışıklık beni gerçekten şaşırtmıştı Agustinam, eğer konu Örümcek'in katilleri ise ölüyü hangi taşın altında bulacağını tek bilecek kişi onlar olmalılardı. Sanchez'e tekrar sordu. Bu saatte Örümcek'in adamları benim mekânımda ne bok arıyorlar? Para, Bay Midas, sizin burada büyük miktarda para sakladığınızı... nasıl desem? Beni affedin onların dediklerini size tekrar ediyorum, siz Bay Örümcek'in ve Bay Silver'in parasını çalmışsınız, onlar da geri almaya gelmişler. Size haber vermek için arıyorum, eğer burada bir şey bulamazlarsa, hemen evinize gideceklerini söylüyorlar, bunlar delirmiş Bay Midas, çok sayıdalar ve çılgın gibiler, para burada değilse orada olmalıymış. Lütfen kullandığım kelimelerden dolayı beni affedin Bay Midas ama sadece duyduklarımı aktarıyorum, paranın yerini söyletmek için sizi taşaklarınızdan asacaklarmış. Agustina güzelim, bana soracaksın, Santa Marta Golden ile yaptığım o uzay seyahatinden dönüp nasıl reaksiyon gösterdim ve toparlandım diye çünkü tüm neronlarım Eti Puf gibi yumuşak ve süngerimsiydi ve beynimin halısına yayılmış durumdaydılar ama cevap veriyorum, işte korku insana neler yaptırıyor hatta mucizeler gerçekleştiriyor, aşırı adrenalin salgılanması, aptal kafamda şimşekler çakmasına yol açtı, böylece kabloları birbirine bağlayabildim ve son ay olan olayları aşağıdaki gibi açıkladım kendimce: Birinci, Pablo'nun kuzinleri Aerobic's merkezime kayıt olmak istediler ve ben onları direkt reddettim, davranışlarımın sonuçlarının ne olacağını düşünmeden, iki, Pablo Escobar bunu duydu ve bana bir ders vermeye karar verdi Uç, Bay Gizem vasıtasıyla Rony Silver ve Örümcek Salazar'dan yüklü miktarda para istememi söylediğinde başıma bir çorap örmeye karar verdi; dört, aptala yattı ve parayı hiç geri ödemedi; beş, bu beşinciyi ben kendim mantık yürüterek buldum, birisi Pablo vasıtası ile Rony ve Örümcek ile

temasa geçti ve onlara yalan söyledi. Parayı bana geri ödediğine inandırdı, istenen tarihte ve kârıyla birlikte, onların payını da ödemem için bana tamamını ödedi; altı ve sonuncusu ben aklımdan bu beş olasılığı düşünürken onlar bana paranın nerede saklı olduğunu söyletmek için tırnaklarımı ve kaşlarımı sökmek için benim evime doğru yola çıkmışlardı bile, manzara böyleydi işte, altı adımda ve tek bir hamlede, hedef hazırlanmıştı. Midas, Agustina'ya her zaman kötü davrandığını kabul ediyor ama lehine tek bir puan yazmasını da istiyor. Paniğin ortasında ve kendimi kurtarma çabası içindeyken aklıma sen geldin, eğer evimden kaçarsam Rorro'nun senin durumunu bildiren telefonuna hiçbir zaman cevap veremeyecektim ve gerçekten de senin psikolojik durumundan endişe ediyordum ve sahiden de seninle ilgili kahramanca duygularımın zirvesine ulaşmıştım ama diğer yandan Chupo ve hayvanlarını evimde oturup bekleyecek durumda da değildim. Kalbimde büyük bir acıyla sana uzaklardan şans dileyerek ve bir daha hiçbir zaman ne senden ne Rorro'dan ne Örümcek'ten ne de yatağıma attığım güzellerden haber almamak üzere kaçtım. Tüm iletişim kablolarım kesilmişti, radikal bir bloke durumu söz konusu oldu. Kendimi hapsettiğim günler boyunca gerçekte başka bir hayat olmadığına kanaat getirdim ve şimdi felsefe yapabileceğim, kendime ait sonsuz zamanım vardı. Spekülatif bir böceğe dönüştüm, diye Agustina'ya itiraf etti, hayat bir rüyadan ibarettir ve rüyalar, hayaldirler, sözü dönüp dolaşıp kafamda çınlıyor, bu sözün hangi şaire ait olduğunu hatırlamıyorum ama benim sloganım oldu, bana bir iyilik yapıp kocana sorar mısın, Profesör Aguilar'a, o muhakkak bilir, o bu konularda uzmandı. Kardeşin Joaco, Ayerbe, iktidarsız Örümcek, fiyakalı evim, tüm o aneroksik müşterileriyle Aerobic's, vahşi ölümüyle Dolores, hatta benim sevgili BMW R-100-RT'm, hepsi benim için bir hayalet oldular, bitmiş bir eserin aktörleri ve sahneleriydiler. Perde indi ve Pablo'nun kendisi bile bir hayalete dönüştü benim için. Hatta bu ülke bile hayalet oldu.

Uzaktan bomba ve tüfek sesleri gelmese ve bana titreşimlerini göndermeseler Kolombiya denilen ülkenin artık var olmadığını bile düşünecektim. Midas McAlister, Agustina'ya sonraki dakikalarda neler olduğunu anlatmaya devam ediyor: Pablo'nun kuzininden ve jimnastik salonunun bekçisinde aldığım telefonlardan sonra içtiğim marihuanayı şömineye attım, bulduğum ilk pantolonu ve tişörtü, Harvard beremi ve kırmızı siyah havalı tabanlı Nike'larımı giydim ve güya Londoñoların çiftliğine gitmek üzere hazırladığım bavulumu kaptım ve bambaşka bir yolculuğa çıktım. Sırtıma bir de golf torbası aldım, içinde her ihtimale karşı sıkıştırdığım dolarlarım vardı. Işıkları ve şömineyi kapatmak için bir saniye bile uzaktan kumandayla uğraşmadan, motosikletimi almak için garaja indim ve jimnastik salonunda bıraktığımı hatırladım ve sonsuza dek BMW'sine, jakuzisine, çift başlıklı duşuna, yumuşak yatağına, zengin CD koleksiyonuna, ultrasonik Bose müzik setine veda edeceğim için bir an içimi bir hüzün kapladı. Bavulunu eline alıp sırtında golf torbası olduğu halde bulvara çıkıp geçen ilk taksiye el kaldırdı ve kimsenin onları izlemediğinden emin olmasını istedi ve on dört yıl sonra ilk defa San Luis Bertrand'daki eve doğru yola çıktı. Ana rahmine döndüğüm o gece yolculuğunda aklımdan geçen duygular ordusunu bilemezsin Agustina, kızım. Bu kadar zaman naylon çoraplarına düğüm attığı için herkesten sakladığım asil anneciğime mutlak geri dönüşümdeki paradoksu yakalayabiliyor musun güzelim? Ama görünen o ki sistematik şekilde sakladığım ve gürültülü hayatımdan uzak tuttuğum annemin toprakları benim kurtuluşum olmuştu. Şüphe çekmeyen ve iz bırakmayan bir sığınak olmuştu. Tatlı Agustinam, o gece golf torbama sarılmış şekilde taksiyle yaptığım yolculuk sonrası, yegâne kurtuluşum olan köşeden bugüne kadar hiç kıpırdamadım. Öncelikli olarak kimsenin beni bulmaması için nefes dahi almıyorum ve hayatımın geri kalanında da hareket edemeyeceğim gibi görünüyor çünkü gazetelerden okumuşsundur, tatlı Agustinam ama

sen hiç gazete okumazsın ki, Kongre, DEA ve Suçluların Istenilen Ülkeye Teslimi Antlaşması'nın uygulanması kararına vardı. Ronald Silverstein'ın yaptıklarını okuyunuz, arkadaşım Rony Silver, 007, iyi insan, iyi ajan, beni yeterli ve somut delillerle para aklamaktan suçlayan geniş bir dosya hazırlamış Ve ben kraliçem burada senin yanında oturmuş, pantuflalarım ayağımda, tıraşsız bir şekilde, annemin büyük bir zevkle hazırladığı sıcak çikolatayı içiyorum. ABD'nin iademi istediği, havada, karada, denizde tüm güvenlik birimlerince aranan bir suçluyum. Ama annesinin evinde kapalı kaldığı sürece tabii ki Midas'a hiçbir şey olmayacak. Benim anaç ve besleyici annem, evimde bıraktığım uzaktan kumandadan bile daha verimli, bir şey istemek için düğmesine bile basmana gerek olmuyor, o ne istediğini hissedip önüne getiriyor. Annemin salon-yemek odasında bulunan kanepeye oturup televizyonda dizi seyrediyoruz, pilav ve mercimek yiyoruz ve akşamüstü dua ediyoruz, tahmin edeceğin gibi Agustinacığım, bu mütevazı hayatımıza golf torbamın içinde getirdiğim dolarlarım sonsuza dek yeter. Çünkü evrende hiçbir casus, hiçbir Pablo, hiçbir koruma yok ki benim kaldığım bu yeri bulabilsin, annemin kucağı. Sonsuz bir kış uykusuna yatmış bir ayıya, kendini yüz yıllığına bir manastıra kapatmış bir Tibet rahibine, San Francisco de Asis'e dönüştüm. Ama sadece sen, bu gezegendeki tüm insanların içinde sadece sen, ortadan kaybolduğumda beni nerede bulacağını bildin ve o cumartesi günü sana neler olduğunu anlatmamı istedin. Bunları bilmeye hakkın olduğu için işte sana her şeyi tüm açıklığıyla anlattım, başka şeyleri açıklığa kavuşturması gereken artık diğerleri, benim akıllı ama aynı zamanda kör kızım. Seni bu kadar iyi ve güzel görmek çok mutlu etti, bu şartlarda karşılaşmayı düşündüğüm son kişi sendin, San Luis Bertrand ile ilgili sırrımı saklayacağına eminim, sana söylemediğim son şey ise burada olan sonsuz zamanım boyunca hiçbir şey düşünmek istemediğim zamanlarda yaptığım gibi seni düşünmeye devam edeceğim

Anita, güzel Anita, tüm güzelliğiyle Don Conejo'da beni bekliyor, diyor Aguilar, iş kıyafeti olan koyu lacivert takım elbisesini giymiş, mini etekli ama beyaz gömleğini değiştirmiş, bu seferki gayet kapalı belli ki müdürü gerçekten de etkileyici olan dekoltesini bu kadar göz önüne çıkarmasını istememiş, yüksek topuklu ayakkabılarını da değiştirmiş, tüm gün resepsiyonun arkasında ayakta durmak için iyi değillerdi; onu görür görmez Anita savaş istiyor, diye düşünüyor Aguilar, şimdi ne yapacağım onunla. Agustina ve Sofi teyze ile birlikte Sasaima'dan akşam saat beşte dönmüştü. Kamusal düzenin avatarlarını aşarak ve elinde büyükbabaların dolabından alınmış bir kutu mektup ve günlük ile dönmüştü, akşam saat dokuzda Don Conejo'daki bu randevu olmasaydı hiçbir güç onu bu günlüklere ve mektuplara gömülüp onları okumaktan alamazdı. Alman Portulinus'un ve eşi Blanca'nın kim olduğunu öğrenmek için bu yazıları okuması gerekiyordu. Bazen bir şey olması için yüzyıllarca beklemen gerekir ve her şey de hep bir arada olur. Sasaima dan dönüşte tam eve girdiğimiz sırada telefon çaldı, Bichi arıyor, deyip Aguilar, telefonu Sofi teyzeye verdi, kim olduğunu sorgulamadı bile, Kolombiya-Meksika aksanlı bu genç erkek sesi kime ait olabilirdi ki, Sofi teyze telefonu kapadığında, bizi ziyarete geliyormuş, dedi ve bir anda ikisinin de gözleri Agustina'nın gözleriyle karşılaştı. Eğer Bichi geliyorsa evi toplamak gerek, dedi tamamen doğal bir tonla. Son zamanlarda onun evi bölme takıntısından dolayı ev darmadağındı, diyor Aguilar. O zaman mobilyaları eski yerlerine koyabilir miyiz? diye sordu Sofi teyze, Agustina da, evet, tabii ki, burada dans dersi vermeyeceğimize göre bir yere yığılmalarının manası yok, dedi. Eşyaları eski yerlerine koyalım ve evi tamamen düzene koyalım. Evi eski düzenine sokalım, deyince, Aguilar yeniden içi su dolu tencerelerin gelmesinden korktu. Nasıl yani eski düzeni diye sordu. Toplamak, toplamak işte, dedi Agustina biraz sinirlenmiş şekilde. Böyle sinirlenmesi iyi değil, diyerek Sofi teyze kulağıma fısıldadı. Tanrı'ya güvenelim

Aguilar. Evet, Sofi teyze, tek yapacağımız Tanrı'ya güvenmek olmalı. Agustina ise binince kez evi düzenliyordu, Sofi teyze ile ben Sasaima'ya gidip geldikten sonra, yaptığımız o maratonvari seyahatden sonra dinlenmek için bir köşeye oturduk. Bichi ve siz Meksika'ya nasıl gittiniz ve orada kaldınız bana anlatır mısınız Sofi teyze, diyerek Aguilar ondan rica etti. O arada Agustina, bılmiyorum, bilmiyorum, bu yosun yeşili duvarlar beni hiç ikna etmiyorlar, diyerek sözlerini kesti. Aguilar sakinleştirmek için feng shuiyi ima etmek istedi ama feng shuinin canı cehenneme, dedi, bu alanı turuncuya boyarsak daha canlı görünür diye düşünüyorum. İşte böyle, Eugenia fotoğraflar üstüne o yalanı atınca Bichi olduğu gibi sokağa fırladı, üstünde bir süveter, altında pijama ve botlar vardı başka da bir şey yoktu ama öyle bir kararlı havası vardı ki bu çocuk eve geri dönmez dedik. Benim açımdan ise hayatım sona ermişti, daha doğrusu o ana kadar anladığım hayat denilen şey bitmişti. Edilgen oyun buraya kadar Sofi dedim kendi kendime, kendi asımı çıkartma vakti geldi. Ayinden döndüğümden beri sandalyenin üstüne bıraktığım çanta, kuştüyünden şapkam orada duruyorlardı. Bana neden diye sorma Aguilar ama sadece çantamı alıp çıkmak yerine aniden yukarıya odama çıktım ve şifonyerimde bulunan 7.500 dolar tutarındaki seyahet çeklerini, 250.000 pesoyu, paltomu, pasaportumu ve mücevher kutumu aldım, sonra hızla Bichi'nin odasına geçtim ve elime geçen ilk pantolonu kaptığım gibi uçarak merdivenlerden aşağı indim. Uçtum dediysem gerçekten de uçtum, bazı basamaklara basmadan indim. Televizyon odasının önünden geçerken Agustina'yı dizlerinin üstüne çökmüş, bitik bir ifadeyle gördüm ve kalbime bir bıçak saplandı, tüm bunları bu kızcağız ödeyecek dedim içimden ama geri dönüp onu alacağıma kendime söz verdim. Sokağa çıktığımda Bichi'nin birkaç blok uzaklaştığını gördüm, ona yetiştim ve gidelim buradan, dedim. Gittik bile, diye cevapladı. Dokuzu biraz geçe Don Conejo'ya vardım, diyor Aguilar. Anita ve haşmetli dekoltesi, Anita ve esmer bacakları,

Anita ve şeftali kokulu saçları hepsi orada beni bekliyorlardı, geri adım atmayan kadın, bu gece beni yatağa atmaya kararlı kadın, Don Conejo'da masada birer bira ve birkaç börek ile karşılıklı oturmuş konuşurken Anita göğsünü ve şeftali kokusunu üstüme döktü, karımın o hafta sonu kaldığı süit odanın faturasını kimin ödediğini öğrendiğini söyledi, aslında otelde o kişiyi arayıp durduklarını çünkü hiç ödeme yapmadığını ekledi. Bir kredi kartı numarası bırakmış ama ertesi gün bankayı aradıklarında bu kartın iptal edildiğini öğrenmişler. Aslında bize tek borcu bu da değil, daha önceden bir sürü borcu var. Anita hiç durmadan konuşuyor ve Aguilar onu dinlemek istemiyordu, o adamın adını söylemek üzereydi ve ben bilmek istemiyordum, bilmem neden ama artık önemi yoktu, Agustina ve ben, başı kesilmiş yaşlı kadının yerinde beraber donut yemiştik ve gerisi boştu. Agustina beni elimden tutup Sasaima'daki evlerinde ve bahçelerinde gezdirmişti. Burası orkideleri yetiştirdiğimiz yer, burası Brandy isimli atımın eyerlendiği yer, burası futbol oynadığımız çukur, hırsız polis oynadığımız koridorlar, Brandy ile çarpıp düşüp köprücük kemiğimi kırdığım ağaç. Gel Aguilar, benimle şu hamağa otur, annem bu bambu çubuklarla meyve kesip kuşları beslerdi, Sofi teyzenin tavukların yumurtalarını koymak için kullandığı sepet bu işte. Gidelim Aguilar, Dulce Nehri'ni görmeni istiyorum, bak dinle, buradan bile sesi geliyor, Dulce Nehri'ni taşları o kadar siyah ve düzdür ki şaşarsın, güneşte o taşlar ısınır, gel taşlara oturup ayaklarımızı suya sokalım. O taşlardan sonra, oteldeki tipin isminin ne önemi olabilirdi ki, Agustina bana kıyısında çocukluğunu geçirdiği nehri göstermiş, o adamın ismi ne olursa olsun, bir şekilde boynuzların acısını, ihaneti, yanlışlığı ya da her ne ise onu geride bırakmıştım. Şimdi bir ismi ve soyadını bilmek onu canlandırmaktan başka bir işe yaramayacak. Anita konuşurken ben dikkatimi başka şeylere vermeye çalıştım, diyor Aguilar, o benzersiz tırnaklarında artık şeritler yoktu, yıldızlar vardı, gümüşi bir alanın üstünde küçücük mavi yıldızcıklar vardı, yani

hâlâ bayrak figürleriydi ama ne Fransa ne de başka ülkenin bayrağıydılar. Anita, bir şeyler anlatmaya devam ediyordu ama Aguilar'ın aklı Küba bayrağındaydı tek bir yıldızı vardı da acaba beyaz mıydı yoksa kırmızı mı? Ya Amerikan bayrağı, evet onda yıldızlar vardı Anita'nın tırnaklarında mavi fon üstüne beyaz yıldızlara dönmüşlerdi. Cezayir'in bayrağında eğer yanlış hatırlamıyorsam ay ile yıldız vardı, İsrail'inkinde Davut yıldızı, Arjantin'in bayrağında ise güneş var ama daha ziyade yıldızımsı bir güneş, bu tür yıldızlar daha ziyade Arap ülkelerinde var, Irak, Mısır gibi ama onlarınki yeşil olmalı. Bu arada Anita kolunun iç kısmını tırnaklarıyla gıdıkladı, dünyanın üstündeki tüm ülkelerin bayraklarında hep yıldız var ama birinde bile gezegenimizin bir resmi yok ama tüm bunlar Anita'nın ağzından dökülen Midas McAlister sözlerini duymamı engelleyemedi. Midas McAlister? Onunla birlikte olan adam Midas McAlister'mış. Evet, evet kim olduğunu biliyorum, Agustina'nın eski sevgilisi, o anda başım dönmeye başladı, bira içmenin ve kıymalı börek yemenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Aguilar yüzünü yıkamak ve bir süre yalnız kalmak için erkekler tuvaletini aradı, masaya döndüğünde, Anita gecikmesine endişelenmişti bile. Seni aramaya gelecektim, dedi. Haydi arayalım onu çünkü bana bir açıklama borçlu, daha doğrusu karıma bir açıklama borçlu. Ne yapacaksın onu dövecek misin? Hayır, Aguilar sadece o hafta sonu ne olduğunu anlatmasını isteyecekti. Tabii eğer onu bulabilirsek çünkü ortadan kaybolmuş görünüyor, oteldekiler onu öldürmek istiyorlar ama adam sanki dünya yüzünden silinip gitmişe benziyor. Biz de böylece onu sormaya, İngilizce ismi olan, ona ait bir jimnastik salonuna gittik, şehrin lüks semtlerinden birindeydi, diyor Aguilar ama oraya vardığımızda kapatıyorlardı çünkü saat neredeyse ondu, zinciri kapıya geçiren ve kilidi takan Midas McAlister'dı, Aguilar onu görür görmez gözlerini dikti. Onunla olan adam buydu işte. Evet bu, diye Anita tasdikledi. Doğruyu öğrenme vakti gelmişti işte. Ama gerçek değil yanılgı zamanıydı çünkü bul-

duklarını sandıkları Midas değil Rorro'ydu. Rorro, diye bağırdı Aguilar. O saatte jimnastik salonundan çıkan üç dört sporcu onun Midas değil, Rorro olduğunu tasdiklediler, ağırlıklardan ve strechden sorumlu, salonun bir çalışanı. Midas bu salonun sahibiydi ve birkaç gündür oraya hiç uğramamıştı. Doğru, bir daha hiç dönmedi, kimse de nerede olduğunu bilmiyor, onu aramaya gelen tek siz de değilsiniz. Burayı pek çok kişi bastı, muhtemelen birkaç gün içinde kapanıp mühürleneceği kesin. Evet, kesin, dedi Rorro, bana da üç aylık maaş borçları var. Aguilar, ama ben sizi görmüştüm, diyerek suçlayıcı bir tavra bürünüyor, karımın olduğu o otel odasından sizi çıkarken gördüm. O zaman siz onun kocasısınız, çok memnun oldum, ben Rorro, Midas McAlister olduğuna emin olduğum zat böyle diyerek elimi sıktı, davranışları o kadar kibar hatta dürüst göründü ki bana çok ikna edici geldi. Onu otelden gelip almanız için arayan bendim, dedi bana. Telefon numarasını kim verdi peki? Karınız tabii, sizi aramam için o bana verdi numarayı. Yani beni aramanızı o istedi öyle mi? diye sordu Aguilar, sonunda bedenine can gelmişti, ruhsuz ve cansız geçirdiği bu kadar gün ve geceden sonra kendine geldiğini hissediyordu. Dediğinizden emin misiniz? Tabii ki eminim yoksa ben sizin telefonunuzu nereden bulacaktım, acele kararlar vermeden önce biraz düşünün kardeşim, tabii ki karınız istedi sizi aramamı. Rorro, gerçekten çok teşekkür ederim ve özür dilerim, dedi Aguilar, peki ama bana bütün bunların ne olduğunu anlatır mısın, karıma ne olduğunu, sizinle neden o oteldeydi, siz orada onunla ne yapıyordunuz. Gelin şu köşedeki bara oturup konuşalım, dedi Anita. Kendisine bir içki ısmarlayalım ve bize olan biteni anlatmasını rica edelim. Aslında anlatacağım pek bir şey yok ama içkinizi kabul ederim çünkü hava çok soğuk. Göğsünde ve sırtında hissettiği sıcaklıkla Rorro hiçbir şey yapmadığında ısrar ediyordu. Ben hiçbir şey yapmıyordum bayım sadece hanımefendiye göz kulak oluyordum, o kadar bitkin ama bir o kadar da güzel görünüyordu ki, bu söylediklerimden alınmaz-

sınız değil mi bayım? Ona bakıyordum çünkü öyle emir almıştım. Kimden? Rorro, bir tek daha at, söyle kimden? Söyledim ya, patronum, Midas McAlister'dan, benim için onun emirleri kutsaldır ve şimdi bana üç aylık maaş borcu olduğuna inanamıyorum. Peki hangi cehennemde bu Bay Midas? Söyledim ya, cehennemin dibinde, kimse nerede olduğunu bilmiyor yoksa ben neden üç aylık maaşımı almayayım. Aguilar, bu adamın söylediğinden fazlasını bilmediğine ikna olmuştu. Aguilar, oradan ayrılırken bugünden itibaren Midas McAlister'ı havada, karada, denizde arayacağına ve bulunduğu delikten çıkaracağına karar verdiğini anlatıyor, onun nerede olacağını bilecek tek kişi ise Agustina'nın ta kendisiydi. Kamyonetime binmek üzereyken Rorro'nun bardan çıktığını gördüm, bana doğru koşuyordu. Size bunu vermeyi unuttum, diyerek elime plastik kaplı küçük bir kâğıt tutuşturdu. Karınız bunu avucunda saklıyordu, otelden elinden düşürdü, ben de alıp cebime atmıştım hayatımda hiç böyle bir şey görmemiştim çünkü sonra da uğursuzluk getirir diye çöpe de atamadım, o zamandır saklıyorum, ne gücü var bilmiyorum ama bu karınızın, ona geri verin çünkü onu sıkı sıkıya koruyordu. Aguilar kâğıdı alır almaz tanıdı, bu onun sol elinin izinin küçültülmüş haliydi, hikâyemizin başlagıcında elimin fotokopisini çekip ona göndermiştim, şimdi bu korkunç olay boyunca onun bu Dokunan El'den güç aldığını anlıyordum. Bu bir mucize diye bağırdım. Anita el izine bakarak, çok garip çok garip, demeye başladı, ben çocukken Çıplak El Oyunu oynardım, şimdilerde Mucivezi Ele Dua ediyorum ama Dokunan El'i hiç duymamıştım. Gel Anita, kamyonete bin, seni Meissen'e bırakayım. Hayır bayım, dedi. Anita başka bir şey bekliyordu, acılı zamanlara katlanmıştı şimdi neşeli zamanlar istiyordu. Anita dekoltesini göstermekten hiç çekinmiyordu. Anita göze koyduğunu elde etmeye alışkındı, güzel Anita senden size döndü, diyor Aguilar ve tonunu değiştirerek bana, hayır bayım, dedi, Meissen filan yok, aradığınızı bulmanız için yardımcı oldum şimdi de siz beni dansa götürün. Seni

dansa götürmek mi Anita, tabii ki götürürüm, bana yaptıklarından sonra sana olan borcumu ödeyebileceğim en az şey olur bu, böylece gece, bir şişe Chapinero ve bize hizmet eden bir çift cüce eşliğinde bitti. Hafta içi olduğu için mekân yarı yarıya boştu, Anita dans ettiğinde ne sonsuz zevk veriyor insana, ona sarılmamak için kendimi ne kadar zorladım, onu öpmemek ne büyük bir günah, ellerimi kalçalarından çekmek ne büyük cinayetti, güler yüzlü, mutlu, baştan çıkarıcı Anita ama benim kalbim başka birine ait, vücudum bile burada seninle değil. Hoşça kal, Meissenli Anita. Aguilar, Anita'ya, seni başka bir hayatta mutlu etmek isterdim, sen buna layıksın, sana çok şey borçluyum, hatta seni Wellington Oteli'ne götürüp bir süit odada yatağa da atmak isterdim ama şimdi eve dönmek zorundayım, demek istedi. Güzel Anita bu andan sonra beni gerçek hayatım bekliyor, yürütmek istediğim tek şey ve beni evde bekliyor, seni düşünmek bir zevk olacak benim için Esmer güzeli Anita ama yapamam, hayatıma gerçek şeyler dahil etmeliyim. Eve vardığımda beni gözyaşlarına boğan bir koku sardı, beni ağlatan ev kokusuydu, insanların akşam uyuyup sabah kalktığı, normal bir hayat sürdüğü ev kokusu. Agustina yatakta benim tarafımda uyumuş ve komodinin üstüne bir not bırakmıştı, tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığı gibi, o zaman notu kapının altından atmış ve benden iki şey istemişti, elimin fotokopisi ve onun biyografisini yazmada yardım. Bu sefer bir kâğıdı ikiye katlamış, üst tarafına ismimi yazmıştı. Bu nasıl bir mutluluktu anlatamam, diyor Aguilar, sanırım kimse cevap veremez, ismimi kâğıdın üzerinde gördüğümde hissettiğim şey mutluluktu benim için, notun içinde şöyle yazıyordu "Profesör Aguilar, her şeye rağmen hâlâ beni seviyorsanız, yarın sabah kırmızı bir kravat takınız." Uyumadan önce notu defalarca okudum, diyor Aguilar ve ekliyor her ne kadar, bu hissin ne kadar süreceğini bilemesem de o gece mutlu olduğumu hissettim. Sabah kalktığımda Agustina giyinmişti bile Meksika uçağının iniş saatini teyit etmek için havaalanını arıyordu. Aguilar

yavaş yavaş duş aldı, sakalını düzeltti, saçını taradı, beyaz bir gömlek giydi ve çekmecelerde kırmızı bir kravat aradı sonunda bir köşede kalmış eski bir kırmızı kravat buldu. Çok garip görünüyordum, buna uygun bir ceketim de yoktu ama neyse işte kırmızı kravatımı takmıştım, dedi. Agustina nın bana her zaman hediye ettiği kolonyadan da biraz sürdüm, Aguilar aşağı indiğinde, Agustina hiçbir şey demeden hatta günaydın bile demeden önünden birkaç defa geçti. Beni görmemezlikten geliyordu, kravata bakıyor ama sanki dün akşam yazdığı nottan pişman olmuş gibiydi ya da kravatı takmadığım için korkmuştu. Sofi teyze ile beraber, Bichi'yi havaalanından alıp eve getirdiğimizde hoş geldin yemeği olarak öğlene hindi hazırlıyorlar ve ben yokmuşum gibi davranıyorlardı. Ben de kendime bir kahve koydum, gazete elimde kahvaltı etmeye başladım, karım bana göz ucuyla bakarak önümden geçip duruyor bir yandan da şu meşhur kravatı takıp takmadığımı kontrol ediyordu, sonunda ayağa kalktım omuzlarında tuttum, gözlerinin içine bakarak, Bayan Londoño, bu kravat sizce yeterince kırmızı mı? diye sordum.

Aguilar, işsiz bir profesördür. İlk evliliğinden olan çocuklarını görmek için çıktığı birkaç günlük seyahatten döndüğünde karısı Agustina'yı bir otel odasında histeri nöbetleri geçirirken bulur. Adeta kendi zihninde kaybolmuş gibidir. Gerçeğe paralel bir evrendedir sanki Agustina. Bizimkinden çok uzak olmayan ama geçit de vermeyen bu evrende, kocası Aguilar'ın bildiği ama anlamadığı bir dili konuşur Agustina. Ne yapacağını şaşıran Aguilar dehşete kapılır: "Karımın altüst olmuş aklı beni ısıran bir köpek adeta ama aynı zamanda havlamaları arasından bana yardım çığlığı gönderiyor ve ben de nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Agustina aç, yaralı evine dönmek isteyip de başaramayan, ertesi saniye bir zamanlar evi olduğunu bile hatırlamayan bir sokak köpeği."

Karısını iyileştirmek için çare arayan Aguilar, Agustina ve ailesine ilişkin birtakım sırlara ulaşır. Aguilar'ın, Agustina'nın, Agustina'nın eski sevgilisi Midas'ın ve Agustina'nın dedesi Nicolás'ın zihninden çarpıcı bilinç akışlarıyla aktarılan dört parçalı hikâyede, parçalar birleştikçe Agustina'nın hezeyanının nedeni de yavaş yavaş belirmeye başlar.

Laura Restrepo, gerçeklikle düşselliği, tarihle haberciliği bir araya getiren tarzıyla tam da Güney Amerika edebiyatının büyülü gerçeklikle kirli gerçeklik arasındaki sınırında duruyor. Kurmacanın verdiği özgürlükle, gerçekleri kendi yorumlarını katarak genişleten Restrepo romanlarının ikili bir karakteri var: Katı bir gerçekçiliğe karşı zengin bir hayal dünyası.

Restrepo, bu romanında, klasik tragedyalara özgü temaları kullanmış. Ön planda okuru hemen içine çekecek bireysel dramlar; gizem, aşk, ihanet, karmaşık ilişkiler yer alıyor. Arka planda ise Kolombiya'nın çatışmalı ve acılı tarihi... *Hezeyan*, savaş ve yolsuzluk nedeniyle zarar görmüş bir ülkenin çaresiz insanlarının hayatta kalmak için verdiği gündelik mücadeleyi anlatıyor. Umudunu hiç yitirmeyen insanlar bunlar; önlerindeki engelleri aşmaya yetecek kadar güçlü bir iradeye sahipler. Başarmak için ihtiyaç duydukları yegâne duygu ise yakınlarının sevgisi...

Kolombiyalı yazar, gazeteci ve aktivist Laura Restrepo *Hezeyan* adlı romanında kadının hezeyanlarla darmadağınık olmuş bilincinden ülkesi Kolombiya'nın tarihine bakıyor.

AYRINTI YAYINLARI • EDEBİYAT
ISBN: 978-975-539-737-5
9 789755 397375